

Ж 23.911

НИВА

1917 № 1-12

1918 № 1,3-11

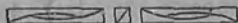
НИВА

Місячник ПОСВЯЧЕНИЙ ЦЕРКОВНИМ
І СУСПІЛЬНИМ СПРАВАМ.

Адрес Редакції:
Львів, ул. Якова Стшеме 15.

З М І С Т :

Свщ. Юліян Дзерович: Моральна відбудова Галичини	1
о. д-р А. Іщак: Кодифікація церковного права	5
Промова Папи Венедикта XV. з дня 4. грудня 1916.	7
Д-р К. Студинський: Сповідь Відступника	9
Свщ. С. Хлібовицький: У відповідь д-рови Смольці	28
Памяти о. д-ра Дмитри Яремка	32
Свщ. Юліян Дзерович: Biały rapież czy biały car?	38
Стан військових духовників в Австро-Угорщині по кінець вересня 1916 р.	41
Всячина	43

ЛЬВІВ 1917.

З друкарні „ДІЛА“ Львів, Ринок ч. 10.

НИВА

Виходить з початком кожного місяця в об'ємі
чотирих до п'ятих аркушів друку.

ПРЕДПЛАТА ВІНОСИТЬ:

Річно 10 К. Піврічно 5 К. Поодинокі число коштує 1 кор

АДРЕСА РЕДАКЦІЇ І АДМІНІСТРАЦІЇ:

Львів, ул. Якова Стшемеґа, ч. 15.

16 книжок 12-ти авторів 10 К.

Кожний є в силі за малі гроші, майже за безцін, набути собі ці
прехороші книжки і в сей спосіб покласти основу все вартісної
домашньої бібліотеки.

Вл. Ст. Раймонт: Мужики.

Авториз. переклад із польського М. Павлика

Часть I. Осінь 2.—

„ II. Зима 2.—

„ III. Весна 2-40

„ IV. Літо 2.—

Ів. Фе-р-ко: Коло смерти —30

Володимир Б.: Латачки, опов. 1.—

В. Г. Зелігер: Синя фльота, світова повість.

Часть I. і II. Переклав М. Лозинський 6.—

М. Коцюбинський: Листи до Володимира

Гнатюка 1-50

Др. А. Крістензен: З філософії політики,

переклав др. М. Лозинський 1-80

Б. Ор. Нольде: Автоноія України з істо-

ричного погляду.

В перекл. і з передм. М. Залізняка —40

„Russika“ розвідки й статі 1-60

М. Гійо: Проблеми сучасної естетики.

З франц. мови перекл. др. Щурат 1-60

Леонід Андреев: Семеро повішених, пере-

клав В. Сімович 1.—

Наші християнські суспільники —50

А. Франко: Боги жадуть крови 2.—

Замовляти: „Діло“ — Львів, ринок ч. 10.

Замовлені книжки за попереднім надісланем грошей висилаємо
того самого дня, як на провінцію, так і на **Feldpost**-и.

Поодинокі книжки можна замовити з 50% опушту, тоді просимо на
висялку звичайну доплатити 40 сот., на поручену 50 сот.

НИВА

Львівська міська рада
№ 2036 п.

Ж 2391/1917

МІСЯЧНИК ПОСВЯЧЕНИЙ ЦЕРКОВНИМ І СУСПІЛЬНИМ СПРАВАМ.

Ч. 1.

Львів, січень 1917.

Рік XIII.

Свщ. Юліян Дзерович.

Моральна відбудова Галичини.

Війна лишить по собі величезні сліди. Не лиш через поорані окопами поля, пориті гранатами ниви, повалені хаги, попалені оселі, не лиш через велику смертність людности від куль, пошестий та голоду, але вона зазначить свої сліди і на доси здоровій душі нашого народа, на його моральнім обличчю широкими бороздами, у яких росте ме хваст моральної гнилі, хабазе засіяного безправства, полин народного горя!...

На що той наш добрий український народ тепер не надивив ся?

Він місяцями, ба й довше, не мав церковного богослуження, бо його пастирів не стало, а через брак священиків годі було пустуюче місце обсадити місцевими душпастирями. Забрало народови проводу і науки, він відвик від богослуження і церкви!...

Він бачив, як його святошами „гендлюють“, як за полишене ссоєї католицької віри йому платили мукою, солониною, рублями. Те, за що так Христос ганьбив у храмі Єрусалимським торговців, щоби не робил з дому Отця вертепу розбійників, тепер він наглядно і безкарно видив виконуване православними батюшками з Євлогієм во главі!

В. Стефанів
АН України

ЛБ АН УРСР
5048

Він бачив свої храми Божі, святині, спровофановані не лише шпиталями, але він видів там і коний і стайню і казарню і кіно, там — де доси був Христос утаєний в Найсвятійшій Євхаристії!...

Він, захочений козаками та салдатами кидав ся декуди на рабунок чужого майна, на грабіж сусідів, а навіть майна свого неприсутнього отця духовного!..

Він мусів — примкнувши уста на колодку — зносити безправну реквізицію його власного майна, його тяжко запрацьованого добутку, тому черкесами, козаками та М. будуть страшити довго, довго матери своїх неслухняних дітей.

Він бачив знасилюваних своїх жінок та дівчат через часті постої салдатів по своїх хатах. Мужі пішли на війну а жінкам годі нераз було самим обігнатися в д. влізливих синів Марса. За тим іде розлюзнене мораль легковажене заповідий Божих і тілесна та етична зараза!

Жіноцтво діставши без праці гроші за військові припинки за своїх мужів, батьків та дітей, або продавши за добрі гроші свої рільничі про укти, навчило ся — де не було розумного слова спам'ятання — марнотравити свій гріш на дурниці — як про се вже писалось в 1. ч. „Ниви“ з минулого року!

Молодіж полишена без опіки батьків, які пішли на війну, зморозилась, здичіла, бо мати нераз не в силі була повести дитину як слід по заповідях Божих і правах людських!...

З тих: „він видів“, „він приучив ся“ дало б ся ще довго багато снувати даліше, але і сказане вистарчить, щоби доказати, що народ наш був на велику небезпеку наражений затратити свою віру, свою мораль, свої найкрасші чесноти якими так додатно вирізняв ся від других народів.

Тому то, коли тепер навіть при нескінченій ще війні потворились окремі комісії для відбудови людських осель працюють сквапно, щоби як найскорше загоїти рани завдані воєнною хуртовиною, то тим більше оказуєть ся не куча потреба зайнятись як найскорше моральною відбудовою нашого краю.

До сего покликане передовсім духовенство. І воно повинно і мусить взятись всіми до того можливими способами, які лише будуть в його розпорядимости. Огже точність у відправі богослужень, ядерні, цікаві відповідні до часу проповіді, сповідальниця, катехизація

школа, брацтва і інші средства, яких розумний, дбалий о свою паству душпастир найде подостатком, щоби спачену мораль народа випрямити, рани завдані душі народа вилічити.

Байдужність буде тут непростимим гріхом, лїнивство у виповнюваню своїх обовязків буде гріхом до неба воліючим! А між тим — на жаль — ось що читаємо в наших щоденниках „Ділі“ і „Українським Слові“ з послїдних днів.

В „Ділі“ з 29. грудня 1916 ч. 316 в статі п. з.: „Роля українського духовенства в польщеню українського населеня“ находимо слїдуочі стрічки:

„Дуже сумно в наслїдках представляє ся справа навчання релїгії в народних школах.

Від якогось часу завело ся таке між нашим духовенством не тільки по містах, а й по селях, навіть з мішаною людністю, що воно свої обовязки в області релїгійного навчання многих тисяч шкільної дїтвори уважає за побічне занятє, а голозну вагу кладе на інші справи — особисті, родинні, політичні, по часті й справи кас, спілок і т. д. Ми радо бачимо як священників так і урядників при громадській роботі, але під услївом, що вони сповнять насамперед совісно і докладно обовязки свого звання. Очевидно є багато виїмків від сього правила: людей, котрі обовязки свого звання виконують з тою солїдністю, якої вимагає кожда служба своїй суспільности і котрі попри те ще знаходять доволі часу на совісне сповнюванє обовязків в інших областях національної праці. Але ними говоримо не про виїмки, а на жаль — про більшість.

Сором, а заразом досада чоловіка огортає, коли видить, як наші парохі чи катехити занедбують обовязки перед шкільною молодіжю. Нарікаєть ся, що латинське духовенство забирає нам діти й перетягає їх на лат. обряд. А було-б воно хиба таке байдужне, як наше духовенство, колиб не брало до себе овечок, бачучи, що вони без опіки. Чи-ж не має дитина златиншити ся, коли вона дома чує польську мову або молитву, що по містах в низших верствах часто лучаєть ся, а в школі не чує ніякої молитви, бо катехит не приходить на релїгію!

А хтож їх буде виховувати в такій любови? Хиба лат. священник, який правильно приїздить на релїгію до своїх дітей, а українського — дасть Біг! І се все дієть ся в такій переважній хвилі, коли у нас кожда одиниця йде мало що не на вагу золота! Можеби понехати напад на „безбожників“, „радикалів“ і т. и. і не ввалювати на них вини сумного стану нашого обряду, а взяти ся до собі повіреної пастви і не допустити, щоби молодіж виховувала ся байдужною, а то й ворожою до обряду й народности. Але тут треба праці, а в іншій „роботі“ вистануть — слова. В усім

тім велика вина спадає на консисторію, яка не старається за контролю над працею нашого духовенства." М. К.

А в „Українськiм Слові“ з дня 30. грудня 1916 ч. 318, находимо слідуєчі слова, які дословно з вступної статі наводимо:

„В Австрії для священників школа отворена. Закони не тільки не заборонюють виховувати молодіж в душі релігійній, а противно, наказують.

І у інших народів з такого положення священники користають.

А у нас?

На останніх зборах українського Педагогічного товариства у Львові світські учителі жалувались прилюдно, що наші священники занедбують школу. В останніх числах „Українського Слова“ жалується автор статі, мабуть також учитель чи учителька, що деякі наші священники до шкіл майже не заглядають. Підльвівські ревнійші священники жалуються в приватних розмовах на деяких своїх товаришів, що ті школу оминають постійно й послідовно...

Ми знаємо в самім Львові (на передмістях) такі школи, де ще доси не було нашого священника сего року. Минулого року одна середня львівська школа не бачила цілий рік свого священника...

Таке у деяких наших священників розумінє церковного й народного інтересу. Не кажемо, у всіх. Є, хвалити Бога, не мало й ревних священників.

Не думаємо, щоби за сі уваги міг хто дивитись на нас кривим оком. Ми їх робимо по щирости, в інтересі загальної нашої страви. Не виключаємо від закиду байдужности до школи й інших чинників. Кличемо до всіх однаково. Займимся ревнійше вихованєм дітий нашого народу, заопікуймося щирійше школою і нашою молодіжю. Не займемося ми нашими дітьми, то найдуться вже такі, що їх пригорнуть до себе, але тоді ті діти не будуть вже нашими." Б.

Терпкі слова докору — віде правди діти — але подиктовані великою вагою річи і зрозумінєм потреби праці на поли церковнім і народнім! Моральна відбудова повоєнних розвалин мусить зачати ся від обовязковости, вона мусить зазначити ся передовсім совісним сповнюванєм обовязків. Обовязки, які накладає нам наше зване, наш стан мусять іти передом і ми не сміємо себе витолковувати, що у нас на се часу, на се сил не має. Відложім всякі каси, касина комітети, анкети на друге місце, а церков і школа мусить іти передом. Вже Христос Спаситель сказав: „Никтоже может двѣма господинома работати: либо единого возлюбитъ, а другаго возненавидитъ, или единого держитъся, о друзѣмъ же нерадити начнетъ." (Мат. 6. 18).

Не думаю тут зовсім виступати проти участі духовенства в праці на полі суспільнім, просвітнім, економічним. „Et hoc faciendum et illud non omittendum“. Ніхто певно з нашої суспільности каменем не кине на такого нашого священика, який задля браку часу не зможе брати пильнійшої участі в громадянськiм житю. Скоро лише такий священик церков і душпастирську працю поставить на висоті: гарно проповідає, пильно катехизує, веде брацтва церковні, заховає педантичну точність в богослуженнях, пригорне інтелігенцію і народ до церкви то він зробив много і то на тім полі, де світський інтелігент не має доступу а директуру в касі, господарство в касині, участь в виділах може позоставити і світським. Колиж світських таких людей відповідних не має в даній місцевості, то скорше народний голос вибачить священикови абстиненцію в позацерковній діяльності, як недбальство в церкві, відправі, катехизації, школі. Адже у висше наведених дописях світський чоловік висказує ті самі гадки кажучи: „Ми радо бачимо як священиків так і урядників при громадській роботі, але під услівем, що вони сповнять на самперед совісно і докладно обовязки свого звання.“ („Діло“ ч. 316).

Поза тими звичайними середниками віднови народної душі треба буде взятись і за надвичайні середники, як місії, реколекції, особливо в околицях, де православна пропаганда мала успіх, де було доси вкорінене москвофільство, та в тих околицях, які через постій війська були наражені більше як другі на деморалізацію і затрату народної душі.

Під тим кличем „Обновити все в Христі“ вступаймо в новий 1917. рік. Відзискати народ для Христа, обновити його чудотворним лучем Христової науки — се повинно бути нашою роботою, нашою працею у грядучім четвертім році страшної, небувалої, світової війни. Буде се вимагати більше праці, усилнійшої роботи, але не забуваймо, що війна на кожду одиницю наложила більше обовязків і більше тягарів. Наложила вона і нам і хрести і тягарі, та не біймось, не лякаємось, бо „вся возможемъ о укрѣпляющемъ насъ Христъ“.

о. Д-р Андрій Іщак.

Кодифікація церковного права.

На тайнім консисторськiм засіданю дня 4. грудня с. р. виголосив папа Венедикт XV промову, в якій подав до ві-

домости католицького світа, що „Кодекс церковного права“ вже покінчений і буде незадовго промудгований.

З появою нового кодексу повитати мусимо велике епохальне діло в церковнім законодавстві, яке в той спосіб зістало остаточно унормоване. Жерела, на які дотепер покликувано ся при цитованю канонічного права, були так недоступні, а при тім так різнородні що до своєї критичної вартости, що основну знайомість цілого канонічного права тяжко приходило ся присвоїти навіть найфаховішим правникам. Дальше відмінні обставини часу і території змінiali правосильність многих приписів і постанов так, що нераз треба було відносити ся в справі їх автентичної інтерпретації до Риму. Всі ті труднощі і невігоди як теоретичної, так і практичної натури зістануть усунені з появою нового „Кодексу церковного права“.

Обіймати він буде пять книг: I. Норми загальні (*Normae generales*). II. О особах (*De personis*). III. О річах (*De rebus*). IV. О судах (*De iudiciis*). V. О карах (*De poenis*). В той спосіб зістала покінчена трудна чотирнайцятилітня праця правничої комісії в Римі, в якій склад входить 16 кардиналів під председательством св. Отця, або заступника председателя кардинала декана (*Commisione pontificia per la codificazione del diritto canonico*). Сій головній правничій комісії підчинена була ширша комісія, в якій склад входило 46 членів, дорадників, правників і теологів, в тім 3 особи світські. Після націй представляв ся сей склад комісії ось як: 27 Італійців, 4 Французи, 4 Еспанці, 6 Німців, 2 Бельгійців, 2 Нідерляндців, 1 Мадяр. Половина членів сеї ширшої комісії належала до клиру світського (22), друга половина до клиру монастирського (21), 3 членів становили цивільні правники. Ся нерівність національна в складі ширшої комісії поясняєть ся тим, що многі єпископи не робили ужитку з признаного їм права вислати одного або кількох каноністів зглядно богословів до комісії в Римі. Однак мали єпископи в иньший спосіб забезпечену участь в кодифікації церковного права, іменно насамперед в сей спосіб, що єпископи поодиноких провінцій виготовали на завізване св. Отця проекти реформи, пізнійше в сей спосіб, що одержували з Риму поодинокі проєктовані розділи нового кодексу до перегляду і одобренья. Душею ширшої і тіснійшої комісії був через цілий час кардинал Петро Гаспарі, якому припадає львина часть заслуги в скодифікованю церковного права.

Ціле велике діло кодифікації заініціював покійний папа Пій X. булею *Motu proprio* з 14 марта 1904 р. Він установив згадані дві комісії. Єго численні декрети були зависимі від праць сих комісій. Так прим. знані декрети *Ne temere* (2/VIII. 1907) і *Sapienti consilio* (29/VI. 1908) були витягом в опрацьованих вже розділів нового кодексу.

Яку користь приносить новий кодекс церковного права? Як вже зазначено, через кодифікацію церковного права буде усунена всяка непевність що до обов'язуючої сили права. Це зазначає виразно в своїй промові папа Венедикт XV., іменно в кількох кінцевих реченнях. Новий кодекс обіймає ціле загально обов'язуюче право римської Церкви. Для того з промультгацією сего кодексу стратять свою вартість всі жерела загального церковного права, на які до тепер треба було покликувати ся. Побіч права Божого буде мати загальне церковне право тільки одно одинокі жерело в новім кодексі, хоч поодинокі параграфи і розпорядження будуть дословно ті самі, що в старших декретах і розпорядженнях. Також право партикулярне не буде мати обов'язуючої сили, о скільки буде стояти в противорічності з правом нового кодексу. Інше право партикулярне, котре не буде впрост стояти в противорічності з правом загальним (*jus particulare praeter legem universalem*), як також всі привилеї і партикулярні права заосмотрені в клявзулю будуть мати обов'язуючу силу навіть, якби новий кодекс якийсь привилей виразно відкликував. Тут належать також виїмкові права східних зєдинених Церков, поодиноких націй і вождарів.

Дальше в науці церковного права наступить з промультгацією кодексу зміна системи. Історично-правничі підручники канонічного права стратять своє значінє, з виїмком своїх ізагогїчних частий. Підставою викладів церковного права буде від тепер новий кодекс, а література церковного права розвинеть ся в найближшій правдоподібно будучности в напрямі історії права, коментарів до нового кодексу і ізагогїї права. Тому треба сподівати ся, що з новим кодексом наступить золота доба церковного права, в якій не будеть ся тратити часу на вишукуваню обов'язуючого права, а обернеть ся час і сили не історично-правничі дослїди.

Справедливо можна назвати Пія X. і Венедикта XV. гідними наслїдниками Іннокентія III, Гонорія III і Григорія IX. Їх діло перевисшає величиною і вартостию о много середновічні збірники згаданих трєх папів.

Промова Папи Венедикта XV. з дня 4. грудня 1916.

Маємо намір говорити про кодекс канонічного права, китрий ми, тому що він вже щасливо зїстав покінчений, вскорі після вашого бажаня промультгуємо. Нікому

не відомо се ліпше, як вам, всечеснійші Братя, що права і зарядження, які видала церков в своїй материнській дбайливості нагромадили ся з ходом століть в такій степені, що навіть найміродайнїшим правникам приходило ся тяжко присвоїти собі їх основне знанє. До сего треба ще додати, що канонїчні зарядження внаслідок змінених обставин не відповідали своїм потребам і домагали ся розумної і відповідної реформи. Також оказувала ся konieczність зредагованя кодексу церковного права для того, що в інтересі церковної дисципліни можна лекше упевнити ся, котрі приписи і права в церкві обовязують. Було бажанєм не лише єпископату і клиру, але також всіх, що віддають ся студіям канонїчного права, мати такий кодекс під рукою. Св. Столиця давно вже була цовзяла сей намір, але великі трудности стояли на перешкоді приложити руку до діла. Господь хотів заховати заслугу і славу виконаня сего діла нашому світлому попередникови Пієви X. Ви знаєте добре, всечеснійші Братя, з якою рішучістю взяв ся Пій X зараз по вступленю на престол св. Петра до сего великого діла і з яким переконанєм і якою витривалістю він его попирав в часі свого понтифікату. І хотяй не було єму даним допроводити се діло до кінця, то він одинокий мусить уходити за творця того права, що вславить его ім'я, як Іннокентія III, Гонорія III. і Григорія IX., тих в історії канонїчного права найславнїйших Папів. Буде для нас великим вдоволенєм, коли нам пощастить ся промугувати сей кодекс, котрий єму завдячуємо.

Намісник Христа висказує тепер всім кардиналам, єпископам, пралатам свіцького і монастирського клиру, як також особам цивільним, що причинили ся своєю працею до сего діла, свою подяку. З радістю висказуєм її і віримо, що сповняємо в сей спосіб миле і приємне припоручене нашого Попередника. Особливо тішить нас, що можемо зложити данину вдячності і похвали нашому улюбленому синові, кардиналови Петрови Гаспарі. Він поносив від самого початку найбільшу часть тягару і дав при тїм докази не лише рідкого дару духа і знайомости права, але також великого запалу і желїзної енергії, котра его не опустила навіть тоді, як він обняв обовязки нашого секретаря стану і в той спосіб взяв на себе ще многі иньші завдання.

Маємо оправдану надїю, що се діло, так важне і так на часі, буде все більше скріпляти церковну дисципліну. Бо знайомість церковного права не мало облегчить заховуванє его на велике спасенє душ і на розцвіт самої Церкви. Є се фактом, який справджуєть ся в кождім людськїм товаристві, як також в міжнародних відносинах людий: коли цвите поважанє права, тоді панує в мирі добробут. Де однак повагу права понижуєть ся або цілковито допчєть ся, там панує незгода і самоволя та нищить ся публичний і приватний

порядок. Найліпшим доказом на се, коли взагалі якого доказу треба, се події дня. Страшний, кровавий конфлікт, що нищить Європу, показує наглядно, до якого проливу крові до якої руїни веде нехтоване найвисшого права, що нормує відносини поміж державами. Ми видимо по ділі, як в тім замішанню народів святі знаряди і божі слуги, навіть на високих церковних становищах, дізнають негідного трактованя (св. Отець має на думці арештоване Митрополита Шептицького і кард. Мерсієра), хочай одні і другі як на підставі божого так і людського права є нетикальні. Тут виривається багато горожан з їх домашнього огнища серед сліз материй, жінок і дітей. Там наражені отверті міста і безборонний нарід на напади літаків. Скрізь на суші і на морю діють ся річи, що наповняють душу смутком і розпукою. Оплакуючи сі могили нещастя і осуджуючи наново сі несправедливости, які діють ся на світі, скрізь і кимнебудь вони були би виконувані, надіємо ся, що Господь сповнить наше бажанє, що як промультгація нового права означати буде справедливійшу і спокійнійшу добу для Церкви, так також свіцькій суспільності через поважанє права і справедливости приверне наново порядок і заясніє як перше бажаний мир, який побратаним народам принесе знов щастє.

Сповідь Відступника.

Подав

д-р Н. Студинський.

Дня 4 (17.) IX. 1910 року умер в Радомі галицький емігрант, тамошний парох і православний протоєрей, Лука Матвієвич Цирик у 81. році житя ¹⁾.

На кілька літ перед смертю (в р. 1903) був він, мабуть в останне, в Галичині, зложив у „Народнім Домі“ 20.000 корон на стипендію свого імени і своєї жени Катерини Матвієвної з Лисинецьких Цирикової для виобразованя ремісників підмайстрих і т. п. ²⁾. Мабуть тоді віддав він в руки тодішнього директора бібліотеки „Народного Дому“, проф. Филипа Свистуна рукопись „Изъ моего прошлаго“ з застереженєм, щоби її не печатано аж після його смерти. Я скопіював її ще в р. 1911. та доперва нині видаю

¹⁾ „Галичанин“ 1910 ч. 200 і „Прикарпатская Русь“ 1910 ч. 290.

²⁾ „Вѣстникъ“ Нар. Дома 1903 ч. 242.

її в світ, коли я свідомий того, що не спричиню ніякої прикрости покійному вже Фил. Свистунови, який за те, що дозволив мені видати „Кореспонденцію Якова Головацького“, зазнав чимало докорів, а в додатку зневолений був виправдувати ся на письмі перед управою „Народного Дому“.

„Изъ моего прошлого“ се сповідь о. Луки Цибика, писана при кінці 1893 року, а викликана тим, що роком раніше, дня 1. VIII. 1892 р. усунено його з варшавської консисторії та з парохії при церкві Успенія і перенесено на парохію до Радома. Стало ся се під впливом „древлеправославныхъ“ (уроженців Росії) що не хотіли бачити на сім важнім становищі в Варшаві Галичанина. Усунене з Варшави до Радома уважав о. Лука Цибик „кровною и безпощадною обидою“ нанесену йому за тяжку працю в користь православної церкви і обєдиненя. Під вражінем сеї наруги, яка його стрінула ненадійно, списав о. Цибик свою сповідь, страшну своєю щиростію, страшну в першім ряді для характеристики його самого.

З неї дізнаємо ся, що вже в році 1853, коли Цибик був питомцем віденської духовної, отже католицької семінарії, він чимало перетерпів за свою „преданность православію и св. Руси“.

Колиж він, зараз після висвячення в р. 1855, став катехитом для гімназійної молодєжи, зразу провізоричним в акад. гімн. у Львові, а опісля дійсним в Тернополи, він вважав умісним, подбати про виданє підручників для науки релігії, які переклав з католицьких авторів, єпископа Конрада Мартіна і дра Йос. Феслера, але видав їх „о сколько въ Галиціи дозволено, на чистомъ русскомъ языкѣ, чѣмъ хоть отчасти предохраняла ся русская молодєжь отъ порчи русскаго языка теперешнимъ украицизмомъ и полонизмомъ“.

Хто з молодєчих лїт мав такі релігійні та національні пересвідчення, як о. Лука Цибик, сему не тяжко було покинути в р. 1869. Галичину. Він поїхав у Холмщину з повною свідомостію і наміченою цілію, руйнувати унійтську церкву, хоть вона вивела його в люди та дала йому в руки духовний провід гімназійної молодєжи, хіба одно з найкращих достоїнств, якого міг в Галичині діпняти жонатий священник.

Але в Холмі дістав він щось більше понад се, бо професуру церковного права в духовній семінарії побіч обовязків „законоучителя шестикласнаго училища“, де він знов дбав про те, щоби повірена його проповідови молодіж не йшла на службу „полоніи и католицизму“.

З Холму перейшов о. Цибик в р. 1874 на пароху унійтської Успенської церкви до Варшави, і тут він, тоді ще

уніятський священик, підготовлював терен для православ'я, яке послідовно в р. 1876. перевів¹⁾.

Силі своєї місіонерської діяльності приписав о. Цирик наворотане на православ'я не тільки „упорствующихъ уніатовъ католиківъ, лютеранівъ, жидівъ, живущихъ въ Варшавѣ и въ Варшавы“, але також „бывшихъ уніатовъ Съдлецкой губерні“, замкнених за віру в варшавській цитаделі, яких приводжено до церкви о. Цирика при улиці Медовій „подъ конвоемъ жандармовъ для вразумленія и наставленія“. І чи можна дивувати ся, що ті переслідувані та карані вязницею за віру люди вже протягом шести неділь „навертали ся“ з „упорныхъ Савловъ“ на „усерднихъ Павловъ“?

На доказ, чим був Цирик для православної церкви, навів він у своїй сповіді ряд голосів православних владик, учених професорів та діячів тодішньої Росії. Всі ті голоси, без сумніву, поважні і годі навіть їх піддавати в сумнів. Але й ці владики, учені та діячі були безсильні, щоби усунути від о. Цирика наругу за вірну службу російській державі і православної церкві. А ся наруга була рівночасно гіркою заплаатою за... апостазію від уніятської церкви і за відступство від рідного народу.

Оте і Цирик велить нам вправді вірити, що за сю наругу, йому заподіяну згинули в тяжких недугах не тільки його вороги, але й помиралі з жалю також його приятелі, московський митрополит, Леонтій і секретар варшавської холмської консисторії, Мих. Мих. Замаряєв... Та і ці події не мали ніякого впливу на поліпшене його долі. Навіть тиха погроза о. Луки Цирика, що він готов покінчити життя за границею, не принесла бажаного повороту до Варшави.

О. Лука Цирик остав по кінець свого життя в Радомі. Рідну землю, Галичину він любив. Для неї ніс він дари зі свого майна. Для неї клав він основи під образоване нашого жіночого покоління. Для галицької землі основував в нї стипендії. Русофільське товариство „Жизнь“ дістало також на сю ціль значнійшу жертву. Житєм Галичини він живо цікавив ся та з жалем підносив під адресою російських, духовних властей заміт, що його викинено насильно з Варшави, підчас коли в Галичині парох „огражденъ закономъ настоятелской неприкосновенности“ і усунути його без рішення справи в трех інстанціях не відно. А в докорі під адресою свѣтських властей зазначував він се, що його

¹⁾ Порівнай „Другъ“ за рік 1876 ч. 3., де поміщена проповідь Луки Цирика: „Слово по случаю торжественнаго акта возсоединенія греко-уніятскаго прихода (варшавскаго) съ православною Церквою“. Гляди також „Слово“ за рік 1876 ч. 16, де напечатана допись з Варшави про „Возсоединеніе уніятскаго прихода въ Варшавѣ съ православною церквою“.

товариші катехити і Галичині дослужили ся вже в р. 1893 платні 2.000 зр., коли він після 24 літ праці в Росії, не то що не має ніякого забезпечення в формі пенсії, але й виставлений на наругу. Тай ці наріканя не придали ся на нічо.

Отець Цирик відбив ся від свого народу, а коли пристав до московського, дізнавав ласк тільки так довго, докиль його потребували. Опис я найшли ся свої люди, без сумніву, менше образовані, але свої, яким треба було уступити місце. І чого іншого не повинен був о. Цирик надіяти ся, бо се звичайна нагорода для тих, що кинули свою церкву і нарід.

А бачив ще о. Цирик власними очима, як його праця і тих, що з ним покинули Галичину, пропадала марно. Він підносив з натиском у своїй сповіді, що без галицьких священиків і світських людей емігрантів, в числі 500 осіб, Росія не була би в силі „оправославить и обрусить“ Холмщини, а тут він сам був свідком, як ціла будівля розлазилася. Під впливом толефанційного указу, виданого в Росії в р. 1905. ті „упорствующіє уніяти“, яких під конвоем жандармів навертано на православ'є, перейшли враз з дітьми в значній більшості на латинський обряд (на унію поворот був зборонений) і пропали безслідно для нашої народності. І не десятки, але сотки тисяч пішло сею дорогою. Ломила ся будівля піддержувана штиками жандармів, пропадала праця десятків літ, ведена руками галицьких апостатів. Скористала з неї Польща і католицький, латинський обряд. До таких вислідів довела робота Попелів, Цириків, Дячанів, Криницьких та інших галицьких емігрантів, ведена під покровом російського уряду!

На гробі о. Цирика станув вправді пам'ятник, який освячено дня 12. X. 1911 року¹⁾, але, хто знає, чи теперішня світова буря не змела пам'яті радомського протоєрея і його довголітної праці навіть серед його духовного стада.

І в Галичині, де о. Цирик провів свої молоді, повні заподадливої праці літа, в тій Галичині, про яку він все згадував, її навідував, власними грішми підпомагав, він забутий і чужий для неї. Його підручники для науки релігії не принесли в своїм часі ніякого хісна не тільки з причини великого об'єму, але й задля штучної, неприродної, напестреної церковно-слов'янщиною мови. Перекладчикови видавало ся, що його мова „чисто русская“, себ-то москоська, але такою вона не була. Москоська мова була би, без сумніву, більше зрозумілою, як та, якою перекладав о. Цирик свої підручники²⁾.

¹⁾ „Галичанин“ 1911 ч. 217 в новинці.

²⁾ Для характеристики мови перекладу підручників о. Цирика вистане навести деякі заголовки:

Писав ще о. Цирик, коли був питомцем, „Нравъ и просвѣщеніе Словенъ во обще отрывокъ изъ Шафарика, начертанъ Лукою Ц. въ Вѣднѣ“¹⁾, та сей переклад свідчить про заінтересоване Словянщиною, але під оглядом мови є дивоглядом.

Вислав о. Цирик в р. 1855 для „Семейной бібліотеки“ Северина Шеховича переклад статі²⁾, який ледви, чи напечатано і наголовка її не знаємо.

В р. 1860. видав він „Житіє преподобного пустынника Онуфрія“ і важну статію п. з. „О сборникахъ русско-народныхъ пѣсень“³⁾, яка була цінним систематичним оглядом етнографічних видань і по нинішній день не втратила на вартости.

Інші писання Цирика маловажні, а його проповіді, виголошені в Варшаві та печатані у „Варшавскомъ Дневникѣ“ може й інтересні та для нас байдужні.

На літературнім полі змарнував о. Лука Цирик багато часу і праці, без користи для молодіжи і галицької суспільности, яку любив і для якої по кінець свого життя задержав теплу пам'ять.

Чи жалував о. Цирик свого переходу на православ'я? годі судити. Молодечі літа, проведені у віденській духовній семінарії під впливом видань Зубрицького, Якоба Головацького та під вражієм об'єднательної, політичної агітації Ів. Головацького, приватного секретаря сербського патріярха Раячіча, Станковича і протоєрея російської амбасаді М. Раєвського⁴⁾, повели його на шлях православ'я і об'єднання. Після переходу на православ'я відвороту для о. Цирика вже не було. Але саму сповідь „Изъ моего прошлаго“ хіба не на те писав він і велів її переховати, щоби пожа-

„Учебная книга католического вѣроученія въ пользу учениковъ высшей гимназіи въ цѣс. кор. австрійской державѣ. Послѣ д-ра Конрада Мартина, епископа Падерборнскаго, составилъ Лука М. Цирикъ, священникъ гр. кав. Архіепархіи академической въ Львовѣ. Часть III. Частное католическое вѣроученіе, Львовъ 1861. (8° стр. XIII+324) Перша часть „Общее католическое вѣроученіе“ вийшла в р. 1863 (8° стр. XVI+423) накладом Галицько-руської Матиці.

або: Библейская св. исторія ветхого завіта. Учебная книга въ пользу учениковъ низшой гимназіи въ цѣс. кор. Австрійской державѣ. Составилъ Л. М. Цирикъ... і т. д. Львовъ 1863. (8° стр. IX+338). Друга часть (8° стр. XI+276) вийшла в тім самім році, подібно, як перша, заходом Галицько-руської Матиці.

¹⁾ „Зоря Галицкая“ 1854 ч. 8—10.

²⁾ Гляди мое виданє: „Кореспонденції Як. Головацького“ (1849—62) стр. 206.

³⁾ Ся статя вийшла в „Зорі Галицкій як Альбумъ“ 1860 — стр. 476—8.

⁴⁾ Гляди гарну студію д-ра Ярослава Гординського п. з. „Віденська гр. кат. дух. семінарія в рр. 1852—1855. Львів. 1913 стр. 28—31.. де подано доглядний огляд русофільських впливів.

лувати ся на дізнану кривду і наругу. Се пересторога для грядучих поколінь в Галичині, чого можуть надіяти ся від Росії. Тим вона важна для нас. Красшої характеристики Росії, як у сій пересторозі, шукати де иньде годї. Тому перепечатуємо її в цілости.

Писано у Львові дня 24. I. 1917 р.

Изъ моего прошлаго.

Да не въ судъ и не въ осужденіе будетъ мнѣ упоминаніе о моей посильной дѣятельности на пользу Церкви и Обществу. Не въ похвальбу себя я буду въ кратцѣ говорить о ней, но единственно для того, чтобы отгнѣнить главную сущность моей скорбной повѣсти и лучше выяснить ея значеніе. Только въ такомъ смыслѣ прошу понимать перечисленныя здѣсь мои дѣянія.

Сорокъ уже лѣтъ прослужилъ я Церкви, школѣ и русскому народу въ Галиціи и въ Россіи вѣрою и правдою, какъ изъ краткаго начертанія моей дѣятельности можно легко убѣдиться. Этотъ краткій начеркъ и привожу здѣсь.

1. Будучи еще студентомъ въ 1853 году въ Вѣнскомъ университетѣ, я много вытерпѣлъ за свою преданность православію и св. Руси, за выписываніе изъ Москвы и Петербурга и чтеніе русскихъ, преимущественно православно-богословскихъ книгъ. Читать и выписывать изъ Россіи православно-богословскія и вообще, какія бы то ни были книги, было тогда въ Австріи строго запрещено и считалось преступленіемъ и мнѣ приходилось выписывать таковыя книги или чрезъ извѣстнаго Галицко-русскаго патріота исторіографа Дениса Зубрицкаго, или чрезъ Вѣнское русское посольство.

2. Въ качествѣ учителя древле классическихъ — греческаго, латинскаго и славянскаго языковъ, какъ равно и нѣмецкаго языка, и законоучителя, — по выдержаніи строгихъ экзаминовъ по этимъ предметамъ — я въ продолженіе своей 24 лѣтней службы въ Галиціи и Россіи воспиталъ многихъ русскихъ дѣятелей-патріотовъ, которые и въ Россіи съ пользою трудятся для Православія и св. Руси, нѣкоторые изъ нихъ занимаютъ высокіе посты въ разныхъ отрасляхъ дѣятельности у насъ и въ закордонной Галиціи.

3. Для воспитанія женскаго пола въ духѣ православномъ и русскомъ я пожертвовалъ еще въ 1862 году свой большой каменный домъ съ огородомъ и садомъ подъ пансіонъ русскихъ дѣвицъ, какъ объ этомъ можно убѣдиться по дарственной грамотѣ, напечатанной въ Галицкой газетѣ „Слово“ за 1862 годъ № 15. стр. 57.

4. Будучи законоучителемъ въ губернскомъ городѣ Тарнополѣ въ Галиціи, гдѣ до 100 человекъ іезуитовъ открыли для окатоличенія и ополяченія Галицкой Руси гимназію, лицей и огромный интернатъ на 400—500 воспитанниковъ, я бодрственно стоялъ на стражѣ русской молодежи. Никакія интриги, хитрости и прельщенія іезуитскія не успѣли поколебить моихъ твердыхъ русскихъ убѣжденій. Я съ честью держалъ знамя св. Руси въ этой самой опаснѣйшей мѣстности для Галицкой Руси. Нѣкоторые изъ моихъ товарищей-сослуживцевъ русскихъ пали тутъ жертвою, а я, при помощи Божіей, остался нетронутымъ на своемъ посту до тѣхъ поръ, пока по вызову русскаго правительства я не переселился добровольно на службу в Россію.

Не лишнимъ считаю отмѣтить тутъ одно событіе, которое имѣло благотворное вліяніе на русскихъ въ Галиціи, такъ какъ однихъ, держащихся твердо своихъ (!) народности, оно ободрило, а другихъ — трусовъ и карьеристовъ, стыдящихся выказывать свою національность, оно озадачило и довело до того, что они стали публично заявлять себя русскими. Вотъ какъ это случилось. Въ большомъ собраніи русскихъ и поляковъ, состоявшемся по случаю похоронъ депутата, избраннаго въ сеймъ и парламентъ русскими и польскими жителями города Тарнополя, а поэтому съ принимавшими участіе въ его погребеніи, — гдѣ всѣ говорили по польски, я своимъ появленіемъ въ это общество заставилъ даже и іезуитовъ, руководящихъ похоронами депутата, вести разговоръ со мною на русскомъ языкѣ во всеуслышаніе. Въ то время, въ шестидесятыхъ годахъ, это было происшествіе свсего рода, диковинка въ Галиціи, облетѣвшая вскорѣ всю Галицкую Русь, ибо патріоты радостно передавали эту новость другъ другу: „Отецъ Лука Цыбикъ заставилъ и іезуитовъ говорить по русски; дай намъ, Боже, побольше такихъ Цыбиковъ, и вся Галицкая Русь огласилась бы русскимъ словомъ“.

5. Занимая должность законоучителя въ г. Тарнополѣ, я не получалъ жалованья изъ казначейства девять мѣсяцевъ и жилъ на свои собственныя средства, и вотъ почему. Въ Австріи каждое должностное лицо получаетъ изъ казначейства жалованье отдѣльно для себя по квитанціи. Эти квитанціи писалъ каждый на своемъ родномъ языкѣ, русскій по русски, полякъ по польски. Но въ одно прекрасное утро, по какимъ то высшимъ соображеніямъ, отказываютъ въ выдачѣ жалованья по квитанціямъ, писаннымъ на народномъ

языкъ и выдаютъ деньги только по нѣмецкимъ квитанціямъ. Мои сослуживцы русскіе и поляки подчиняются этому произвольному нарушенію основныхъ державныхъ законовъ, я же своимъ настойчивымъ апеллированьемъ постепенно къ самимъ высшимъ инстанціямъ и наконецъ къ самому министру финансовъ добился рѣшенія, выдавать жалованье и по русскимъ квитанціямъ. — Рѣшеніе министра финансовъ послѣдовало отъ 23. Декабря 1864 года за № 61.455—1.800.

6. Въ городѣ Холмѣ Люблинской Губерніи, куда по вызову правительства прибылъ я на службу въ 1869 году изъ Галиціи, и въ качествѣ преподавателя каноническаго права въ Холмской духовной семинаріи и заочителя женскаго шестикласнаго училища воспиталь сыновей и дочерей окатоличенныхъ и ополяченныхъ священниковъ и причетниковъ сознательными русскими патріотами и патріотками, и эта молодежь въ свою очередь дѣйствовала въ русскомъ духѣ и на своихъ отцовъ, побудивъ ихъ своими убѣжденіями оставаться на своихъ постахъ и не поступать на службу полоніи и католицизму. Кстати тутъ примѣтитъ, что почти половина уніатскихъ священниковъ въ это время отказались отъ своихъ приходовъ, чтобы не служить русскому дѣлу, и много изъ нихъ переселилось въ Галицію, гдѣ съ жаромъ ратуютъ за полонизмъ и католицизмъ въ большой вредъ Галицкой Руси.

7. Возведенный въ санъ настоятеля уніатской Варшавской Успенской церкви, я устроилъ ее внутри и снаружи по православному, совершалъ богослуженіе по уставу восточной Церкви и такимъ образомъ постепенно подготовлялъ паству свою къ православію, а наконецъ, при помощи Божіей, воссоединилъ ее съ Православіемъ. Задача была не легка. Само правительство сознавало это, и только тогда, когда оно убѣдилось въ совершенной подготовленности ея къ принятію Православія, рѣшено было въ высшихъ сферахъ совершить торжественный актъ воссоединенія.

8. Въ оправославленной мною церкви, которая считалась при мнѣ церковью миссіонерскою, совершалась миссія въ полномъ смыслѣ слова, Упорствующіе уніаты, католики, лютеране, нѣмцы, жидаы, живущіе въ Варшавѣ и внѣ Варшавы, въ Имперіи, за границей, прибывали ко мнѣ для наставленія въ православіи и принимали св. православную вѣру. Даже польскіе ксендзы и клирики, благодаря моимъ проповѣдямъ, проникались православнымъ духомъ и съ убѣжденіемъ принимали православіе.

9. Моими неусыпными заботами сооружена при входѣ въ церковь, въ видѣ часовни, пристройка, увѣнчанная пятью куполами съ восьмиконечными позолоченными крестами. Самъ Господиъ Оберъ Прокуроръ св. Синода, Константинъ Петровичъ Побѣдоносцевъ, въ бытность свою въ Варшавѣ, пришелъ въ восторгъ отъ этой пристройки и благодарилъ

меня публично въ Консисторіи въ присутствіи всѣхъ Отцевъ членовъ Консисторіи.

10. Мною составлены учебники по закону Божію для среднихъ учебныхъ заведеній въ Галиціи: а) Библейская св. Исторія ветхаго завѣта ст. I—IX и 1—368; б) Библейская св. Исторія новаго завѣта ст. I—XI и 1—276; в) Каѳолическое вѣроученіе — догматическое богословіе — въ двухъ частяхъ. I часть ст. I—XVI и ст. 1—423; II часть ст. I—XIII и ст. 1—324; г) Каѳолическое Нравоученіе — этика — ст. I—XII и ст. 1—281 и д) Исторія Церкви въ двухъ частяхъ. I часть ст. I—IV и ст. 1—241 и II часть ст. I—VII и ст. 243—567. Всѣ эти учебники проходили чрезъ чорнило трехъ цензуръ, наблюдающихъ за содержаніемъ предмета и за языкомъ, чрезъ духовную — состоящую при Львовскомъ митрополитѣ, и двѣ свѣтскія — при Львовскомъ намѣстничествѣ и при министерствѣ народнаго просвѣщенія въ Вѣнѣ. Не смотря на всѣ эти цензуры учебники, составлены, о сколько въ Галиціи дозволено, на чисто-русскомъ языкѣ, чѣмъ хоть отчасти предохраняется русская молодежь отъ порчи русскаго языка теперешнимъ украинизмомъ и полонизмомъ — Самъ Господинъ Оберъ-Прокуроръ св. Синода, которому поднесены были мною мои учебники, два раза изъявлялъ чрезъ повѣренныхъ лицъ желаніе, чтобы я *mutatis mutandis* занялся составленіемъ такихъ книгъ и для духовныхъ семинарій въ Россіи, ибо столь толково составленныхъ учебниковъ не имѣется еще для среднихъ духовно-учебныхъ заведеній въ Россіи.

11. Самые упорствующие между бывшими уніятами Сѣдлецкой Губерніи, заключенные въ Варшавской цитадели, приводились подъ конвоемъ жандармовъ ко мнѣ для разсужденія и наставленія, а Богъ помогъ мнѣ по истеченіи шести недѣль этихъ упорныхъ Сауловъ обратить въ усердныхъ Павловъ. Освобожденные изъ заключенія уже какъ истинно православныя чада, возвратясь во свояси, они спасительно дѣйствовали на своихъ упорствующихъ братьевъ и для подкрѣпленія себя новымъ духовнымъ запасомъ въ дальнѣйшей своей дѣятельности они часто пріѣзжали ко мнѣ и съ просвѣгленнымъ и ободреннымъ духомъ возвращались домой для продолженія своей миссіи. Объ этомъ успѣхѣ заговорила почти вся пресса и духовная и свѣтская въ Россіи; даже и заграничная печать обратила вниманіе на этотъ выдающійся фактъ. А русскіе патріоты съ разныхъ концовъ Россіи, какъ напр. ученый патріотъ, профессоръ Харьковскаго университета, уже покойный, Платоновъ, присылали мнѣ похвальные отзывы, удивляясь моему умѣнію миссіонерствованія.

12. Въ великомъ Галицко-русскомъ процесѣ подъ названіемъ „Ольга Грабаръ и Товарищи“, затѣянномъ въ 1882 году польскою интригой почти противъ всей Галицкой ин-

ЛНБ им. В. Стефаника

АН Украины

телигентной „твердой Руси“, замѣшали и меня, какъ измѣнника старающагося оторвать отъ Австріи и присоединить къ Россіи Галицію, Буковину и Угорскую Русь, меня одного говорю изъ Галичанъ, хотя на службу въ Россію, по вызову правительства, переселилось около 500 человѣкъ духовныхъ и свѣтскихъ Галичанъ. Выходить, что враги наши лучше умѣютъ оцѣнить дѣятельность и патріотизмъ русскаго человѣка, чѣмъ самые русскіе въ подтвержденіе словъ Спасителя: „Nemo in patria sua propheta“ — никто не есть пророкомъ въ отечествѣ своемъ (Лук. 4., 24.). — Въ этотъ процессъ замѣшаны польщизной: вдова Генеральша Софія Александровна Левицкая-Леонтьева, извѣстная патріотка подѣи „русской солдатки“; бывшій профессоръ Варшавскаго Императорскаго университета, а теперешній ректоръ Юрьевскаго университета Ангонъ Семеновичъ Будиловичъ; Угрось Мирославъ Адольфовичъ Добрянскій; Архимандритъ Одесскій Владиміръ Терлецкій; командированные за границу съ ученою цѣлію Соколовъ и Пальмовъ. Богу одному извѣстно, какую борьбу выдержалъ я тогда изъ за правоты святаго дѣла, къ которому дерзновенно былъ припутанъ и защитникъ Православія и св. Руси, нашъ несокочтимый и любимый народолюбецъ, извѣстный не только страждущей нашей несчастной Галиціи, но и всему болѣе, или менѣе тоже страждущему Славянскому міру маститый ученый и государственнй дѣятель Оберъ-Прокуроръ св. Синода Константинъ Петровичъ Побѣдоносцевъ.

13. Меня одного изъ переселяющихся въ Россію Галицкихъ уніятскихъ священниковъ тогдашній митрополитъ карьеристъ Спиридонъ Литвиновичъ не хотѣлъ отпустить съ такъ называемою отпустительною грамотою (*litterae demissoriales*) въ Холмскую тогда еще уніятскую епархію, подозревая меня въ неблагонадежности относительно уніи и будучи нравственно убѣжденъ въ томъ, что я всецѣло предалъ Православію — въ чемъ онъ и былъ правъ — и что я только прикрываюсь уніятскою личиною. Онъ составилъ по этому дѣлу особую Коммисію изъ трехъ старшихъ соборныхъ протоіереевъ, и только тогда, когда они высказались въ мою пользу, онъ разрѣшилъ выдать мнѣ отпустительную грамоту.

14. Когда имѣла издавать ся въ Галиціи въ шестидесятихъ годахъ первая политическая русская газета „Слово“, редактора оной Богдана Андреевича Дѣдицкаго, нынѣ бібліотекара „Народнаго Дома во Львовѣ“ никто изъ русскихъ Львовянъ не хотѣлъ принять съ фирмою „Редакція Слова“ въ свой домъ, боясь террора свирѣпствовавшей тогда въ Галиціи полоніи, ополчившейся противъ Россіи. Одинъ я не устрасился натиска польщизны и пріютилъ у себя русскую редакцію.

15. Двухъ дочерей извѣстнаго во всей Россіи патріота-страдальца за св. Православіе и Русь О. Іоанна Наумозича я принялъ къ себѣ въ Варшавѣ безъ всякаго вознагражденія на воспитаніе и образованіе.

Этимъ далеко не исчерпывается характеристика моя. Но, по понятному чувству, ограничиваюсь немногимъ.

И такъ уже сорокъ лѣтъ провелъ я въ неусыпныхъ трудахъ, — какъ изъ предварительнаго краткаго очерка моей дѣятельности видно, — направленныхъ къ благу Церкви и Руси, и за свое добросовѣстное и честное исполненіе принятыхъ на себя обязанностей удостоивался уваженія и признательности. Даже и въ сферахъ враждебныхъ оцѣнена моя дѣятельность по достоинству, хотя конечно съ особой точки зрѣнія.

Такъ самые отъявленные враги Православія и Руси, зорко слѣдившіе за моими дѣйствіями, именно: цѣлая фаланга іезуитовъ; извѣстный русофобъ б. намѣстникъ Галиціи графъ Агеноръ Голуховскій, пытавшійся въ 1859 году отнять у Галицкой Руси азбуку и навязать ей латино-польскій алфавитъ; польскіе школьные „ржонды“, подъ вѣдомствомъ которыхъ приходилось мнѣ законучительствовать въ гимназіи, не дерзнули коснуться ся моей чести и лишить меня занимаемаго мною законоучительскаго мѣста, хотя они всѣ, зная мою преданность православію и Руси, считали меня, — и въ этомъ они не ошибались, — „москалефиломъ“ и „схизматикомъ“. Съ самою лестною аттестаціей они отпустили меня въ Россію, куда воодушевленный высшими патріотическими идеями, прибылъ я въ 1869 году вмѣстѣ съ другими Галицкими священниками по вызову правительства, чтобы помочь ему оправославить и обрусить отчуждившихся отъ православія и Руси своихъ русскихъ братьевъ, чего оно безъ содѣйствія Галицкихъ священниковъ никогда не достигнуло бы, какъ объ этомъ отзывается я въ своемъ письмѣ ко мнѣ отъ 20. Января 1893 г. коренной русской патріотъ-писатель: „Великое патріотическое русское дѣло воссоединенія могли совершить одни только Галицкіе священники и никто больше. Доказать это легко. Галицкихъ дѣятелей по всей справедливости слѣдуетъ окружить почестями и признательною братскою любовію, а не подвергать безсмысленнымъ гоненіямъ, какъ это дѣлають наши „древле-православные“, пришедшіе въ край на все готовое. Пусть бы они сами попробовали провести воссоединеніе; они испортили бы дѣло на вѣки вѣчныя“.

И самые выдающіеся и заслуженные въ Россіи мужи: въ Бозѣ почившій Кіевскій митрополитъ Арсеній; бывшій ректоръ СПетербургской духовной академіи, нынѣ протопресвитеръ и духовникъ Ихъ Императорскихъ Величествъ Янышевъ и другіе знаменитые дѣятели патріоты въ своихъ всенародно произнесенныхъ рѣчахъ во время воссоединенія

Холмской Руси приписывали заслуги водворенія Православія въ Холмско-привислинскомъ краѣ по преимуществу намъ Галицкимъ священникамъ; представляли своимъ „древлеправославнымъ“ насъ, Галицкихъ священниковъ, какъ примѣръ патріотизма; говорили, необинуясь, что „древлеправославные“, старшіе наши братья, должны учиться отъ насъ младшихъ своихъ братій патріотизму.

И самъ римскій делегатъ монс. Чишка (!) командированный папою предсѣдателемъ на областной соборъ во Львовѣ въ Галиціи въ 1891 году, видя, съ какою неустрашимою патріотическою эгергіей и всестороннимъ глубокимъ знаніемъ св. Писанія, соборовъ, каноновъ и исторіи Церкви Галицкіе священники защищали на соборѣ автономію своей Церкви, пришелъ въ изумленіе и публично говорилъ, что не встрѣчалъ еще столь патріотически настроеннаго и съ такою глубокою эрудиціей духовенства, съ такимъ пришлось ему встрѣтиться въ Галиціи.

Съ такимъ патріотическимъ настроеніемъ и съ такимъ образованіемъ прибыли по вызову правительства Галицкіе священники на службу въ Россію. Вначалѣ встрѣчали ихъ „древлеправославные“ съ почестями и братскою любовію. Въ пресѣ и обществѣ называли ихъ образцовыми пастырями. За подвиги ихъ отличали ихъ наградами. И я за мое усердное служеніе Церкви и Отечеству и за воссоединеніе съ православіемъ Варшавской Успенской церкви, гдѣ безчисленныя явныя и подпольныя интриги мѣшали осуществленію святаго дѣла воссоединенія, удостоился Высочайшихъ наградъ.

Но, увы, не долго продолжались миръ и благоденствіе, любовь и единодушіе между „древлеправославными“ и воссоединенными Галицкими священниками. Вскорѣ послѣ воссоединенія начались гоненія на Галицкихъ патріотовъ — образцовыхъ пастырей; посыпались клеветы на тихъ усердныхъ труженниковъ, перешедшія и въ пресу; а такъ какъ опроверженія этихъ клеветъ мѣстная пресса не принимала, то защита противъ этихъ напастей должна была обратиться къ заграничной печати. Такъ однихъ Галицкихъ священниковъ смѣщали съ лучшихъ приходовъ, имиже устроенныхъ, нанося имъ такимъ перемѣщеніемъ матеріальное разореніе, а благоустроеннымъ ими приходамъ разстройство. Другихъ ссылали въ монастырь и исключали изъ епархіи. Иныхъ своимъ обращеніемъ доводили до того, что они, оставивъ Россію, которой прослужили вѣрою и правдою много лѣтъ, возвратились въ Галицію, гдѣ Полонія демонстративно приняла ихъ и приютила.

И меня заточили въ Радомъ изъ Варшавы, гдѣ я создалъ при Успенской церкви приходъ и трудился при немъ съ самопожертвованіемъ 18 лѣтъ. Я былъ до того пораженъ и огорченъ этою неожиданною катастрофой, что хо-

тѣль оставить Россію и возвратиться на родину въ Галицію. Только доброжелательные русскіе патріоты, слѣдившіе за моею 18-лѣтнею миссіонерскою дѣятельностію, воздержали меня отъ этого шага, обнадеживая возвращеніемъ на мой постъ въ Варшаву.

Самъ московскій митрополитъ Леонтій, управлявшій Холмско-Варшавскою епархіей 16 лѣтъ, пришелъ въ негодованіе по случаю устраненія меня отъ Варшавскаго Успенскаго прихода и съ огорченіемъ отозвалъ объ этомъ въ своемъ письмѣ къ одной патріотизмомъ выдающейся личности: „Жестоко оскорбили“, пишетъ онъ „Отца Луку. Ни въ какомъ случаѣ прихода его лишать нельзя было по справедливости. Приходъ онъ создалъ, онъ первоначальникомъ православія Успенской церкви. Какъ мнѣ больно видѣть пертурбацію. Господь видитъ мою душу и мою скорбь объ оскорбленномъ! Шлю ему благословеніе“. — Да упокойте его душу Господь въ селеніяхъ своихъ и причтетъ къ лику праведныхъ — защитника правды.

Много писемъ съ такимъ огорченіемъ и соболѣзнованіемъ ко мнѣ я получалъ и получаю еще до сихъ поръ изъ Галиціи и Россіи отъ истинно-русскихъ патріотовъ, ибо моя миссіонерская дѣятельность извѣстна и въ Галиціи и Россіи. Вотъ какъ пишетъ ко мнѣ отъ 3. Сентября 1892 года одинъ изъ моихъ друзей: „Мы съ женой не можемъ прійти въ себя отъ изумленія, прочитавъ въ Варшавскомъ Дневникѣ о Вашемъ перемѣщеніи въ Радомъ. Что это значитъ? Едва ли Вы сами пожелали оставить паству, которая Васъ такъ любить. Но если это произошло помимо Вашего согласія, то какимъ именемъ назвать фактъ такого распоряженія! Ужели не приняли во вниманіе хоть бы тѣхъ громаднѣхъ заслугъ, которыя Вы оказали дѣлу православія въ Польшѣ? Боже, до чего мы дожили! Вамъ Отецъ Лука, нанесена кровная и безпощадная обида! Мы съ женою постоянно чувствуемъ боль въ сердцѣ, вспоминая Васъ и добрейшую Екатерину Матвѣевну. Очень просимъ Васъ, объясните намъ эту необычайную загадку; если можно, успокойте насъ и скажите, что Вы намѣрены дѣлать, поѣдете ли?“ — Дальше пишетъ: „Пошли Вамъ Господь всего лучшаго въ мірѣ семъ. Такіе люди, какъ Вы, стѣсненные печатью высшаго избранія, мимо своей воли становятся знаменемъ среди общества, понимающаго Государственные интересы“.

И заграничная пресса не осталась индифферентной относительно моего изгнанія изъ Варшавы. Зная, мою миссіонерски-патріотическую дѣятельность, она съ огорченіемъ отозвалась о такомъ со мною непатріотическомъ поступкѣ. „Перемѣщеніе протоіерея О. Луки Цыбика изъ Варшавы въ Радомъ“, пишетъ газета „Галицкая Русь“, за 1892 годъ въ № 198 на ст. 3. „сдѣлало не лишь у насъ, но также и въ Варшавѣ весьма непріятное впечатлѣніе. Вѣсть эта, какъ

намъ сообщастъ изъ-за кордона, какъ громомъ поразила всѣхъ многочисленныхъ друзей и знакомыхъ О. Луки, который въ теченіе цѣлой своей жизни съ самопожертвованіемъ служилъ русскому дѣлу, и всюду, гдѣ жилъ, оставилъ не затертые слѣды своей патріотической дѣятельности. Успенская церковь въ Варшавѣ, при которой цѣлый рядъ лѣтъ Отецъ Лука состоялъ Настоятелемъ, лишается на закатѣ его жизни. А церковь эта украсилась внутри и снаружи стараніемъ того же Настоятеля Отца Луки и стала святынею, въ которой находили утѣшеніе въ молитвѣ многіе премногіе русскіе люди и въ которой ежегодно присоединялось къ Православію по нѣскольکو десятъ человекъ*). Русскіе патріоты въ Варшавѣ, знающіе ревность Отца Луки, предпринимали всякія мѣры, чтобы Отецъ Лука остался дальше на своемъ мѣстѣ, однакожъ старанія ихъ были безъ успѣха“.

И непріязненная москвофиламъ украинофильская газета „Дѣло“, за 1892 г. въ № 201 издаваемая во Львовѣ въ Галиціи, пришла въ негодованіе отъ причиненной мнѣ обиды и съ сожалѣніемъ, вотъ какъ выражается обо мнѣ: „Московскою влѣянности (благодарности) досвѣдчивъ (испыталь) на собѣ О. Лука Цыбикъ, бывший катихизъ (законноучитель) гимназіи въ Търнополи, а опосля (затѣмъ) эмигрировавшій въ Россію и принявшій тамъ православіе. Отецъ Лука Цыбикъ, пріятель п. Плошанского и бл. п. Ивана Наумовича, належавъ до тыхъ Галичанъ, що-то съ безмежнымъ довѣріемъ вѣддались Московщинѣ на услуги, сподѣваючись, що Москали узнають ихъ щирость и ревность, тай вѣдвдчати имъ по людски. И вотъ якъ разочаровались уже многіи, якъ разочаровался пок. Наумовичъ, якъ плаче нынѣ на свою долю Плошанскій, якъ горенько нарекають всѣ Галичане священники въ Холмщинѣ, — но все найболестнѣйше пришло ъ разочароватися и заплакати Отцу Протоіереви Луцѣ Цыбикови. Бо и справдѣ учинено ему дуже тяжку кривду! Ого безъ причины, тѣлько абы позбутися его, яко Галичанина, — а на его мѣсце посадити Москаля, вѣднато ему посаду пароха (лишено его мѣста настоятеля) при Успенской церкви въ Варшавѣ и выслано до Радомѣ. Вѣсть та, пишуть Галицкой Руси изъ-за кордона, якъ громомъ поразила всѣхъ... русскіе люди предпринимали всякія мѣры, чтобы О. Лука остался дальше на своемъ мѣстѣ, однакожъ старанія ихъ были безъ успѣха. Der Mohr hat seine Schuldigkeit gethan, der Mohr kann gehen“.

Недавно получилъ мой прихожанинъ въ Радомѣ письмо изъ-за границы отъ своей жены и далъ мнѣ для про-

*) Число присоединявшихся къ Православію въ этой церкви ежегодно прогрессировало, — въ послѣднихъ годахъ присоединялось къ Православію по 50—60 человекъ въ годъ, больше чѣмъ во всѣхъ другихъ церквахъ города Варшавы, вмѣстѣ взятыхъ.

чтенія, а если згодно, и списанія. Въ этомъ письмѣ, отъ 21 Іюля 1894 года, жена приводитъ между прочимъ, и свой разговоръ съ встрѣтившимся случайно въ Вѣнѣ уніатскимъ Галицкимъ священникомъ, который въ своемъ разговорѣ въ присутствіи нѣскольکو другихъ моихъ прихожанъ, бывшихъ в это время въ Вѣнѣ, вотъ какъ отозвался обо мнѣ: „Изъ всѣхъ вѣнскихъ впечатлѣній самое интересное — это нечаянная моя встрѣча съ уніатскимъ священникомъ, прекрасно образованнымъ. Лишь кончивъ университетъ, онъ отправился просвѣщать другихъ. Онъ, между прочимъ, много говорилъ объ Отцѣ Протоіерѣ Цыбикѣ. Лично его не знаетъ, но память о немъ, по его словамъ, не скоро умретъ, такъ какъ старшіе передаютъ младшимъ о томъ, какой онъ благородный, чистой души человекъ и патріотъ, а все молодое поколѣніе учится по его учебникамъ, толково и умно составленнымъ. „Мы выросли на Цыбикѣ“, вотъ его выраженіе. Негодованіе или какъ онъ выразился, жалость на то, что его не оцѣнили — общая и составляетъ частый предметъ разговора. Здѣсь онъ былъ бы нашимъ оплотомъ, а тамъ его затодозрили въ непатріотизмъ, его, внесшаго серьезный вкладъ въ пользу русскаго дѣла, ушедшаго въ Россію, т. е. бросившаго все, что въ будущемъ ему улыбалось, почетъ, значеніе, только въ силу глубокаго убѣжденія, только изъ желанія, принести посильную пользу и раскрыть глаза тѣмъ, которые еще слѣпы. Волновался онъ страшно и упрекалъ насъ русскихъ въ равнодушіи къ страждущимъ братьямъ Славянамъ. Я ему откровенно созналась, насколько у насъ вѣхъ, — за малыми исключеніями, — представленіе о Славянахъ смутно, о которыхъ мы много интереснаго узнали отъ того же О. Луки. Много и долго говорили мы, просто оторваться не хотѣлось, но повторить всего не имѣю времени“.

Не въ пользу Руси и Православія послѣдовало мое изгнаніе изъ Варшавы какъ бы нарочно тогда, когда развинулъ я самую обширную дѣятельность въ пользу Руси и Православія. Видя мою многоплодную миссіонерскую дѣятельность ученый историкъ и усердный ревнитель православія Михаилъ Осиповичъ Колюбачъ, нынѣ уже покойный, дважды нарочно посѣтившій меня, въ бытность свою въ Варшавѣ, былъ восхищенъ до того, что непременно хотѣлъ познакомить съ нею ширшій кругъ русской публики посредствомъ печати. Еле, еле, удалось мнѣ убѣдить Михаила Осиповича, что этого рода огласка польстила бы развѣ только моей личности, а не помогла бы общему русскому дѣлу, которое я ставлю выше всѣхъ своихъ личныхъ выгодъ, и возбудила бы у моихъ братій „древлеправославныхъ“ зависть, которая могла бы послужить тормозомъ святому дѣлу.

Но я все таки не избѣжалъ зависти, которая не могла равнодушно смотрѣть на то, какъ я, Галичанинъ, — по понятію „древлеправославныхъ“ даже не русскій, а какой-то западникъ, — могъ держать знамя православія такъ высоко, стать выше „древлеправославныхъ“ іереевъ, даже выше общезвѣстныхъ миссіонеровъ католическихъ, обращая и ихъ въ православіе. Дѣя доказательства назову ксендза доминиканца-предикатора и лектора духовной семинаріи Іосифа Новацкаго и католическихъ клириковъ здѣшнихъ и заграничныхъ, кончившихъ католическія духовныя семинаріи. — Не могла эта зависть равнодушно смотрѣть на то, какъ почти все интеллигентное высшее сословіе города Варшавы прильнуло къ Успенской церкви, оставивъ соборъ, гдѣ не находило просвѣщенія для своего омраченнаго разными лжедоктринами разума и облегченія для своего наболѣвшаго отъ разныхъ невзгодъ сердца въ живомъ словѣ Божіемъ — проповѣди, которую я неопустительно произнесъ не по тетрадки а наизусть каждый воскресный и праздничный день*). — Могла ли эта страсть зависти не обуреваться гнѣвомъ, видя, что бѣдные и нищіе, богатые и знатные болѣею частію совершали требы въ Успенской церкви? Какъ нѣкоторые изъ интеллигентнаго высшаго сословія прямо высказывали, что я своими проповѣдями сдѣлалъ изъ нихъ — полупротестантовъ — истинныхъ чадъ православной Церкви? Какъ многіе пражославные, не бывшіе мно-

*) Въ доказательство приведу умѣщенный въ газетѣ „Гражданинъ“ за 1882 г. въ Н-рѣ 36-омъ ст. 9. отзывъ православнаго чловека, прилежно посѣщавшаго въ Варшавѣ храмы Божіи и внимательно слѣдившаго за проповѣдью слова Божія въ храмахъ Варшавскихъ. Высказавъ свое сожалѣніе, что въ „древлеправославныхъ“ церквяхъ рѣдко проповѣдуется слово Божіе, а если иногда и проповѣдуется, то проповѣди не достаетъ теплоты и сердечности, какъ будто слово сказано по чьему-то приказу, а не по добровольному желанію, отъ чего часто и обдастъ слушателей холодомъ, — вотъ какъ выражается онъ дальше „Съ радостію можемъ указать на церковь Успенія Пресвятыя Богородицы, что на Медовой улицѣ, гдѣ каждое воскресеніе священникъ произноситъ глубоко-прочувствованныя проповѣди, отличающіяся именно теплотою и искренностію, кротостію и смиреніемъ. Онѣ производятъ на слушателей чрезвычайнаго сильное впечатлѣніе и, конечно, ни одно слово не пропадаетъ даромъ, а будетъ принято съ сердечною благодарностію и навѣрно глубоко западетъ въ сердце, принося въ послѣдствіи достойные плоды. Намъ случилось не разъ видѣть тѣ восторганные и растроганные лица, съ которыми молящіеся уходили изъ храма послѣ наставленія добраго священника. Много истиннаго благодѣянія могутъ сдѣлать эти слова, простыя и безыскусственныя, но рущіяся изъ глубины души, отъ наболѣвшаго сердца, измученнаго горестію и скорбію о своихъ заблудшихъ прихожанахъ. И конечно всѣ тѣ, кто слышали его, глубокоблагодарны и признательны своему достойнѣйшему пастырю... Крайне сожалѣемъ, что въ соборѣ, великимъ постомъ, было сказано всего только двѣ проповѣди, а между тѣмъ въ такое время желательно бы слышать почаще и погромче слово, столь нужное именно во время покаянія и такъ пренебрегаемое нашими іереями. Удивляемся такому нерадію о насъ нашихъ священниковъ!“

го лѣтъ у исповѣди и святаго причастія, побывъ въ Успенской церкви на богослуженіи и проповѣдяхъ, совершали этотъ святой долгъ съ сокрушеннымъ и смиреннымъ сердцемъ? Какъ нѣкоторые, прочитавъ мои проповѣди, иногда печатавшіяся въ Варшавскомъ Дневникѣ, пріѣзжали изъ отдаленныхъ городовъ и селеній въ Успенскую церковь для уврачеванія язвъ душевныхъ? Могла ли эта страсть зависти оставаться равнодушной, слыша, какъ самъ приснопамятный архіерей, добрѣйшій Леонтій, какъ самъ Оберъ прокуроръ св. Синода, умнѣйшій Константинъ Петровичъ Побѣдоносцевъ ставили меня за образецъ „древлеправославнымъ“ іереямъ?

Зависть и злоба выжидали только удобнаго случая для достиженія своего злоумышленія. И вотъ представился такой случай. Когда всѣхъ четырехъ преклонныхъ лѣтами членовъ консисторіи замѣнено новыми младшими, съ оставленіемъ однакожъ старыхъ смѣщенныхъ членовъ консисторіи на занимаемыхъ, или при церквахъ въ Варшавѣ постахъ; меня, состоящаго тоже членомъ консисторіи, не только смѣщаютъ изъ консисторіи, но и лишаютъ мѣста настоятеля при Успенской церкви въ Варшавѣ, чтобы вызваннаго изъ города Радома настоятеля церкви въ члены консисторіи пристроить при занимаемой мною Успенской церкви, которую я создалъ и при которой стоялъ настоятелемъ 18 лѣтъ.

Можетъ показаться, что въ Варшавѣ не было іереевъ, которые могли бы проходить должности членовъ консисторіи и были бы способны къ этой должности. Но такой крайности не было, ибо въ Варшавѣ были и есть іереи, которые имѣютъ всѣ данныя бытъ членами консисторіи, какъ кончившіе духов. академіи со степенями магистровъ и кандидатовъ и занимающіе такіе посты въ Варшавѣ, которые не мѣшаютъ имъ проходить должности членовъ консисторіи. Таковы напр. настоятель Замковой церкви магистръ протоіерей А. Демьяновичъ; священникъ Варшавскаго кафедральнаго собора кандидатъ И. Эмильевичъ, который по истеченіи пяти недѣль по моемъ устраненіи изъ г. Варшавы и былъ назначенъ пятымъ членомъ консисторіи.

Много пало жертвъ этого переворота. Вскорѣ послѣ моего устраненія изъ Варшавы первый подстрекатель и главный виновникъ катастрофы заболѣваетъ, болѣзнь изо дня на день усиливается и приковываетъ его къ одру, съ котораго онъ уже больше не всталъ. Онъ скончался 19 декабря 1893 года послѣ долгихъ и тяжкихъ мученій. Онъ былъ то и главнымъ виновникомъ злопамятнаго раздора между „древлеправославными“ и Галицкими священниками въ 1880 году, о чемъ говорила въ свое время съ негодованіемъ и огорченіемъ и заграничная печать. Полонія стала радоваться этому раздору, находя въ немъ самое удобное

для себя средство разъединять русскихъ въ Галиціи, распространяя и усиливая между ними украинофилизмъ и водворяя ненависть къ Россіи.

Другая личность, недолюбливавшая Галицкихъ священниковъ, командированная въ качествѣ ревизора и слѣдователя въ Холмско-Варшавскую епархію, поражается тяжкимъ недугомъ и умираетъ.

Еще надъ одною личностю висѣлъ уже два раза на волокъ мечъ, и если она осталась пощаженной, то кажется для того, чтобы доставить побѣду невинности и правдѣ надъ зависимостью и коварствомъ, успѣвшими уловить и ее въ свои хитро-раставленные сѣти.

Еще одно в-ушительное и многознаменательное происшествіе совершилось при моемъ устраненіи отъ Варшавской Успенской церкви. Въ воскресеніе, когда я съ своей семьей послѣдній разъ находился въ церкви на обѣдѣ, произошелъ взрывъ, жертвою котораго могли бы сдѣлаться всѣ молящіеся въ храмѣ вмѣстѣ съ храмомъ. Но горячія слезныя молитвы мои, семьи моей и паствы моей спасли всѣхъ насъ и святыню отъ неминуемой гибели. Вся паства пришла въ смятеніе и, съ воплемъ и рыданіемъ лобызая мои руки и орошая ихъ своими слезами, спрашивала меня, зачѣмъ я оставляю ее и скоро ли я возвращусь къ ней: она видела, — какъ я это могъ замѣтить по ея экстазу, — въ этомъ страшномъ происшествіи грозный предостерегательный перстъ Божій для тѣхъ, которые рѣшились совершить надо мною такіи насильственный поступокъ. При такомъ ея настроеніи я даже и не попрощался съ моею любимою паствою, чтобы не произвести въ храмѣ всеобщаго рыданія и негодованія на виновниковъ моего съ ней разлученія. Впрочемъ и мои ручьемъ лившіяся горькія слезы не позволили бы мнѣ произнести даже нѣсколько прощальныхъ словъ.

Но пали и невинныя жертвы при этомъ переворотѣ. Высокопреосвященный митрополитъ Московскій, добрыйшій Леонтій, не будучи въ состояніи перенести неблагоприятности, которую, при всемъ своемъ снисхожденіи къ немощамъ человѣческимъ, Спаситель всенародно обличалъ, палъ подъ нравственнымъ давленіемъ и душевнымъ волненіемъ въ тяжкую мучительную болѣзнь и запечатлѣлъ смертію день годовщины моего заточенія. 1 Августа 1892 года послѣдовало мое заточеніе и 1 Августа 1893 года скончался сердобольнѣйшій Архипастырь Леонтій.

Секретарь Холмско-Варшавской консисторіи Михайлъ Михайловичъ Замараевъ умеръ отъ разрыва сердца по причинѣ постигшей и его роковой катастрофы, прослуживъ отечеству безпорочно 50 лѣтъ, за что и удостоился Высочайшей награды „знака безпорочности“.

Я, главная и невинная жертва этого переворота остался

еще, по милости Божіей, въ живыхъ, благодаря твердой вѣрѣ и слезнымъ молитвамъ своимъ, семьи своей и паствы своей, которую я, если выражусь словами св. Апостола Павла, училъ 18 лѣтъ день и ночь непрестанно со слезами (Дѣян. 29—31). — Почти каждое мое слово, произнесенное къ паствѣ своей, было растворено слезами. — И до сихъ поръ я крѣплюсь твердою вѣрою и надеждою, что преблагій Господь не попуститъ долго (до конца) глумить ся надъ моею невинностію, что правда и истинна восторжествуютъ надъ неправдою и коварствомъ и что я мирно окончу дни жизни своей не за границу, гдѣ нечестіе, видя предъ собою жертву коварству, глумилось бы надъ благочестіемъ; а Полонія пальцемъ указывала бы Галицкой Руси, распинающей ся за Россією, какъ эта Россія умѣетъ оцѣнивать патріотическую дѣятельность въ пользу Россіи и православія и пугала бы другихъ русскимъ православіемъ, гдѣ священникъ „ad nutum amovibilis“; въ Австріи же огражденъ закономъ настоятельской неприкосновенности, и не позволяющимъ кому бы тамъ ни было самопроизвольно устранять настоятеля церкви отъ занимаемаго имъ поста, даже и провинившагося и обвиняемаго, пока его виновность не будетъ признана въ трехъ инстанціяхъ, къ которымъ апеллировать онъ имѣетъ полное право, не будучи устраняемъ отъ своего поста до окончательнаго рѣшенія его дѣла.

Такія предостереженія дѣлала бы Галицкая Полонія Галицкой Руси, указывая на меня, какъ на жертву русскаго православія.

Я съ своей стороны прибавлю еще, не будь тамъ въ Галиціи этого закона настоятельской неприкосновенности, то половина Галицкихъ священниковъ настоятелей церквей, самыхъ ревностныхъ дѣятелей и самоотверженныхъ патріотовъ, или были бы при теперешнемъ митрополитѣ Сильвестрѣ Сембратовичѣ самопроизвольно устранены отъ своихъ настоятельскихъ мѣстъ, или переводимы до безконечности съ одного мѣста на другое; а между тѣмъ никто, даже самъ митрополитъ, не дерзнетъ тронуть ихъ съ занимаемыхъ ими мѣстъ, на которыхъ они неусыпно трудятся въ пользу православія и Руси.

Не могу при этомъ не указать и на то, что многіе мои коллеги священники въ Галиціи, поступившіе одновременно со мною на службу по учебному вѣдомству, давно уже пользуются пансіономъ въ 2000 р., а я, переселившись на службу въ Россію, не только не пользуюсь никакимъ пансіономъ за выслугу 24 лѣтъ при школѣ; но дожилъ до старости лѣтъ за свои усердные и патріотическіе труды посрамленія до того, что сталъ притчей во языцѣхъ и безъ вины своей причинилъ Галицкимъ русскимъ, борющимся за Русь и православіе, огорченіе и уныніе, а украинсфиламъ, этиимъ злѣйшимъ врагамъ Россіи, такъ какъ

они разчленяють єдиную нераздільну Русь, — дерзнове-
ніє і глумленіє.

Но я твердо вѣрю, що взойде сонце правди і
коварство посрамиться, глумленіє устыдиться і я завершу
земне своє поприще не за границею, а вь созданномъ и
оправославленномъ мною приходѣ при Успенской церкви,
что вь городѣ Варшавѣ по Медовой улицѣ.

Л. М. Цыбикъ.

Свщ. Софрон Глѣбовицький,
професор Гімназій.

У відповідь проф. Др-ови Смольці.

З кінцем 1916 року появилася в книгарнях книжка про-
фесора д-ра Смольки, написана і видана в цілях агітаційних
п. з.: Die russische Welt, Historisch politische Studien. Ver-
gangenheit und Gegenwart.

Не маю наміру з нинішній статі цілу книжку п. профе-
сора критикувати. Книжка та сама себе найліпше критикує.
Тільки в ній побіч правдивих неправдивих і перекручених
подій, що дійсно жаль чоловіка бере, що п. професор, як
се сам твердить, трицять літ потребував, щоби розслідувати
добре і пізнати українське житє, бутє, тільки такі малі і то
часто неправдиві відомости позбирав з обсягу української
історії, літератури і народнього побуту.

Предметом мєї нинішньої статі будуть лиш місця з кни-
жки п. професора, в яких він обжаловує українське, като-
лицьке духовенство о драгоманізм, радикалізм, атеїзм.

Пан професор не подає найменших доказів на свої ви-
скази, а так неначе з катедри обжаловує: „Українське духо-
венство займаєсь виключно політикою, сприяє і пособляє
радикальним течіям поміж народом, який розвиваєть ся ети-
чно під впливом драгоманівських безбожних ідей, мало за-
німаєть ся добром душевним своїх парохіян, бо і само дра-
гоманізмом і атеїзмом заражене, о унію не дбає цілком і
лиш сіє ненависть і роздор“. Такого змісту і значіня є ті ін-
вективи, які пан професор кидає в сторону українського ду-
ховенства. Закиди ті яко видумані, злобні і неправдиві від-
кидаю і на підставі доказів викажу правдивий стан великої
праці, віри і псєвяти українського духовенства.

Не можна на підставі фактів, що деякі німецькі мо-
нахи були в своїм часі приклонниками реформації, цілий ні-

мецький клир посудити о духа сприяючого реформації. Не можна вносити з того, що ціле майже французьке духовенство сприяло в своїм часі галліканізму, цілий тодішній французький клир обвинити о схізму. Не можна з кількох випадків грішного життя монахів на Ясній Горі в Ченстохові всіх польських монахів посудити о грішне життя. Не можна зі скорого поширення маріавітизму між клиром в Польщі посудити весь польський клир о рівнодушність, або безбожність. Не можна того твердити, що всі польські священники сприяють схізмі тому, що багато польські священники заклали в Америці відрубну від Риму зі своїми єпископами незалежну, польську національну церкву.

Противно, я знаю багатьох польських священників, перенятих глибокою вірою і повних релігійного духа, що з любов'ю відносять ся і до своїх українських братів. Вони позістануть все найкращою окрасою не лиш своєї церкви, але і свого народу.

Пан професор однак, навіть не навівши ніяких доказів, твердить, що в наслідок радикалізму укр. духовенства і народ є увесь радикальний. Се є неправда. На дуже багатьох передвиборчих вічах зібрані виборці устами своїх священників ждали доси все від кандидатів на посла оборони української, католицької Церкви, ждали впровадження католицької школи, ждали спротиву в парламенті евентуальному внесенню закону про цивільні шлюби. Там де того виборці ждали, кандидати се публично прирікали і яко послі, того доси додержують. Чи робить се духовенство заражене атеїзмом? А сей о радикалізмі неслухно обвинений український нарід вислав таки двох (на 24 послів) священників до Відня; а нарід польський на 82 ні одного. Однак в очах пана професора український нарід і духовенство заражене духом безбожності. Поміж укр народом і духовенством має найвище значінє Митрополит католицької української Церкви Андрій Шептицький. Сей високий церковний достойник тішить ся щирою любов'ю і привязанєм всіх, цілого українського народу. Як тяжко відчув весь нарід і духовенство вивезене єго в далекі краї Росії. На багатьох вічах і згромадженнях протестував проти того насильства увесь нарід і духовенство. У всіх українських часописах, що дня майже знаходять ся згадки про сего мученика, а кожда вість про него є наймилішою для кожного. Як можна те щире синівське привязанє цілого народу і духовенства до свого архипастира злучити з радикалізмом і атеїзмом народу і духовенства? — Се знає хіба лиш сам пан професор.

Дальші докази на правдивість мого твердження: По поділі Польщі краї українські Галич і Володимир прийшли до Австрії яко східна Галичина. Всі майже в тім часі церкви з винятком малої частини по деяких містечках і більших містах були криті шуваром або і солом'ю. Ризи церковні здебільша

з грубої димки, чаші олов'яні або дерев'яні, в середині позолочені. Так нас застала Австрія. Причини тому були: велике зубожіння українського народу і низкий стан і поневолене українського католицького клиру. Як однак той сумний стан змінив ся під володінням Габсбургів в нашу користь! На місци нужденних, стоять тепер по всіх і найменчих парохіях величаві стилеві святині з гарного матеріялу збудовані, випосажені в найгарнійшу утвар церковну і гарні і чистенькі. Ті доми божі ставив сам український нарід під проводом і за понукою своїх душпастирів. Коли оцінить ся, що будова тих церков довершувалась в більшій части не за згодою, але проти волі патронів, коли пізнаєть ся, що українські парохії пересічно не числять більше як 1300 душ, коли знаєть ся, що лиш великі магнати, польська єрархія свою належну з права патронату впливаючу шесту часть охотно давали, а прочі з виїмком старих шляхоцьких родів і німецьких властителів не то що своєї належної части не давали, але еще всякі труднощі робили проти утворення церковного комітету; так що для осягнення згоди таких патронів дуже часто парох і парохіяни мусіли звільняти патрона від заплачення належної части, пізнаєть ся доперва, як весь нарід український і его духовенство прив'язане дуже до своєї церкви і своєї католицької віри.

Нарід наш не багатий, будова тих домів божих тривала часто літами і весь той час священик мусів старатись не лиш о средства до будови, але в многих случаях бути і надзирателем над робітниками, нераз і будівничим. Кождий знає, що підчас будови церкви чи приходства всякі доходи епітрахільні упадають; бо народ весь гріш складає на будову церкви і її вимальоване та випосажене. Парох отже крім збільшеної праці і труду дізнає і великого зменшення своїх власних доходів, Український священик не жалує однак ні труду свого ні праці, ні гризот і клопотів з будовою нерозлучно злучених, не дивить ся на себе, на свої доходи. Гарна, величава церков в его парохії се его честь, се окраса его громади. Чи можна не то атеїста, але рівнодушного якого знайти, щоби так посв'ячував ся будові Дому Божого?

В многих українських парохіях оснували священики, рівнож з помочию своїх вірних, захоронки служебниць Пречистої Діви Марії для опіки над дітьми, над хорими, для науки дівчаток гарних робіт, для подвигнення і розвою правдивого католицького релігійного життя. Захоронки ті мають гарні доми і все кілька моргів ґрунту, спосібні до удержання перебуваних служебниць. Ті доми будовані виключно трудом українського духовенства з помочию українського народу Патрони, крім одної княжни Тереси Сапіги, цілком від того держать ся з далека, а з дебільша навіть ворожо до сего Божого діла відносять ся.

Свобідний свій час жертвує український, щирий священник на працю в читальнях, брацтвах релігійних товариствах економічних, які мають за ціль подвигнене моральне і матеріяльне свого українського народу. Провадить їх в душі релігійнім, бо инакше поступав би сам проти себе. Ся здається ся праця так не подобала ся п. професорови. Забув видно, що власне великі папи, як Лев XIII. і Пій X. як раз наказав священникови піти в народ, з ним і для него працювати, „*omnia instaurare in Christo*“; але се, що честь приносить Ірійським священникам, польським в Познанщині, за се осуджує п. професор духовенство наше. Ліпше і не могла виявити ся злоба п. професора, як в тих закидах.

Піду дальше. В Америці живе може вже мільон нашого українського народу. Мають своїх двох єпископів і священників, які головню з Галичини перенесли ся, часть менша з Угорщини. Всі вони, як і народ живуть в найліпшій згоді з Римом і католицькими єпископами других народів. Нї священники нї єпископи українські не заложили осбної, національної, від Риму незалежної церкви, але позістають у вірності святій Петровій столиці і католицькій вірі. Підчас війни уряджували церковні українські брацтва на вільній американській землі під проводом своїх священників і єпископів величаві віча, на яких учасники виявили свою прихильність до Церкви, протестуючи против увязнення Митрополита, заявляли тим свою віру католицьку, і заявляли на вічах тих прихильність осередним державам і любов до бл. п. помершого Цісаря Франц Йосифа І. Що більше, ті церковні брацтва збирали великі суми грошей і сотиссячами долярів посиляли на підмогу жертвам війни до рідного краю. Чиж поступало би так духовенство, чиж поступав би так нарід, перенятий радикалізмом і безбожністю?

Найстрашнішу, найбільшу огненну пробу перебуло наше українське духовенство підчас ворожої інвазії в Галичині і Угорщині як найсвітліше. Підчас цілого сумного того часу не було нї одного случаю апостазії зі сторони українського духовенства. І як дуже много муїло то горем прибите духовенство переносити! Начальний пастир духовенства і вірних зараз з початком війни вивезений, паства без пастиря, а клир держав ся світло і відважно. Сімдесять з клиру українського вивезено далеко в глѹб Росії, де терпять далеко від рідного краю. Многі в краю, що позістали, померли передчасно, з недостачі, горя і переслідувань. Чиж більшої єще треба жертви, як покійний єпископ Константин зложив на жертвеннику щирої своєї віри і привязаня до трону?

Многі усунені силою ворогом зі своїх парохій терпіли голод і нужду разом зі своїми родинами; многі відкидали юдині гроші, якими їх хотіли купити і всі, всі як оди, позістали вірними своїй Церкві католицькій, своєму Домови

Габсбургів, своєму народови! Ту віру, то привязане, ту вірність подивляли і вороги, і в Думі посла уняли ся за нашим Митрополитом, уняли ся за вивезеними священиками, уняли ся за допганою унією в Галичині. Наше правитель-ство узнало то привязане до своєї віри католицької, до своєї держави, краю і Цісаря і многих наших священиків узнало гідними носити найвисші відзнаки, ордери. Але п. професор того всего не хотів ні видіти ні знаги. У него то духовенство зле, невірне унії, радикальне, атеїзмом заражене. Таку велику і тяжку кривду заподіяв п. професор тому духовенству і для якої причини? Відповідь: Рішача хвиля надходить. Доля ріжних поневолених народів буде розв'язана. Може Бог присудить і українському народови стати господарем у власній хаті.

Памяти о. д-ра Дмитра Яремка.

Проповідь о. Льва Куницького виголошена дня 14. грудня 1916 на поминальнім Богослуженю за душу бл. п. о. д-ра Д. Яремка

Подвигомъ добрымъ подви-
захся, течіємъ скончавъ, крѣс со-
блюдохъ; прочее оубо соблюдется
ми крѣпко правды, боже воз-
дастъ ми Гдѣ къ дѣнь ѡнъ, пра-
ведный судѣ.

(II. Тим. II. 4. 7. 8.)

Доброю борбою я боров ся, дорогу скінчив, віру заховав, а тепер належить ся мені вінець правди, який дасть мені в той день Господь, справедливий судія! То не я зложив, наш добрий друже о. Димитріє, у сих коротких словах, з яких кожде то гарний звук чистого металю, з яких кожде то ясний луч теплого світла — Твою житєпись. То слова великого Апостола, що сам переживав неволю, що і в неволі помер.

То мисль Апостола, що за житя на землі підніс ся душею у третє небо, у рай, де стратив на сю хвилю свідомість житя у тілі, щоби чистою душею піти у рай, нею глянути в лице Бога живого і зрозуміти тайну силу Слова. В тім морю світла зобачив він не лиш тайни Божої краси, о нихже не лѣтъ нынѣ подробну глаголати — він зобачив ще у тім плесі-зеркалі відвічного істнованя Творця нових людий — цілих убраних в одіж правди Богочоловіка, що купались вже у цілючих водах вічного щастя, і співали „Осанна“ — тих добрих вибраних з поміж міліонів, що уміли за житя на землі працювати і терпіти за міліони.

О них він сповідає і о Тобі, о. Димитріє, невіджалуваний і щасливий брате наш; щасливий, бо Ти скінчив уже свою путь. Ти вінчаний уже, нехай і терновим вінком, тим більше щастє Твоє.

А то щастє Єго не опускало ціле жите. Він уродив ся тому 38 лѣт, в щасливій хаті, із здорового духа народу, що умів з любовю відкидати скибу рідної землі, що умів тій землі дати сівачів з певною рукою, з повною рукою. Він уродив ся в хаті, де закон Божий, де свідома воля Батька рядили сим щасливим домом.

Незнаю Єго дитячих лѣт, бо Він о своїм щастю так не любив говорити, я тільки знаю, з якою любовю Він говорив о своїх родичах! Такої любови у світі не має, вона родить ся лиш під рідною стріхою, в щасливих діточих літах. Я Єго побачив перший раз на Богословію і врила ся мені у память Єго стать, начеб не з нашого народу. Стрункий, середного росту, гарно збудований, з високим чолом, чорним волосєм, з глибоко осадженими очима, що голубою лагідністю сміяли ся при відпочинку. Та коли прийшла поважна диспута, ті очі набирали краски стали, моря синього, тоді, коли воно з глибин своїх починає хвилювати ся, переливати ся, тоді, коли на верху лиш легкий вітер гне єго плесо, начеб воно колисалось на власних силах-хвилях. Тими очима плили Єго думки, ясні, блискучі як сталь євангельського меча, що викований в жарі правди, праці і панованя над собою. З такого здорового духа Він зродив ся.

Він вже хлопцем світив ясним полум'ям таланів, серед п'ятьми села з 40 лѣт. Єго талан заблис уже в такій дрібній річі, як азбука, як наука в народній школі. Він був один з перших.

Таким був Він і у гімназії, а учашав Він до польської гімназії Франц-Йосифа, і мешкав у інтернаті Воскресенців у Львові. З його здорового духа хотіли люди зліпити подвійне єство. Він мав дістати знамя каліцтва на ціле жите, мав стати „gente Ruthenus, natione Polonus“. Та вже хлопча душа бурила ся против сего, шукаючи прямих доріг, на яких ростуть і розвивають ся цілі, досконалі люди. І тут мав Він щастє. Коли Він ішов до семої кляси, прий-

шов до гімназії Франц Йосифа на учителя української мови молодий професор Д-р Кирило Студинський. Він застав до 60 учеників, полякуючих москвофілів, які ледви уміли читати і писати по українськи.

Та се неспинило молодого і свідомого свого завдання учителя і з тих руїн знання і свідомости добути цілий чар любови свого народу. Він взяв ся у висшій гімназії відразу до української літератури, читав ученикам найгарнійші уступи рідного письменства, деклямував з пам'яті прегарні вірші рідних поетів і бачив з радостію, як у молодих і ширих душах запалювались іскри любови, а з них розгорілась ціла ватра свідомости національної! При кінці VII ої класи стає о. Димитрій свідомим Українцем.

Здавши матуру з відзначенєм, так як і в гімназії Він усе був першим, вступає на Богослове у Львові з ясно уформованими релігійними переконаннями. Щасливий чоловік, що пережив усю розкіш розвою молодости, без її блудження тілом і душею!

То, що дуже багато людям дає доперва смерть, йому дало жите і то в зарані молодости. Він не переживав обману молоді фантазії. А молодим здають ся і гори і моря сеї землі такі великі, такі близькі до ідеалу краси, а за те небо з його сонцями таке далеке, таке мале! Молодости видаєть ся жите на землі з його щастєм, з його турботами, таке важне, таке рішаюче, а правди вічні, жите душі, небо, такі малозначні, повні сумнівів, загадок і тьми, що радше їх треба відкинути, чим мучитись їх розвязкою! Він сего блуду не пережив. Його душа дозрівала вже в молодости, бо любила правду, любила і знайшла дорогу правди і жита.

Він вступив на Богослове віруючим молодцем.

А на Богословю? Він перший раз діткнув ся безпосередно ран українського люду! Українська молодь домагала ся своїх прав на університеті, пошановання своєї мови, яку вони з під стріхи тяжкою працею, о голоді і холоді винесли аж на вижини світла, на університетську лавку! Хотіли бачити її єще і на катедрі, рівноправну з другими мовами культурних народів! Недовелось! Молодь уступає з університету, іде учити ся в чужі краї. Сецесіонують і богослови а з ними солідарно і о. Димитрій! Що і Він незробив сего кроку з ненависти до польського народу, лиш з важкого болю

доказує факт, що Він пішов учитись на богословський факультет у Кракові! Там був Він з групою товаришів, яких був провідником, став льоаяльним членом Ягайлонської „Almae Matris“.

Сецесія скінчила ся і Він вертає з усіма до Львівського Семінаря, до обновленого Семінаря, який стояв під знаком реформи, обдуманой і заведеної нашим Владикою, Митрополитом Кир Андреем. Коли та реформа удала ся, то о. Димитрій може сказати, що „pars magna fui“ сего великого

діла! Яко голова читальні був Він духовим провідником товаришів, був і золотим звеном між питомцями і Ректором! Не ішло то гладко, не усі його розуміли! Нові за-рядження, новий лад, які вступали неугнутою ходою волі Ректора, тепер Експ. Хомишина, спричинили не одно трі-вожне питане, неодну хвилю болю в молодих недосвідних душах. Під тими стопами ломилась з тріскотом не одна стара традиція, не один звичай. Молоді чули лиш біль і тріскіт розпадаючих ся старих будівель, звичаїв, а Він, о. Димитрій, що переріс свою молодість, бачив з під руїн нові основи обновленого священства.

Коли незрячі казали: „се руїна“, Він твердив „то будова з руїн!“ І твердо остояв ся при сій думці, доки і то-вариші непоклонились їй і його чистому характерови.

По скінченню Богословя у Львові іде Він на висші студії до Інсбруку, а потім до Відня, де кінчить Докторат. Вже в Інсбруку Він рішає ся на целібат, без борб і тривоги!

Чистий серцем і чистий тілом, він легко рішаєсь на сей крок ідеальний для найвисших ідеалів, для неподіль-ної служби їм.

Яко Доктор зістає Префектом, а там і Віцеректором Семинаря! Помагає питомцям в науках, переймає науку старославянської мови і молитвослова, учить обрядів, а най-важнійше, виховує питомців на характерних священників. Він віддав ся їм цілою душею, відкрив ту душу свою, щоб і вони бачили, що наше відроджене, наш розвій лежить лиш у стремління до правди і справедливости, що основою того стремління є сильні, ясні і чисті переконання, чиста совість, яка ділає після того переконання, без згляду на се, чи світ се зганить і скаже „всяк зол глагол“ на тих людей!

Ті переконання цїнили і питомці і любили свого стро-гого і обовязкового Настоятеля!

Се була його найважнійша праця, але далехо не уся. Його талан раз поставлений на підвисшеню, як світло, по-чав лучами своїми огортати другі поля праці.

Молодий зістає дійсним Совітником і Референтом Ми-трополичої Консисторії. Між старшими і досвідними людьми Він молодий блистить новим даром Божим, даром ради! Наче входить на поле праці, що на него ждало, на прав-ника, у чім був Він спеціалістом. На тім полі стає Він членом суду подружого і церковного. Як у всіх обявах життя, був Він і на сім полі судією справедливим, милостивим і ви-розумілим! Він заблис новим даром, даром розуму! За се валилась на него одна праця за другою! В 1907 році, коли захорює на сухоти світлий публіцистичний талан, тодіш-ний Редактор „Ниви“ о. Волянський, редакцію переймає на цілий рік о. Димитрій.

Се було товчком його публіцистичної діяльности! Не буду вичисляв усіх його письм, лиш ті з них піднесу, що становлять наче дороговкази нашого життя і напрямів його.

В 1909 році пише Він статтю, котру кінчить словами: „Руки проч — пашол в свой Суздаль“. Було се з нагоди статі „Галичанина“, який закинув „попикам українчикам“ радикалізм і безвіре до сеї степені, що вони перед Службою Божою снідають. Збурилось море, Його душа і впало перше тверде слово, вираз найострійшої форми борби з непокликаними реформаторами нашого церковного і народного життя.

„Сотвори Бог человек права“ і ним був о. Димитрій. Він бачив, хто є найтяжшим ворогом народу і церкви. Він бачив, що у тій борбі одна нам дорога на Суздаль! Або їм яко зрадникам і відступникам, або нам яко ісповідникам і мученикам! Сталось то друге! Туди пішов Владика а Його вірний співробітник поляг на дорозі у Суздаль!

В 1910 р. пише визначну статтю про відношене священства до учительства! Їх двох є лиш на селі з висшим образованием, вони мають спільний терен праці! Їм лиш спільно і и, усуваючи блуди і похибки людської вдачі і короткозорости! Сю розумну статтю підняв і високо підніс її актуальність і конечність орган учительства. І коли в многих селах іде спільна праця церкви і школи, то се благословенне діло і о. Димитрія.

Коли 1911 р. управа Народного Дому з священником на чолі викидає Сестри Василіянки з дому і церкви при ул. Зибликевича на вулицю, Він пише статтю „Вже понад міру“ і потрясає спячими. Як Христос Спаситель ужив колись болота, щоб сліпому вернути зір, Він кидає на се болото силу того слова і тре ним очи тих, що ще вірили в добру волю і добру віру противного табору. Велике діло! Та се ще не усьо! В 1912 році був у Відни Евхаристичний Конгрес! Вибрано і в нас великий Комітет з субкомітетами і комісіями для зорганізованя і нашого богосмілля! А роботу усьо зробив о. Димитрій як генеральний секретар. На конгресі „Просвіти“ мав відчит о захоронках, як секретар сего товариства „Захоронки“. Крім того дає реколекції для гімназій, місї для народу, помагає львівським і підльвівським священникам в праці душпастирській, їздить на місію до Німеччини!

В товариствах „Достава“, „Урядників і священників“, „Св. Ап. Павла“ і т. д. є визначним робітником як член Виділу чи Дирекції.

Так працює Він за „Боже заплаť“. Бо не зробив Він на тім майна, а на смерть не мав де голови приклонити! Так вже в молодости зачернув Він повними руками знаня і праці з глибин нашого церковного і народного життя!

На тих вижинах застає Його війна.

І він не сходить з тих вижин: „І аще приближися время наше, умрем мужественно за братію нашу і не оставим вини славі нашей!“ (І. Макк. IX, 10.).

Зближалась трагедія Його життя, Його світлий день, день неволі!

Зимним ранком збирався Він на Службу Божу, як Його арештувала російська поліція! І пішов Він на службу Божу, о якій сказав Ісус до Самарянки:

„Віру ми і ми, яко грядет час, егда ни в горі сей, ни во Єрусалимі поклонитеся Отцу... ми кланяємся, єго же віми... но грядет час і нині єсть, егда істиннії поклонници поклоняються Отцу духом і істиною: ібо Отец таких ищет поклоняющихся сеі му“. (Ів. IV, 21—23).

І вишукав собі Бог Отець на велику Службу Божу ісповідника католицької віри о. Димитрія! А на ту Службу Божу Він сам задзвонив! Ударив щирим серцем радісної жертви, у крисо кайдан і зійшлися люди правди і почали молити ся „о плінених“. А дзвін дзвонив і дивний його звук! Чим більше він віддалявся, тим красше було його чути! О Димитрій пішов в тюрму, в Орелі!

О сім довідався я від о. Боцяна з Минусинська в Бремі. На мою просьбу, нести Йому поміч і подати мені адрес о. Яремка, я дістав таку відповідь: „Коли можете, то поможіть Отцу Димитрієви, бо Він в крайній нужді, 5 місяців пересидів Він в тюрмі в Орелі, яко підозрілий о шпіонажу! Тепер Він вільний, але без одежі і гроша, без хліба! О Димитрій в голоді і поневірі!“

Той, що мав вінчати ся вінцем Данила, поважний кандидат Митрополита на Перемиський Єпископський престол по смерті Експ. Чеховича, потребує помочи на кусок хліба! Сльозами то щастє треба обляти, бо ність раб болій Господа свого, а однак для Нього мав Богочоловік вінець із свого вінка, терпіне із свого терпіння, стовп пониження із свого стовпа бичовання.

Тричі щасливий Він тим невянучим вінцем слави! О. Димитрій з неволі не вернув, а на цвинтари у Вороніжи на дубовім хресті видніє напись, яка вказує, чиї кости вложені під тим хрестом...

* * *

Ми її бачимо! Нехай що Твоїх порохів ми не будимо могли перенести у нашу землю вільну, то ми однак не поповнимо блуду наших батьків! Ми почислимо Твої муки, ми не забудемо Твоїї смерті мученичої, як забули ми на хвилю довгу мученичу смерть св. Йосафата, як не дали ми написи на хрестах мучеників холмської землі, і там де ми кров проливали, там „достояніє ін примет“.

Свящ. Юліян Дзерович.

Біаły папіеж czy біаły сar?

Під повисшим заголовком помістив в грудневім сшитку за 1916 рік в краківськім „Przegląd i Powszechni im“ єзуїт кс. Павельський статю, в якій застерігаєть ся рішучо против вгубних течій серед польської суспільности що до змагань утвореня самостійного польського костела, независимого від Риму.

Але може краще віддаймо голос самому кс. Павельському і наведім ті слова його тривоги і обуреня заразом. Кс. Павельський пише: Z **wielu** stron, jak jesienną nocą nietoperze, nadbiegły wieści, że w gronie tych Polaków, co razem z armią rosyjską wywędrowali do Rosyi i tam wyczekują polskiej autonomii, wyłonił się kierunek, dążący do tego, by Kościół katolicki w Polsce zamienić na kościół narodowy. Jak tylko pod berłem Romanowów zjednoczy się Polska cała od Gdańska, Poznania i Wrocławia, aż po Litwę, Węln i Przemysł, w tej samej chwili nastanie nowa epoka odrodzonej Polski. Będzie nowy kościół, będzie polski auto-papież w Warszawie — Rzym, Watykan i ultramontański papież zostaną za rogatką granicy.

Tych panów, tak myślących jest niewiele — ich plany i wysiłki, art kuły po pismach i konszachty z rządem rosyjskim są wiotką pajęczyną, którą pierwszy powiew życia zdmuchnie i rozwieje. Zdawałoby się zatem, że możnaby cały ten ruch puścić w niepamięć.

A jednak tak nie jest. Można oszczędzić kompromitacji nazwiskom i pominąć je milczeniem, ale ruchu takiego ignorować nie wolno. Dlatego nie wolno, bo w tak d niosłych sprawach nawet najlżejszym wykroczeniom jak najsilniej stawic się trzeba. Tembardziej, że choć w przyszłość możemy spoglądać z ufnością, **nie możemy jednak ręczyć za nią bezwzględnie.**

Що бачимо? Що чуємо? Найочевиднішу агітацію за „Los von Rom“... Найнебезпечнішу схизму, бо на тлі народно-політичнім. Видимо, що польський народ переходить не лише крізу політичної формації, але видить у себе також розлад на полі релігійно-церковнім. Та Польща, що хвалила себе як „semper fidelissima“, бачить у себе засіяний хваст єретичного новаторства, коли так поважний дневник як „Przegląd powszechny“ забираючи голос остороги в сторону нерозважних агітаторів кличе своє грізне memento, бо ті вісти о апостазії надходять з swielu stron“ а на сей рух, хоч „możemy spoglądać z ufnością, lecz za nią ręczyć nie możemy bezwzględnie.“

Ми з руху, анї не радїємо анї йому не дивуємося, як ірні сини католицької церкви ми широко болїємо над сим рухом, бо узажаємо его як небезпечний боляк на тілі нашої соборної католицької Церкви. Хоч Поляки все були нашими національно політичними противниками, ми дивлялись на сей рух під призою католицизма, бажали-б, щоби він зістав здавлений, здушений, убитий вже в самім зародку, вже в самій ідеї.

Ми йому також не дивуємося! Польський костел хоч головних рисах все був католицький, мав у себе в своїй історії різне розладдя. Були і Антігрінітарі і Соцініяни і Протестанти, були і Маріявіти та доси єствує в Америці niezawisły kościół polski. Історія любить повторюватись під таким або иншим видом.

За одиниці не повинен і не може загал відповідати. Колиж розходить ся о загал, то сей закид невірности своїй Церкві доторкнути нас не може, бо українсько-католицьке духовенство аж надто дало доказів свого привязання до Римського престолу, а що до мірян, то вистарчить нам вказати на знамениту статтю Дмитра Донцова, закордонного православного Українця, який в „Шляхах“ ч. 9. 10. в статі п. з. „Справа Унії“ заявив ся за унією, як нашою національною релігією.

Ми маємо надію, що рух сей не розвинеть ся, бо і здоровий інстинкт польського народа до сего не допустить і тому, що віримо в перемогу осередних держав,

Стан військових духовників в Австро-Угорщині по конець вересня 1916 р.

Апостольський полевий Вікаріят в Відні оголошує в своїм офіційальнім органі „Pastoralblatt“ за рік 1916 сліду-ючі статистичні дані:

Число римо-католицького військового духовенства, що виносило перед війною 451, збільшило ся в часі війни до 1657, з чого відпало в протягу 2 літ війни через смерть, хоробу, рани або інші причини 234, так що по заповненню опорожнених місць свіжо покликаними виносить з кінцем вересня 1916 р. загальну суму 1874. З того декорованих зі-стало 724.

Число греко-католицьких духовників, що разом в Ав-стрії і Угорщині виносили перед війною 46 (активних перед війною було 15), піднесло ся в часі війни до 150, з чого відпало через смерть, хоробу, неволю і інші причини 29, так що по доповненню страт виносить 177. З того декоро-ваних 51.

Число католиків, яке перед війною виносило 172, зро-сло в часі війни до 654, з чого відпало з різних причин 90, так що по їх доповненню є в армії 736. З того декоро-ваних зістало 105.

Порівнюючи зі собою сі числа, відразу приходимо до переконання, що акатолики (переважно православні і Жиди) мають в пропорції до скількості своїх визнавців більше духовників, ніж католики. Походить се звідси, що кождий більший шпиталь, чи санітарний заклад, з огляду на духовні потреби обсаджуєть ся рівним числом католицьких, як і не-католицьких духовників, хоть число некатолицьких визнавців є в них супроти католиків зникаючо менше. Так пр. при кождім дивізійнім шпиталі є двох некатолицьких духовни-ків (православний і рабін), а один лиш католицький, а сей послідний для обох обрядів і всіх язиків, хоть число рана-них некатолицьких за цілий місяць не доходить до тої ви-соти, що число раних католицьких в однім дни. Звідси виходить рівнож для нас греко-католицьких духовників ся уйма, що по дивізійних шпиталях сповняють духовні обо-вязки над греко-католицькими вірними переважно і майже виключно римо-католицькі духовники, которі знають обі мови. Отже над галицькими Українцями по шпиталях мають юрисдикцію Поляки, а над угорськими Українцями Маляри. Український духовник є з дивізійного шпиталю в поли ціл-ковито виключений, а в глибині краю знаходить ся лиш по одному ту і там в головних резервових шпиталях прим. у

Львові, Стрию, Відни, Будапешті, Інсбруці, Люблянї. Переважна часть українських військових духовників сповнює свої обовязки при регіментах на фронті.

Однак не цілком рівно до сих тягарів розділені надгороди. Бо коли число римо-католицьких духовників надгороджених медалями заслуги виносить 724 на загальне число 1874 т. зн. 38%, то число такихже греко-католицьких духовників виносить 51 на загальне число 177, отже лиш 28%. Правда, що число надгороджених медалями українських духовників треба підвищити принайменше до 54 (отже 30%), бо урядові викази зачислили що найменше трех наших куратів під рубрику римо-католицьких. Стало ся се з вини таки самих кількох наших військових духовників, які чомусь при своїх підписах не зазначають виразно своєї греко-католицької приналежности, лиш кладуть загальне Feldkurat. Так пр. греко-католицькі курати Гедз Петро і Гут Юрій не приходять ані раз в обох урядових справозданнях за рік 1915. і 1916, яко греко-католицькі курати, лиш під загальним титулом Feldkurat, внаслідок чого їх відзначеня зачислені на користь римо-католицьких військових духовників.

Імена всіх відзначених греко-католицьких духовників разом з угорськими є слідуєчі:

1. Адам Іван (2 рази відзн.),	26. Ковальський Ол. (3 рази),
2. Амброзьяк Іван,	27. Козій Константин,
3. Балота Юрій,	28. Куницький Кассіян,
4. Береч Стефан,	29. Мооди Юрій,
5. Хома Максим (3 рази відзн.)	30. Медве Михайло,
6. Хмільовський Волод.,	31. Мойса Антін,
7. Цегельський Антін,	32. Д р Нагорянський Никола,
8. Чавс Петро,	33. Олтян Іван (2 рази),
9. Дарабант Юрій,	34. Островський Григорій,
10. Добрянський Йосиф,	35. Озимкевич Іван,
11. Домса Петро,	36. Панасевич Дмитро,
12. Гергели Юрій,	37. Папп Стефан,
13. Гедз Петро,	38. Пелех Василь (2 рази),
14. Гут Олекса (2 рази),	39. Прокурат Михайло (2 рази),
15. Гаврищак Андрій,	40. Проскурницький,
16. Гординський Теоф. (2 раз.),	41. Притуляк Никола (2 рази),
17. Гірняк Стефан,	42. Пшепюрський Андрій,
18. Ільницький Йосиф,	43. Рачковський Йос. (2 рази),
19. Ісаїв Іван,	44. Рус Юрій (2 рази),
20. Іжак Никсела,	45. Садовський Станислав,
21. Ярема Теодат (помер),	46. Сембратович Лев-Ізидор,
22. Калята Антін (2 рази),	47. Шебель Володимир,
23. Кіжак Віктор (помер),	48. Шах Йосиф,
24. Кишакевич Йосиф,	49. Шпіцер Симеон,
25. Колтунюк Мирон,	50. Ткачук Тома (2 рази),

51. Возняк Станислав, 53. Влад Ізидор,
52. Воробець Стеф. (2 рази), 54. Ждун Йосиф.

Надгороджені медалями заслуги пізнійше як в вересні 1916 р. не обняті отсим виказом.

ВСЯЧИНА.

Церковна криза в Росії. „Св. Синод“ в Петербурзі змінив отсе протягом року чотири рази свого начальника! Ся так часта зміна державного представника в синоді має глибші причини. З неї слід заключати на заострене кризи, яку російська церква переходить від довшого часу. — Проти реформи Петра Великого, котрий в р. 1700 збюрократизував управу церкви, невдоволене ніколи не втихало. Воно зросло значно по звіснім маніфесті 1905 р. В часі революції жадало голосно російське духовенство скликання собору, якого цілюю мало бути „освобедже“ церкви з державного ярма“. Духовенство надумало ся, що воно преці представляє якусь силу, з якою держава мусить числити ся. До свідомости своєї сили прийшло воно головню тоді, коли оберпрокурор Саблер при виборах до четвертої Думи хотів знайти для держави певну опору в клерикальній партії. По уступленню Саблера противенство між правительством а церквою стало явним. До сього причинила ся самостійна личність петроградського митрополита Пітіріма, що тішить ся у цара великими впливами. Пітірім задумав отверто усунути оберпрокурора. Йому помагав у сім несвідомо Штірмер. Наслідник Саблера Самарін, мусів уступити. Не довго удержав ся й наслідник Самаріна Вольшін. Тепер оберпрокурором став Раєв, але й сей не удержить ся довго проти волі Пітіріма. Ціль Пітіріма, за котрим схоїть більшість російського духовенства, щоби привернено назад знесений в 1721 патріярхат, дуже можливо, що буде по війні осягнена.

З мушинського деканату. На деканальнім соборчику всі священники мушинського деканату рішили предплачувати „Ниву“ і „Місіонара“ до парохіяльних бібліотек.

Вислід світової збірки для Поляків, яку заряджено на поклик папи Венедикта XV. з 21/11 1915 р. в усіх католицьких церквах світа, представляєть ся так: В Німеччині зложено 1,601.381 франків, в Сполучених Державах 708.451, в Австрії 293.296, в Ірландії 287.572, в Англії 145.921. в Ка-

наді 128.562, в Франції 113.439, в Італії 112.466, в Бельгії 94.247, в Росії 88.119, в Швейцарії 56.827, в Австралії 29.528, в Іспанії 27.635, в Угорщині 15.538. Інші держави дали менші суми. Разом зібрано 3,791.293 франків.

Колегія кардиналів числить тепер 67 членів, з того аж 35 Італійців, а тільки 32 неіталійців. На Іспанію і Америку припадає по 5, на Австро-Угорщину 5, на Францію 8, на Англію і Ірландію разом 3, на Німеччину і Португалію по 2, на Бельгію і Голландію по 1. Число римських куріальних кардиналів, котрим Ватикан дає удержане, виносить 27, між тим є 1 Француз, 1 Австрієць, 1 Голландчик, 1 Англієць і 1 Іспанець.

Від Товариства св. Павла. У виду дуже тяжких відносин, які переживає тепер наше церковне жите і нарід, уважаємо конечним запросити Всечестних Членів нашого священничого Товариства св. Павла на загальні збори, котрі відбудуться у Львові в дни 2. лютого с. р. о год. 4 з полудня в сали „Бесіди“, при ул. Костюшка ч. 1 а. 1. поверх.

На порядку деннім стояти муть слідуєчі справи:

- 1) Звіт з діяльности виділу Товариства з послідних трох років,
- 2) вибір нового виділу і контрольної комісії,
- 3) обговорене душпастирських задач духовенства на поли церковнім і суспільнім в нинішнім тяжкім часі,
- 4) внесення членів.

З огляду на велику вагу хвилі і наших теперішних церковних задач просимо Всечестне Духовенство, щоби зволило постаратись заздалегідь о потрібні перепустки і явитись численно на зборах.

У Львові дня 12. січня 1917.

Від виділу Товариства св. Павла: о. Євген Гузар, голова — о. Євген Монцібович, секретар.

Загальні збори „Достави“ відбули ся дня 29. грудня 1916 у Львові при участі значного числа членів. Із звідомлення Дирекції довідались збори, що стан стоваришеня мимо так тяжких воєнних переходів є вдоволяючий і що стоваришене має перед собою будучність. Склади отворені у Львові і в Перемишли, проклади в Станиславові і Канаді наразі нема відомостей. Збори закінчили ся вибором Ради надзірної, дирекції і контрольної комісії. Подрібний звіт подамо в слідуєчім числі „Ниви“.

THE NEW YORK PUBLIC LIBRARY
ASTOR LENOX TILDEN FOUNDATION
455 N. 5TH ST. NEW YORK, N. Y.

THE NEW YORK PUBLIC LIBRARY
ASTOR LENOX TILDEN FOUNDATION
455 N. 5TH ST. NEW YORK, N. Y.

THE NEW YORK PUBLIC LIBRARY
ASTOR LENOX TILDEN FOUNDATION
455 N. 5TH ST. NEW YORK, N. Y.

THE NEW YORK PUBLIC LIBRARY
ASTOR LENOX TILDEN FOUNDATION
455 N. 5TH ST. NEW YORK, N. Y.

THE NEW YORK PUBLIC LIBRARY
ASTOR LENOX TILDEN FOUNDATION
455 N. 5TH ST. NEW YORK, N. Y.

THE NEW YORK PUBLIC LIBRARY
ASTOR LENOX TILDEN FOUNDATION
455 N. 5TH ST. NEW YORK, N. Y.

Хто від своєї щоденної часописи вимагає не тільки швидких і певних звісток про події в нашій національній життю, з області державної і заграничної політики та й на полях битв, а рівночасно також скорого й основного освітлення всіх важних політичних і суспільних подій і процесів з українського національного становища, той **мусить** читати

„Діло“

Редакція „ДІЛА“ має запевнене співробітництво найсолідніших сил українського політичного, наукового і публіцистичного світа.

ПЕРЕДПЛАТА:

в Австро-Угорщині: місячно К. 2.70, чвертьрічно К. 8.—, піврічно К. 16.—, цілорічно К. 32.—,
за границею: піврічно К. 22.—, цілорічно К. 44.—,
у Львові (без пересилки) місячно К. 2.40, чвертьрічно К. 7.—, піврічно К. 14.—, цілорічно К. 28.—.

За зміну адреси платить ся 50 сот.

„Діло“

се найбільший український дневник,
оснований 1880 р.

:: :: Щоденний наклад 15—18.000. :: ::

Власна друкарня.

Оголошення з огляду на широкий круг читачів дають певний успіх.

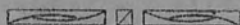
НИВА

МІСЯЧНИК ПОСВЯЧЕНИЙ ЦЕРКОВНИМ
І СУСПІЛЬНИМ СПРАВАМ.

Адрес Редакції:
Львів, ул. Якова Стшеме 15.

З М І С Т:

о. Юліян Дзерович: Новий перемиський Владика	45
о. Александер Стефанович: Задачі нашого духовенства в теперішнім часі	47
Загальні Збори „Достави“	61
о. д-р А. Іщак: Проповідь до жовнірів	70
о. Михайло Дороцький: Науки про церкву	73
о. Юліян Дзерович: Матеріали до історії мартирології нашої Церкви в часі всесвітньої війни	78
Всячина	85
Переписка	88

ЛЬВІВ 1917.

З друкарні „ДІЛА“ Львів, Ринок ч. 10.

НИВА

Виходить з початком кожного місяця в об'ємі
чотирох до п'ятих аркушів друку.

ПРЕДПЛАТА ВІНОСИТЬ:

Річно 10 К. Піврічно 5 К. Поодинокі число коштує 1 коп.

АДРЕСА РЕДАКЦІЇ І АДМІНІСТРАЦІЇ:

Львів, ул. Якова Стшеме, ч. 15.

Н И В А

МІСЯЧНИК ПОСВЯЧЕНИЙ ЦЕРКОВНИМ І СУСПІЛЬНИМ СПРАВАМ.

Ч. 2.

Львів, за лютий 1917.

Рік XIII.

Свящ. Юліян Дзерович.

Новий перемиський Владика.

Найвисшою цісарською постановою з дня 18. лютого с. р. зістав монах Ч. С. В. В. Д р Йосиф Коцчловський, постановлений єпископом перемиським, самбірським і сяниським. Стародавня столиця українських князів дістала нового Владика Архієрея. Номінація, яка у інших народів мала б лише чисто льокальний, дієцезальний характер, у нас, позбавлених княжих чертогів, великопанських хоромів, кармазинів та бояр, прибирає значіне не лише чисто церковного авансу, але стаєть ся річю первостепенної ваги, якою інтересуєть ся не лиш священик і вірний перемиської дієцезії, але цілий український загал по сей і той бік кордону. Не дивно, що винесене на престіл обходилоь ся у нас доси не лиш церковними торжествами, як преконізацією, інтронізацією, але також прилюдними концертами, привітними стихами окремими книгами (прим. „Зоря Галицка“ яко Альбом, в честь Митрополита Григ. барона Яхимовича); не дивно, що інтронізація нового Владика уважаєть ся за день памятникний, день святочний не лише дієцезан, але немов за початок нової ери в житю духовім, церковнім та політичнім нашого народа.

Та коли як коли, але в нинішний тяжкий час війни, коли то доля нашого народу виковуєть ся в огни війни серед дужаня та змаганя велитнів-держав не байдужне нам діло, кого та якого ми дістали Князя Церкви. Чи буде се лише автомат до підписуваня рефератів та пересуваня підчинених духовних з місця на місце, чи буде се Провідник-

Мойсей свого народу, чутливий на голос болю рідного народу, а не байдужний на його радість і щасливу годину, який сей народ зрозуміє і для него присвятить всі найкрасші сили свої як умові, так і фізичні. Чи буде се переполоханий прислужник „сильних міра сего“, якому вони накидати-муть свою волю, свої примхи, чи буде се добрий пастир, який сміло всім, кому треба скаже, що „паче послушати Бога неже людий!“ Чи буде се громадянин патріот, який утотожнить справу церкви з долею свого народу, чи може буде се чоловік, нерозуміючий духа часу, що копати ме щораз більший провал між церквою а народом, і вмісто притягнути його до Церкви, єще більше від неї відтрутить!

Оттакі то гадки, оттакі сумніви насувають ся при зміні престола кождому який хоч трохи займаєть ся справами церкви і народу. Яким же буде новий перемиський Владика? Маймо надію, що вибір впав на чоловіка найгіднішого, найвідповіднішого, який буде не лише щирим католиком, готовим за потреби практичного християнізму наложити і головою, але який ніколи не спустить з ока слів св. Августина: „нагани достойний є священник, який не любить широко вітчини своєї“. Маймо надію, що будучий **князь Церкви**, не буде іти ізольований від народу, але буде через сам нарід узаний і за **князя Народу**, який зрозуміє мисли і удари серця свого народу, і утулить теплом своєї груди умучений народ, здобуде собі у него і довіру і любов.

А гарні приміри апостольської діяльності і любови до народу має Просвященний Номінат між своїми попередниками. Снігурський, Яхимович, Пелеш і Чехович се імена, які з почесністю споминає як історія нашої церкви, так і український народ. Се не машини бюрократи або аскети-пустинники, але батьки свого народу, се добрі пастирі свого стада, се громадяни-єпископи. В їх сліди ступаючи найде новий Владика і любов і привязане у свого підчиненого духовенства і не буде потребував за апостолом Павлом нарікати: „Димаєть ко мене остави, козлюбикъ нынѣшній кѣкъ и иде къ Голѣнь, Крисентъ къ Галатію, Титъ къ Далматію. Аѣка еднѣхъ вѣстѣ съ мною...“ (II. Тит. 4., 10., 11.).

Духовенство з гідністю і почесністю, без тіни упередження витає нового Владика і так як діти для батька не криють злоби у груди, так і Преосвященого Йосифа витати ме всюди без лицейрства і облуди та солідарно помагати-ме будувати царство Боже на землі. Найлаче ж не поскупить воно своїх молитов перед престіл Всевишнього, щоби новий Владика враз зі своїм Зверхником Митрополитом Андреем в мирі цілий, честний, здоровий правоправив словом Божої істини...

о Александер Стефанович.

Задачі нашого духовенства в теперішнім часі.

З реферату на Загальних Зборах Товариства св. Павла.

З поручення виділу Товариства св. Павла предкладаю Всеч. Отцям начерк душпастирських завдань, які наше духовенство в с'м тяжкім часі мало би сповняти. Я називаю се „начерком“, бож не в силі обняти тих безчисленних потреб, котрі тепер всюди і з кожним днем виринають. Однак Всеч. Отці, котрі зазнали й самі на собі сих страшних злиднів і бачили ті нещастя на нашім народі, зможуть доповнити сей начерк своїми досвідами, а так вийде й повнійший образ того, що нам нині для нашого стада слід ділати.

Вже довго перед війною бачили ми в нашім народі різні прикрі обяви, над котрими ми боліли. По селах піддержувались на громадських урядах дуже часто лихі люди, котрі замість почутя права ширили в нашім добрім народі гніль і корупцію. Всякі органи, замість підпомагати чесну працю духовенства, старались за те, що воно стояло вірно при народі, підкопувати его повагу і утрудняти нашу діяльність. Відтак, коли по селах стала ширитись нужда, бачилось, як маси селянства рушили в далеку Америку, щоби добути собі кращої долі. Але дуже маленько з тих добилося там якогось добра; тисячі же вигинули марно в тропічних сторонах на плянтаціях і при корчованю диких пралісів або в глибоких копальнях, — тай прочі пропали для нас, бож їх діти і внуки винародовляють ся в далекім краю, а по якімсь часі й не знати муть, з якого вони роду. Через се ослабив ся наш елемент в краю, а его місце займали всякі чужинці. Опісля звернулось багато нашого народа на зарібки в Німеччину. Колиж нам годі було узискати власне бюро посередництва, котре занялось би убезпеченєм зарібку і моральною опікою емігрантів, то стало ся, що се діло взяли в свої руки покутні жидівські фактори і виправляли наших людей на осліп, без ніякої запоруки їх матеріяльного і морального буту. Там не оставали вони в домах німецьких родин, від котрих учились би чесної праці і ощадности, але приміщувались без ніякого догляду в спільних бараках, в котрих розпускались, марнували зароблений гріш і вертали зіпсовані до своїх громад. Вкінці появили ся у нас ще домородні духи (радикали), котрі замість позитивної праці для ратованя упадаючого люду звернули свої головні змаганя проти церкви і духовенства, значить проти тих, котрі належно поведені могли як раз найбільше причинитись до піддержання народа. На всі ті прикрі обяви ми тяжко нарікали

перед війною. Але все те було марницею в прирівнанню до тих ударів, котрі на наш нарід тепер упали.

Вже третій рік лютує в нашім краю жорстока війна і перемінює его в одну велику руїну. Многі наші села і церкви зістали знищені і спалені, що ледви остав ся по них слід. Многий нарід виселений в чужі сторони

А які здоптаня і мучеництва переносив через весь той час осталий нарід в полишених ще селах, о сім годі нині отверто говорити, але про все те знаємо аж надто добре. Ще гірші пішли шкоди моральні. По вивезенню або виїзді многих священників, остали многі сторони в краю без ніякого богослуженя і духовної розради; люди умирали без хресту, сповіди і похорону,

Рівночасно дивлячись безнастанно на воєнні дикости, на самовільне гублене людей і нищене їх майна, попадали й собі в певний рід озвірення, затратували свою давну чесну мораль і поривались часто до безправих діл, як до присвоєня чужого добра і др.; а чимало жінок пішло на дорогу нечести, а навіть заволокли в свої родини тяжкі венеричні хвороби, котрі легко уділяючись загрожують тепер (як урядово сконстатовано) згангренованем і знищенем не лиш премногих родин, але й цілих сіл і областей. Се страшний образ! Але годі за се винувати так дуже нашого народа; бож то звичайні наслідки кожної довшої війни, котрі на всіх націях так само відбивають ся.

Однак коли зайшли вже в нас такі страшні знищення, моральні і матеріяльні, то є воно великим обовязком всіх світоців суспільности доложити всіх сил, щоби гоїти завдані рани і старатись повернути чим скорше нарід знов до нормального его стану. В першім ряді є се довгом духовенства, а то як з пастирської его повинности, так і тому, що воно, по покликанию учителів і других світських людей до війська, творить тепер на селах майже єдину інтелігенцію. Ся праця велика і тяжка, але не безнадійна. Вправді вирила війна в душевній психиці нашого люду багато лихих слідів; але і се певно, що переживані страшні грози, гради куль і безнастанна небезпека житя свого як і своїх рідних зрушила в глибині сердець також і сильні релігійні почування і заставила навіть рівнодушних глядати в розпучливім положенню помочи у Бога. І на сім релігійнім почуванню і потягу народа до церкви і богослуженя повинна оперти ся нині діяльність духовенства, піднята для відродження цілого народа. Ми можемо бути певні, що щира і ревна праця, оперта на сім тлі, буде дуже радо принята в народі, котрий так і жажде від нас розради і помочи. Очевидно, що такий настрій може багато причинитись до скорого звороту і санації прикрих відносин.

Застановляючись над діяльністю духовенства, я ставлю на першому місці нашу працю для скріплення релігійності і моралі в масах народу. Сеж наше перше завдання, поручене нам від Христа і се стовп і головна опора правого життя і добробуту суспільності. Без поставлення тої кріпкої основи були би всякі другі подвиги і труди хиткими і слабкими, — були би будовами здвиганими не на камені, але „на піску“. Однак живе жите має також свої житеві потреби, котрі мусять бути тожє впорядковані, коли релігійний, моральний розвій має бути забезпечений і не наражений на крушене. З сего виходить, що в нашій діяльності коло відродження нашого народу не можемо ми обмежитись лиш на церковну і релігійну працю, але мусимо обняти всі нужди і потреби своїх вірних. Се тим більше, що (як сказано вище) наше духовенство є тепер для українського люду одинокою інтелігенцією, і коли воно єму не порадить і не допоможе, то остане він хіба без ніякої помочи. А тих житєвих нужд серед нинішньої загальної руїни така тьма! Ось вкажу: кілька то наших селян поляже у битвах і полишить свої діти без отцівської опіки і виховання! І щож вийшло би з тих дітей, коли виростали би без нагляду і морального проводу? Яка вийшла би з них будуча суспільність? Або кілька то сирітських земель лишить ся в довгах, котрим остали вдовиці і дрібні діти не будуть в силі зарадити. І коли ніхто їм не порадить і не допоможе, готові ті майна пійти небавом на публичну продаж, перейти в руки чужинців, а наші діти стати бездомними невільниками на своїй же землі. Або кілька верне окалічених інвалідів, котрі при якійсь пораді могли би ще до чогось придати ся, а так стануть лиш прикрим тягарем для себе і для своїх родин. Так отже всіми потребами народу повинно духовенство зайнятись, воно мусить стати Самарянином на всі нинішні рани і бути „для всіх вся“, коли має сповнити правдиву пастирську службу для свого стада і вратувати єго для Христової церкви і вітчизни.

Правда, що праця буде дуже широка і не легка, та приходила би для поодиноких одиниць справді непередолжима і неможлива до сповнення. Однак спільними силами вона годна довершитись. Наш небесний Учитель сказав: „де буде двох або трох вібраних в ім'я моє, там і я буду з вами“, — а народна філософія мовить: „в єдності сила“ і „громада великий чоловік“. Так брати ся нам разом до діла, а успіх буде певний. Наше товариство св. Павла має в статуті означене право закладання для своєї праці кружків по краю. Може бути, що досі не було у нас так нагличих потреб і тому не входили наші кружки в жите або не виявляли більшої діяльності. Однак тепер, коли виступає перед нами тільки переважних і пильних потреб нашої церкви і вірного народу, коли все здає ся розпадатись, стає воно конечним,

щоби духовенство в кождім повіті заложило такий кружок, зорганізувалось, обдумало плян своєї праці і взяло ся солідарно і енергічно до її переведення. Ми можемо бути певні, що така спільна робота принесе многі успіхи: вона додасть нам самим духа та ободрить і заохотить до діла, винайде ріжні зарадчі средства на всякі злидні і потреби, постараєсь о взаїмну поміч для нещасних і др. І велика праця прийде нам лекша, принесе многе внутрішнє вдоволенє, тай дасть нам вже небавом видіти реальні овочі розумного душпастирства. Я позволю собі тут піддати начерк: в яким напрямі мала би в теперішнім часі йти зорганізована діяльність духовенства, — а Всеч. Отці зволють его після своїх досвідів доповнити або змодифікувати. Я поділю сю діяльність на область церковну, релігійно моральну, просвітну, філянтропійну і економічну.

В області церковній. В теперішнім часі зістало дуже багато церковей або цілковито знищених або значно ушкоджених. Колиж взяти на увагу, що дотичні громади будуть й самі цілковито знищені і будуть мусіли зайнятись відбудовою своїх власних згарищ, тож зовсім природно, що не зможуть чим небудь причинитись до поставлення домів божих і приходських. В такім разі мусів би вже повітовий кружок обдумати способи, як би сій потребі даної церкви прийти в поміч: прим. через узисканє воєнного відшкодованя або належної чинитьби, безплатного або дешевого будівельного матеріялу, запомог з публичних фондів або помочи від других громад, котрих рука Господня пощадила. Так буває воно у других народів, і так чинити би й нам. Одиниці попадали би тут часто в безрадість і зневіру, але звязаний кружок умних людей винайде ріжні способи до заради. А яка красна взаїмна звязь і спочуванє собі витворювалась би через се не то між духовними, але і між громадами із приналежности їх до одного обряду і народа! — Тут завважу ще, що відбудовувані церкви не повинні носити на собі пятна нинішньої недолі. Призначені на довгі віки, повинні би здвигатись, хоч би при помочи других, відразу в достойнім виді, котрий відповідав би висшій їх цілі.

В області релігійній і моральній. Друга усильна праця повинна йти на відновленє живого нашого храма, на скріпленє релігійности і християнських чеснот в народі. Як згадано, в многих сторонах устало було богослуженє або відправлялось дуже рідко, тай воєнні злидні вирили на душі народа свої шкідні сліди. Тепер відносини уладжують ся і нарід жажде духовного корму. Тому треба нам з цілою силою брати ся до діла, щоби ті шкоди загоїти і привернути у нас добре християнське жите.

В тій цілі повинні ми передовсім всі наші богослуженя звершати з всею повагою, точністю і величию. Миж маємо так величавий обряд: зрозумілий славянський язик, багатий

в символіку і промовляючий живо до душі ритуал, пориваючий зміст богослужбових пісней і молитов, чудові мельодії церковних напівів, — самі прикмети, котрі ставлять наш обряд нерівно висше від других. Один поважний польський духовний виразив ся: „коли би ми мали такий красний і трюгаючий обряд, ми загорнули би всіх до нас!“ А тимчасом ми не тільки других не загортаємо, але тратимо ще й багато своїх, і то на річ обряду, котрий по за музику органів і кількох літаній є для народа незрозумілий і мертвий. Правда, що винні сему й другі обставини; але не мало вини лежить і в нас самих. Бо коли другий обряд старає ся бодай зверхною формою підносити свою відправу, то ми нівечимо і закопуємо дуже часто природну велич і красу нашого богослуження, так що воно не чинить на народі належного вражіння і впливу. Коли би ми вповні розвивали красу нашого обряду, а до того приводили его до розуміння наших вірних, то се скріпило би багато і релігійність в народі і привязало би его незрушимо до своєї церкви*).

Важним средством для піднесення релігійности уважаю громадний і стрійний спів всіх вірних в церкві. В многих селах існує від давна такий звичай, введений трудячими священиками і відповідаючий вповні духови нашого обряду. А який благотворний вплив має се діло на вірних, не треба й доказувати. Воно настрює сильно до побожности, впливає на загальне ублагородненє людий, а до того привязує їх до обряду і церкви так могутчо, що ніякі ворожі покуси не годні би відтягнути їх від них. Миж і самі знаємо, якого піднесення душі зазнаємо вступаючи в таку церкву. А як імponує воно чужинцям! Якось перед 6 роками витав у Львові священик-архієпископ Макс, звісний любитель грецького обряду, та виїхав раз в неділю в недалеке село Домажир і вступив в церкву, де відправлялась вечірня. Тут був стрійним співом громади і її побожністю так зворушений, що приступив до престолу і відправив сам богослуженє. Опісля виразив ся: що мало коли стояв перед престолом Господнім з так піднесеною душею, як в тій сільській церкві. І се сказав муж, що наслухав ся в житю багато оперових хорів, а був так глу-

*) Тут позволю собі ще додатково замітити, що було би дуже на часі, щоби заведено у нас відправи всіх богослужень в точно означенім часі, як в містах так і селах, в свята і будні дні. Такий лад приніс би ту користь, що многі вірні приходили би з часта також в будні дні до церкви і участь їх в богослуженю піднеслась би тим значно. Колиж літургія звершаєсь одного дня о годину або й дві години скорше, а другого дня о тількиж пізнійше, то й не дивно, що люди, щоби не марнувати дармо часу, не являють ся зовсім в будні дні, а навіть утрачують її й в самі свята. Гадаємо, коли може бути удержуваний порядок в других обрядах і приносити вірним многий хосен, то повинен би заховатись і в нас. Дарма, не нарід для нас, але ми для народа!

боко тронутий нашою піснюю. Отже такий могутний скарб посідаємо ми в нашій обряді! Громадний спів показався вельми корисний і в нинішнім воєнним часі, коли забрано майже всіх дяків і мужчин до війська. Мені звісно, що один парох в Жидачівщині доповнив науку церковного співу з дівчатами і молодими жінками і відправляє при їх помочі всі богослуження; на службі божій виходить дівчина на середину церкви і читає апостола й вірую, а менша шкільна дівтора держить молитвеники в руках, потягає за старшими і приучуєся вже від малку хвалити Бога. І таким пастирям в нашій Христовій винограді належить ся всяка честь. — Але на жаль є у нас багато священиків, котрі не доцінюють сеї сторони релігійного життя, не стараються ввести в своїх парохіях громадний хор або допускають до занепаду давно введенного. На зборах Товариства св. Павла р. 1913 згадав один місіонар, котрий звиджував маси наших робітників в Німеччині, що не находив між ними таких, що змогли би єму при службі божій заспівати або хоч послужити. Тепер знов, коли не стало у нас дяків, дієся часто, що в многих селах зійшло недільне і празничне богослуження на читану літургію. Се прикрий образ занепаду церковного виховання в народі! Не дивно отже, що коли в дуже многих місцях ограничаєся церковний спів на одним дяку, і то нераз на лихій самоуці, що тягне всі пісні недоладно „на 9. глас“, — що нарід не будуєся таким богослуженням, не беручи в нім живої участі уважає его чужим і мертвим, та бере се рівнодушно, чи він належить до одного чи другого обряду. Тому наставати би нам на всіх духовних Собратів, щоби в сім часі, коли забираємося до скріплення релігійного життя в нашій розбитій суспільности, бралися конечно до культивування в своїх парохіях загального церковного співу, починаючи сю науку від шкільної дівтори і старшої молодіжи. Колиж би деякі священики не змогли сего діла самі довершити, повинні упросити до того відповідних дяків, учителів або якого сусіду, хоч би прийшлося за се з власної або церковної каси нагородити. І молодь прийме ту науку дуже радо, і се буде мати незвичайний вплив на дальше життя громади *).

*) В дискусії над сим рефератом виразився один священик, що церковний спів в нашій краю зіпсувався і потребує основної віднови. Я признав в рефераті, що спів в многих церквах занепадає, а то з браку фахової дяківської науки; однак замічу, що де той спів удержався правильний, там є він прегарний і заховав старинний характер. Мені оповідав крил. о. Давидяк, що харківський єпископ, приїхавши в Галичину, захвачувався нашим церковним напівом, уважає его старинним і для того взяв зі собою більше число наших дяків, щоби відновили той спів в его дієцезії. Для заради нашій недостаті повинні ми конечно добивати ся основаня фахової дяківської школи, котра виховувала би пісців для цілого краю. Сеж конечно потреба нашої церкви, тай шкода було би затрачувати так гарну старинну спадщину. Гадаю, що для сповнення

Дуже цінним средством для піднесення релігійности суть дальше добрі проповіді. Наш нарід чекає на неділі і жажде науки; колиж подає ся єму добре зерно, то й приносить в нїм благодієльні овочі. Богато священиків розуміє вагу сего діла і завдає собі труду, щоби нарід виходив справді збудований і поучений. Сей обовязок сповняти би нам з особливою старанністю тепер і в слідуючих роках, коли то наш корабель покаже ся зпівно, змочений і zagrożений. Іменно повинні бути наші проповіді пляново уложені, а дальше овіяні теплою християнською любовію для наших вірних. Кажу „пляново уложені“, значить: повинні протягом року обговорити всі правди віри і християнських чеснот, пояснити всі празники, церковні чини і обряди ріжних богослужень, — одним словом повинні бути християнською школою, з котрої нарід учив би ся всего, що єму як християнинови, горожанинови і членови свого обряду яло ся знати. Для належного сповнення сеї задачі було би вказане, щоби священики доповняли собі церковну бібліотеку потрібними підручниками, хоч би се мало діятись (в браку власних фондів) з братського гроша. Дальше підніс я, щоби наші науки були як раз в сім часі овіяні „теплою християнською любовію“. Сепевно, що в многих місцевостях покажуть ся як наслідки війни ріжні пороки. Однак се був би хибний спосіб виступати проти них остро і осуджувати винних. Нерівно кращий успіх принесе нам друга метода, вказана Христом: милосердовати о нещасних і старатись з любовію і з всяким пощадженем їх осіб приводити до рефлексії і на дорогу праведности. Добрий взір того дав нам свого часу Преосв. Митрополит, як станіславівський єпископ. Вибираючись на канонічну візитацію Гуцульщини, дізнав ся він докладно про всі пороки тої людности, а однак обговорював їх на своїх проповідях з такою любовію і сердечністю для народа, що Гуцули не могли зійти з дива о его доброті для них, тягнули ся за ним від села до села і притягали православних сусідів з Буковини, щоби слухали его наук, тай ще нині згадують вдячно за ті красні дні. — Я підношу сі прикмети

такого діла покликана передовсім львівська Ставропігія, як інституція призначена спеціально для церковних справ. — В звязи з сим зверну увагу Всеч. Духовенства на монументальну працю пок о. Віктора Матюка, котрий як знаменитий знавець церковного співу і музики уложив всі наші церковні мельодії в ноти, а то літургію (для ужитку людських шкіл і народа) на два голоси, а прочі богослужебні пісні на 3 і 4 голоси. Сей співанник видала рада шкільна краєва в р. 1911 і він продає ся по низкій ціні 1 кор. 20 с. Директор львівської консерваторії п. Солтис, користуючись в одній школі з праці о. Матюка, уносив ся над красою наших звичайних церковних мельодій і над легким їх укладом. Тому не треба нам хватати по селах за ріжні штучні композиції, котрі часто зложені з чужих мотивів і тяжкі до виконання, а краще брати за свої старосвітські прегарні мельодії. Там найдуть ся і дуже легкі композиції на два голоси, і трохи тяжші трія і квартети. — Автор.

проповідий не без причини. Перед війною лучали ся у нас священники, котрі замість розумного приготування до проповіді виходили часто на порожні лайки: за москвофільство, українофільство, радикалізм або й за особисті урази. Сей спосіб показав ся фатальний і викликавав як раз противні наслідки. І тому треба его на завсїгди залишити. Наш нарід є загалом добрий, і коли би справді деколи обачутив ся, то дасть ся розумним і ~~пагітним~~ поученєм легко на добру ~~порош~~ ~~на~~ доказ сказаного подати деякі прибри. Мені доводило ся чути не раз від селян: „Наш священник ганьблять нас заєдно на проповідях, що ми якісь радикали. Ми відрікались того; але коли вони заєдно в нас впирали, то ми й сказали вкінці, що будемо вже хіба радикалами“. Так отже вмовив сам священник в парохіян, замість давати їм цілнучу божу науку, що вони радикали! Відмінний приклад дам з другого села. До тої парохії, веденої від довгих літ в русофільстві, прийшов недавно розумний священник і начеб нічого не знав про тенденції тамошніх людей став широко поводитись з народом і голосити свої науки в духу найкращої християнської любови, пояснюючи поволи правди католицької церкви і др. По якімсь часі прийшли до него старші громадяни і заявили: „Отче, хоч ви нам сего не казали, але ми пізнали, що були на блудній дорозі; ми сему не винні, бо нас так учили; однак тепер ми зрозуміли вже правду і хоч би що було, не відступимо від своєї церкви“. Ось що може наука, голошена в духу християнської любови! Не перечу, що можуть знаходитись по селах одиниці завязаті в хибних напрямках, однак загал народа є для духовного слова доступний, а бажає тільки, щоби до него по вітцівськи відноситись. І в такім духу поступати би нам всім в теперішній роботі коло відродження народа.

А вже незвичайним средством для будовання царства божого в народі треба уважати науку релігії в школах. І зовсім природно! Молоді діти, се мов молоденькі і тонкі парости; куди їх справити, туди й підуть в своїм житю. Справедливо сказано: чия школа, того будучність. Тому працювати би нам з цілою совістністю в школах і старатись вицпляти в молоді душі знеслі Христові правди. При сім зазначу, що коли та наука має свою ціль осягнути, то повинна бути конечно ведена в спосіб легкий і займаючий, милий і вітцівський, котрий притягав би і одушевляв дітей до предмету і учителя. При такім трактуванню річі вникне божо наука глибоко в ніжні серця, тай діти прилягнуть від малку до священника і церкви. І хоч би пізнійше прийшли на них й які покуси, то молоді вражіння лишать ся незатерті і остануть їм доброю опорою для віри і моралі. Се значіне релігії для виховання дітей і будучої суспільности зрозуміла добре значна часть нашого духовенства і віддає ся з цілою ревністю науці молодіжи. І ся праця приносить добрі овочі.

Мені відомі села, котрі були давно ославлені з різних пороків; колиж прийшов ревний священик і такий же учитель або учителька, то стало ся, що нове покоління вийшло при їх щирій праці зовсім інше, а навіть зачало й на своїх родичів впливати в корисний спосіб. Таке діло довершила школа і наука релігії! На жаль, знаходять ся у нас ще священики, котрі не доцінюють ваги сеї праці і відтягають ся від того обов'язку, заставляючись, що до них належить лишень церков і катехізоване церковне, а не школа. Не заставляють ся, що церковна катехізація може займати ся хіба повторенєм або доповненєм знаного предмету зі старшою молодіжню, та що методичне подане початкової науки для дрібної дїтвори може переводитись правильно тільки в школі. Наслідком того підносять ся зажалення від шкільних властей і громад, а навіть прилюдні нарікання на духовенство в пресі. Так частка наших нерадивить, а весь духовний стан мусить за се відповідати! А що говорити вже о моральних шкодах, які наносять ся через те суспільности? Кілько то дітей виростає по дотичних громадах як дикі буряни без знання релігійних правд і почуття моральних засад. І яка може вийти з них будучність? І коли нарікає ся нераз на упадок релігійности, на ширене т. зв. радикалізму, на неприхильність до духовенства і под., то не без рації ті, котрі кажуть, що винно тут головно духовенство, а іменно нерадива его частка.

Та коли занедбане релігійного виховання в школах потягло вже тепер так прикрі наслідки, то щож говорити на будуче! Досі мали сільські діти бодай якийсь провід і виховане з сторони своїх батьків. А що буде, коли многі батьки не вернуть і діти стануть виростати по селах без вітцівської опіки і проводу? Готові розбуяти і розпускатись, що годі буде видержати в громадах. З огляду на те паде тепер на духовенство тим більший обов'язок докладати всіх зусиль в церкві і школах, щоби впоювати в молодіж сильні релігійно моральні засади і заступити їм недостачу батьківського виховання своїм впливом. Сю потребу зрозуміє найлучше само духовенство і воно повинно з цілою рішучістю настати на всю братію, щоби сповняли як слід своє діло в школах, та ратували нарід і церков від небезпеки *).

*) Про легку методу наочного навчання дітей релігії напишу на основі довголітнього досвіду може ще окремо. Тут скажу коротко, що треба стеречись гухого і тяжкого способу науки, щоби не зражувати дітей до предмету. Тому раджу в 1. році науки короткі біблійні оповідання (початок старого і більше нового завіта) при оказуваню біблійних образів; в 2. році повторене біблій, а відтак подаване в навіязаню до знаних біблійних річий найважнійших правд з катехизму, переплітаючи їх знов новими біблійними історійками; в 3. і 4. році розширює ся і правди катехизму і доповняє ся zarazом біблій. Раджу також, не завдавати в 2. і 3. році катехизм з книжки, а учити їх радше на пам'ять; в сей спосіб зрозуміють і навчають ся діти нерівно краще, як з механічного книжко-

Та не досить школи. Коли священик позискав серця дітей для божих річий, то було би дуже вказане, — щоби не затрачувати з ними тіснішої звязи й по скінченій школі — щоби завязав при церкві стоваришене для молодіжи, молодше братство і молодші сестриці, і втягав до них вже дітей з висших клас. Очевидно, треба би обдумати для сих стоваришень різні функції, котрі заєдно займали би і оживляли молодіж, прим. проби і усовершенування церковного хору, видна участь в деяких богослуженнях, а навіть народних обходах, спільні релігійні вправи, пописи і релігійні представлення в деякі празники (на св. Николая, Різдво і др.) і національні дні, певні відзнаки і т. д. Се вже така душа людська, що потребує безнастанного оживлення і піджегання. Така праця була би красним продовженням шкільного виховання і вязала би молоду суспільність нерозривно з своєю церквою *).

З вказаною повисше працею на поли релігійно морального виховання народа повинна йти наша робота в області просвітній. Ся сторінка важна, бо через здорову просвіту одержує люд освідомлене в своїх релігійно моральних обовязках і трівку для них підпору. Ся просвітна праця повинна передовсім огортати молодь, надію нашої будучности. На жаль діє ся часто, що виходячою зі школи молодіжню ніхто дальше не займає ся, так що вона не раз по часі забуває й шкільну науку і попадає в анальфабети. В інтересі церкви і народа повинні ми сю хибу усунути. Я вказав вже висше на один спосіб її виховання: на творенє молодих церковних стоваришень і на різнородні занятя, котрі ублагородняли би молоді душі. Тут додам ще, що важним ділом було би створенє при сих стоваришенях бібліотечок для молодіжи, в котрих находились би що раз нові і займаючі книжочки і письма, релігійно моральні повістки і поучаючі річи, які безнастанно кружили би серед молоді. Фонди на се найшли би ся в самих стоваришенях з маленьких їх вкладок, а на початок могли би взятись (як для церковного стоваришення і на моральну річ) навіть з брацької церковної каси. Не потребує доказувати, який вплив мало би все те на вихованє будучих горожан, особливо в повоєннім часі. Позаяк у нас нема досі таких видань, мусить Това-

вого виученя. Ще замічу, що новий катехизм є для дітей за тяжкий і крайно непедагогічний; не рівно лучше держати ся давнього учебника Дегарба. На кожній годині повинна проспівати ся якась пісня, і то по найбільше церковна, щоби зближувати дітей до церкви і богослуженя. В сей спосіб приходить ціла наука займаюча і легка, і діти учать ся всего наче забавкою.

*) Примічу, що на проби хорів і на всякі пописи можна узискувати шкільні салі. Вказана праця була би лиш продовженням шкільної науки, і тому мали би ми повне право домагатись від шкільних властей призовленя нам на се шкільних льокалів.

риство св. Павла зайнялись скорим поставленням такої бібліотеки. У других народів існують спеціальні видавництва з релігійно моральним напрямом для молодіжи і простонародя. Тай у нас говорилося вже про таку працю перед війною; однак тепер мусить вона безпроволочно розпочатись.

Дальшу увагу повинні ми звернути на просвіту старших громадян, як мужиків так жінок. На перше місце виходять читальні. І в сій справі було у нас багато занедбаня. Ми полишали їх часто на боці, а за сим діяло ся, що не-прошені чужі опікуни закладали в нас читальні або втискали ся і господарили в них. Очевидно, коли би ми заняли ся читальнями, то для чужих птиц не було би там місця*). Наша праця повинна вестись тут так, щоби частійше заходили до читалень, і то в певних означених часах, щоби людність могла тоді збиратись, і поясняли людям різні біжучі справи: громадські, повітові, краєві, державні або й всесвітні, церковні і національні, про котрі нарід чує або читає в часописах, а в котрих часто не визнає ся, але радби їх розуміти. Здав би ся часом який популярний виклад з історії, гігієни, права, господарства і под., даний через священника, учителя або й запрошеного лікаря чи юриста і др. Разом з тим треба доставляти народови здорову лектуру: відповідну політичну часопись і письма релігійні і господарські, тай доповняти бібліотеку заєдно будуючими і пожиточними книжочками. Хоч маємо для сеї цілі добрі видання „Просьвіти“ і оо. Василян, то суть пожадані для релігійно і морально горожанського виховання народа ще й окремі видавництва Товариства св. Павла. Особливо звернув бим увагу, щоби ми постарали ся, щоби в кожній читальни були житєписи святих, котрих нарід так жажде, які мали би на него знач-

*) Мені лучило ся таке, що на пару років перед війною заїхав я був до одного пароха в станіславській дієцезії і дізнав ся від него, що в селі є радикали, і що якийсь проїзжий заложив там радикальну читальню. Другого дня (в неділю) вийшов я по вечери на прохід, і йдучи по при читальню вступив до неї. Кількох присутних селян повитало мене дуже радо, а за хвилию збігла ся з близької площі ціла громада людей, заповнюючи комнату і сіни, та обставивши оба вікна. Тоді вела ся балканська війна, тож стали про ню питати. Я зачав їм поясняти, а зміркувавши, що люди не мають понятя о географічнім положеню Балкану, нашікнував на папери мапу Галичини, Австрії і Балкану, та дав їм малу лекцію з географії; відтак став говорити, які народи там від давна жили, як були Турками завойовані і тяжко гнетені, як почали опісля визвольні борби і яке значіне мала послідна балканська війна. Дальше пішла наша дискусія про краєві справи: виборчу реформу і другі національні і суспільні діла. Всі були живо зацікавлені, і більше як дві години минуло нам дуже скоро. Коли виходив, прашали мене люди щиро, дакували і мовили: „як би нам було добре, коли би наш священник до нас приходили“. І погадав я собі: добрі мені радикали, що бажали би мати священника між собою! Видко, якийсь радикал заїхав туди, заложив читальню, привіз може „Громадський Голос“, і тільки всего. Наша праця могла би отже не в однім місци спинити такі затії і удержувати поступ народа на здоровій дорозі, якої він сам бажає.

ний вплив, а яких я на жаль в нійкій читальни не бачив. Коли в такий спосіб займемося народом, тоді остане він при нас, піде правою дорогою і охоронить ся від посторонніх отруй *).

Вкінці дуже важна і в сю пору просто незміримої ваги є праця клиру в області гуманітарній і економічній. Що до праці гуманітарної згадував я вже висше, кілько то наших селян і міщан поляже в битвах, а їх діти лишать ся без отцівського проводу і опіки. Осталі матери не здужати муть поза господарськими журбами провадити їх як слід. А знов опікуни підуть часто лиш на визиск опущених сиріт. Вони готові забирати для себе воєнні запомоги, користати з майна, уживати підростаючих до своєї служби, а зовсім не старатись о науку і виховане. І щож вийшло би з цілих мас таких дітей? Вже нині замічає ся по селах в браку батьків і правильної школи розпущене, а навіть озвірене молодіжи; а щож буде діяти ся дальше? Супроти такого стану не досить буде духовенству працювати в церкві і школі, — воно мусить забрати ся енергічно також до організованя опіки і нагляду над дітьми в їх домашнім житю. Я не буду о сій справі ширше говорити, бож Всеч. Отці знають єї з власного досвіду не рівно лучше; крім того появляють ся в сім предметі ріжні фахові поученя від всяких правних і гуманітарних корпорацій. Я вкажу лиш, що саме уставodawство, назначаючи в кожній громаді „опікуньчі ради“ і покликуючи до них офіційально місцевого душпастиря, признало в сій акції клирови визначну ролю. В наших же відносінах буде священник фактично душею цілої праці. З огляду на те повинни священники взятись ревню за діло, порозумітись з другими членами опікуньчої ради і занятись враз з ними назначенєм совісних опікунів для дітей та безнастанним нагляданєм, чи виховане і наука дітей веде ся в відповідний спосіб. Крім того повинни візвати й свої церковні брацтва, до котрих належать поважніші громадяни, щоби вони вже з церковного обовязку помагали священни-

* В дальшій дискусії на заг. зборах зауважав хтось, що житися святих суть надто дорогі, і що так велика книжка, випожичена одним членом, остане у него через весь рік і буде для других недоступна. На се відповів бим тут, що на закупно книжки, котра піддержувала би так сильно релігійного духа, можна ужити з чистою совістю й церковного гроша, і що сей дар буз би Богу миліший, як не один церковний. Дальше замічу, що більша книжка не довжна видаватись в приватні доми, а повинна оставатись в читальни; хто бажав би читати, най читав би на місці. Для пригадки Всеч. Клиру вкажу, що маємо прегарне видане „Ілюстровані життя Святих“ о. Льва Джулинського, 780 сторін, з 4. великими і аж 350 меншими образками в тексті, з біографіями святих з цілого року. Ціна опрavl. примірника 15 кор. (Можна дістати в книгарнях ім. Шевченка, Ринок 10, і Ставропигійській ул. Руська.) Се буди би певно наймиліша лектура для народа, звідтам дізнав би ся кождий про жите свого святого і сю книгу повинен кождий священник своїм вірним доставити.

кови в нагляданню за поведенням сільської молодіжи. Колиж би опіка десь недописувала, повинни поставити внесене до суду на змінене опікуна або й на приміщене сироти в другій відповідній родині, а се тим більше, що на удержане сироти (воєнної чи невоєнної) платить правительство до скінченого 14 року життя місячну запомогу 10—15 кор. А коли би опіка в місці була таки недостаточна, повинни окружні священники закладати повітові захисти і там уміщувати сироти, а в крайнім случаю висилати їх в єпархіяльний захист. Закладане повітових захистів не було би зовсім тяжке, коли зважить ся, що правительство виплачувало би на кожду дитину по 1·50 кор. денно; треба лиш мати відповідний льокаль і особу, що надавалась би до веденя дїтий. Ми читаємо, що в других краях, остаючих в нерівно кращиих відносінах, зорганізовано дуже численні захисти, в котрих дає ся дітям прекрасне виховане, а на котрі правительство видає величезні суми.

На жаль, наш нарід не розуміє тої благодати, яку ему закон признає, і не користує з належних ему державних підмог. Привикнувши від давна до життя в голоді і холоді, гадає, що ему конечно переносити здичіне дїтий і голодову їх смерть. І коли Поляки і Жида черпають у нас обильно з державних фондів, то наш нарід, хоч як бідний і зруйнований, не користує з них. На доказ того дам хочби один приклад з городецького повіта, в великій більшості українського. Там побрала польська і жидівська людність з фондів доставлених красивим комітетом 80 % запомоги, а наша людність одержала тільки 20 %, бо наші війти заявили, що їх сільські сироти не потребують помочи!! У нас стоїть річ так, що перемиский єпархіяльний комітет має всего три захисти, а львівський лиш один захист з 200 дітьми, і то переважно не сільськими. Накликування до духовенства і суспільности для твореня і користаня з субвенціонованих захистів, та до поширеня сеї справи в народі остали досі майже без успіха. Я розумію нинішні прикрі відносини духовенства, котрі спинають его в праці, — знаю також добрі серця наших людей, котрі волять жити з дітьми в найбільшій нужді, як давати їх від себе. Однак опікунчі ради повинні робити напір на людей, щоби відставали від застарілих поглядів і для добра дїтий уміщували їх в захистах, де одержували би здорову поживу, теплу одіж і красне виховане. З огляду на таку владу нашого народа, що висилане дїтий в далекі місця приходило би ему незвичайно прикре, вважаю таки конечним, щоби в кожній стороні були свої захисти. За пару років подумали би ми про отворене для старшої молодіжи ремісничої школи, для котрої не відкаже правительство своєї помочи. І якої долі добились би бідні сироти, коли би виходили з відтам добрими ремісниками і мали гарне забезпечене на ціле жите!

Піклуючись, осироченими дітьми не можемо поминути й тих нещасних, котрі вернуть до своїх родин окаліченими інвалідами. З людського милосердя мусимо також їм радити і помагати, щоби їх долю облекшити.

В звязи з опікунчою працею над сиротами повинна йти наша порада і поміч також в області економічній. Вона має відноситись до всіх громадян, щоби улекшити їм відбудову, а вже особливо до сирітських, часто обдовжених маєтків, щоби хоронити їх від затрати. Як опікунча так і економічна праця буде в теперішніх часах незвичайно важна. Від неї буде в великій часті залежати, чи наш зруйнований нарід видержить в сих злиднях і устоїть ся на своїй землі, чи буде мусів уступити місце чужим елементам. —

Обговорюючи нинішні наші праці в різних областях, я осмілив ся вказати декуди й на деякі недомагання. Се учинив в добрій воли. Я знаю, що наше духовенство віданне цілим серцем своїй церкві і народови, — розумію, які труднощі стрічає воно заєдно в своїй праці і як не находить воно попертя, — я увірений, що воно і в нинішніх злиднях бажало би помочи своєму народови як найкраще. Колиж вказав на деякі недомагання або й на бажані доповнення в нашій роботі, то учинив се тому, щоби наша праця і справа станула нині на цілій вижині. Ті недостачі відчуває зрештою і саме духовенство, і воно повинно приложити свою руку до їх усунення. Зарядження церковного начальства не багато допоможуть, — але само духовенство довжно своєю повагою настати на своїх собратів, щоби сповняло свої діла так, як се великий час велить.

Вказані задачі суть численні і тяжкі та вимагають справді великого посвячення. Однак нам не упадати на духу. Господь, кладучи на нас так великі обовязки, ставить нас тим slučajно не при однім, але при пяти талантах, і тому радіти нам, що можемо покласти більші заслуги перед Богом. В сих трудах могли би одиниці зневіритись, але коли станемо всі, разом, то сотворимо силу, котра переможе хоч би які труднощі. В тій ціли повинно би наше духовенство в кождім повіті, не лиш політичним, але по можности й судовім (а то з огляду на веденє сиротинських справ в судах) потворити безпроволочно офіціяльні кружки Товариства св. Павла і взяти ся пляново і солідарно до праці як на поли церковнім так і суспільнім. Коли станемо корпоративно, тоді і самі відчуємо в нас силу, винайдемо різні способи для сповнення наших задач, зєднаємо собі повагу і вплив в урядових кругах для наших діл, а за сим буде й нарід з більшим довірем глядіти на наш покров і відноситись до стану духовного. Наколиж духовенство сповнить всіх тяжких часах свій обовязок, тоді здобуде собі велику вдячність у народа, тай положить незмірну заслугу перед Богом і історією.

* * *

Придаток. Вже по загальних зборах Товариства св. Павла піднято у Львові проект засновання побіч епархіальних захистових комітетів також статутowego українського краювого товариства для опіки сиріт і дітей — на взір польських і німецьких інституцій. Се учинено тому, що епархіальні комітети суть лиш хвилеві (на час війни), тай не мають правного уповажнення займатись в загалі опікою сиріт і заступати їх справи перед властями. Філії сего краювого товариства будуть закладатись мо можности по всіх судових повітах і будуть мати законно признане право поставляти по громадах своїх генеральних опікунів, наглядати опіки над дітьми, ставити до судів свої внесення, заступати матеріальні інтереси сиріт, узискувати для них запомоги і под. Се будуть важні прерогативи, для котрих повинні ті філії всюди вийти в жите. Однак може зайти в духовних кругах питане: що нам творити, чи кружки товариства св. Павла чи філії краювого опікунчого товариства. По моїй гадці, хоч сирітська справа є в теперішнім часі переважна, то є вона лиш частию всеї душпастирської праці, — тому повинні священники закладати всюди для веденя ріжнородних душпастирських завдань перодовсім кружки товариства св. Павла, а по при них творити начеб відділи, для користаня з правних прерогатив, також філії краювого опікунчого товариства. До сих філій входили би вже й світські люди: селяни, женщини, учителі і др. Особливо мали би ми право домагатись, щоби наші урядники, котрі досі до народної праці нічим не причинялись і творили в нашім публичнім житю велику порожню, прийняли бодай в сій гуманітарній роботі живу участь і помогли бідному народови в его недолі своїм практичним знанем і впливом. Та про те краєве товариство сиротинської опіки, буде Всеч. Духовенство небавом ще окремо поінформоване.

Загальні Збори „Достави“.

Звіт з Загальних Зборів стовариш. „Достава“, які відбулись у Львові, дня 29. грудня 1916.

Позаяк з причини виїмкових теперішніх відносин не наміряє стов. „Достава“, як се робито давнійшими роками, друкувати окремого звіту зі своєї діяльности та розсилати його своїм членам, для того користаю з ласкавої гостинности „Ниви“, щоби бодай сею дорогою довідалось наше Духо-

венство про стан згаданого стоваришеня. Думаю, що се буде інтересним не тільки для самих членів „Достави“, але й для загалу Духовенства, як перебула дотепер ся інституція воєнне лихоліте, та видержить вона до кінця. Таке питане задавали собі без сумніву також члени „Достави“, які явились на зборах в надсподівано поважнім числі, щоби почути, якою була діяльність того стоваришеня в останніх трох роках адміністраційних і яка чекає його будучність.

В неприсутности вивезеного председателя Надзорної Ради, о. ректора Д ра Йосифа Боцяна, отворив Збори його заступник, о. сов. Іван Рудович о год. 5:30 по пол., констатуючи, що Загальні Збори були скликані по думці §. 40. статута, себто оголошені в 309 числі „Діло“ і 309 числі дневника „Українське Слово“ з грудня 1916 р.

Привитавши присутних Членів стоваришеня, замічає, що світова війна, яка ще доси палає над головою Європи, діткнула дуже тяжко такж наше стоваришенє, і то посередно через смерть деяких членів і високодостойних осіб, а безпосередно через задані йому матеріяльні страти.

І так зараз в серпни 1914 р. поніс католицький світ, а з ним і наше стоваришенє велику втрату через смерть Папи Пія Х., а минулого місяця наша держава через смерть сїдоглавого цїсаря, Франц Йосифа І.

Крім сего померли в тім часі незабутні члени наші і щирі прихильники нашого стоваришеня:

1. о. Др. Дм. Яремко,
2. о. Юл. Федусевич,
3. Володимир Йойко,
4. о. Кипр. Козловський,
5. о. Лев Набак,
6. Др. Евген Озаркевич,
7. Кость Паньківський,
8. о. Антін Захарясевич,
9. о. Теодот Ярема.

Болїємо щирим серцем над утратою їх і віддаємо честь їх памяти, що Вп. Присутні вже зділали, повставши з місць, і слухаючи стоячи сеї частини моєї промови.

Крім сего діткнула судьба наше стоваришенє в наслідок насильного вивезеня многих наших Членів в Росію, між котрими, о скільки могли ми дотепер провїрити, находять ся отсі особи:

1. Його Ексц. Митроп. А. гр. Шептицкий,	} Члени Надз. Ради.
2. о. др. Йосиф Боцян,	
3. о. Др. Стефан Юрик	
4. Микола Заячківський	
5. Др. Ілярій Свеніцький,	

6. о. Дмитро Яремко, який там скінчив жите.
7. Ілярій Чапельський, член Комісії Контрольної,
8. о. Іван Бачинський,
9. Юліян Балицький,
10. о. миграт Іван Гордієвський,
11. о. Володимир Громницький,
12. Михайло Губчак,
13. Олександр Гарасевич,
14. о. Стефан Мохнацький,
15. Др. Володимир Охримович,
16. о. Григорій Паньчишин,
17. о. Др. Іван Соболев,
18. Роман Сосновський,
19. Др. Володимир Янович.

Желаємо їм всім, щоби як найскорше і в добрім здоров'ї вернули до нас, до своїх рідних і до дальшої народної праці.

Отвираючи отсим XI. Загальні Збори нашого стоваришеня прошу о. Др. Гавр. Костельника, щоби зволив обняти обовязки секретаря нинішних зборів і відчитав послідний протокол.

По відчитаню і затвердженю протоколу Заг. зборів з 22 червня 1914 р., які піднесли були членський уділ з 20 на 50 К., слідував звіт Дирекції; переповімо його майже докладно з огляду на вагу хвилі і на доказ, які шкоди нанесла нам теперішна війна на всіх обласях нашого житя, а навіть в такій галузи, як торгівля церковною утварю.

За два дні, т. є. 1. січня 1917 р. — говорив дотичний член Дирекції — центральну управу нашого стоваришеня перенесено зі Станиславова до Львова. Ся зміна вплинула вельми корисно на скріплене і поширене діяльности „Достави“, чого наглядним доказом був гарний розвиток нового складу у Львові, отворене вкоротці третого складу в Перемишли, участь „Достави“ в виставах в Одесі і Коломиї, зєднане собі довіря у загалу нашого Духовенства, узискане кредиту в наших інституціях, як Краєвий Союз Кредитовий і Зем. Банк гіпот., а навіть признане зі сторони Краєвого Виділу, який перевів був через своїх двох фахових урядників контролю стану „Достави“ і рішив уділити „Доставі“ 20.000 К дешевого Кредиту, а Банк Краєвий крім того від себе 12.000 К.

Се були літа 1910—11 і 12, час розцвіту стоваришеня і великого розмаху, який давав основу до смілого погляду в будучність, а навіть заохотив тодішню Дирекцію і Раду Наїзорну до отвореня складу в Вінніпегу в Канаді, на виразне бажанє тамошного єпископа Преосвящ Будки.

І нема найменшого сумніву, що стоваришенє наше було би йшло і в дальших літах дорогою розросту, коли би

ого були не спинили ненадійні тяжкі обставини, а се: в році 1912 балканська війна, яка викликала зв сну загальну грошеву скруту в торговельнім світі і утруднене, а радше майже замкнене всякого кредиту, а в р. 1913 елементарні нещастя, повені і зливи, які спричинили зменшене торгу, зріст дебіторів, банкового кредиту і стану кредиторів.

І як раз на тлі сих дуже невідрадних економічних відносин треба оцінювати білянс стоваришення з дня 30. червня 1914, який Світлі Збори мають перед собою, а який замкнено з дуже незначним чистим зиском, бо всего 152.44 Корон.

Але гарні урожаї 1914 р. тішили нас надією, що за те слідуєчий рік адміністр. буде щасливий, дебітори вирівнають в осени свої зобовязання, а ми позбудемося відразу банкового кредиту і тягару кредиторів.

Також новий склад наш в Канаді зачав був від лютого 1914 року свою діяльність, поборов льокальні трудности і при помочи Преосвящ. Будки зачав п. Петрушевич організувати для складу терени збуту і єднати ему прихильників. Послїдна телеграфічна відомість, яку ми дістали від п. Петрушевича дня 16. червня 1914 р. була така: „Перепони усунені, будучність філії запевнена, корисний рапорт і гроші рівночасно, Петрушевич“.

Отсе давало нам рівнож основу до надій, що відважний крок стоваришення до поширення своєї діяльности поза море не був без значіння, але навпаки, що вже в році 1915 виявить ся сильний зріст, скріплене і збільшене поваги стоваришення на вні.

Такі були наші надії і то оперті, як здавалось, на реальних основах. На жаль сталось зовсім инакше.

Вибухла світова війна, а стоваришенє наше опинилось в році адміністраційнім 1914—15 вже не перед питанням менших або більших зисків, але прямо перед квестією свого істнованя.

Зараз з почином мобілізації покликано до війська 1 начальника складу, 2 помічників, 1 експедієнта і 1 бронзівника, а крім того всіх 3 наших різбарів.

Торги нараз устали, треба було розв'язати і робітню риз церковних, в якій працювало 8 жіночих сил.

Члени Дирекції, користаючи з вакаційних ферій, були в серпні 1914 р. на селі; безпосередної небезпеки не видно було ніякої, тим більше, що вся галицька преса одним хором запевнювала населенє, що воєнна ситуація прямо світла, не треба нічого боятись, або робити якісь приготування на случай ворожого наїзду, ворог не приступить границі Галичини,

Ми вірили в те і були спокійні. Між тим з кінцем серпня ворожа лавина заляла нашу землю і відтяла нас від Львова.

Всі три наші склади замкнено, в Станиславові і Львові добровільно, зі страху, в Перемишли на приказ властей.

Майже весь персонал олинив ся також поза Галичиною, крім п. Каранович, яка лишилась у Львові, а відтак дістав ся пішки з Ясла назад до Львова також заступ. начальника в Станиславові п. Лихопатер.

Зачав ся рік життя стоваришеня під ворожим наїздом.

У Львові поробив заходи у рос. властей незабутний директор Краєвого Союзу кредитового, Кость Паньківський, щоби дозволили отворити бодай чисто економічні, торговельні українські інституції. А коли одержав засадничий дозвіл, тоді предс. нашої Ради Надз., о. ректор Др. Боцян, вистарав ся у рос. властей о позволене на отворене також „Достави“, яке справді наступило 25. X. 1914.

Веденє складу поручено нашій урядничці п. Каранович, під доглядом заступника члена Дирекції п. Мик. Левицького, при чім присутні у Львові 3 члени Ради Надзорної: о. Др. Боцян, дир. Мик. Заячківський і бл. п. о. Др. Яремко, відбували в міру потреби з п. Левицьким спільні засідання в справах стоваришеня.

Завдяки тим членам нашого стоваришеня перебув львівський склад щасливо рік ворожого наїзду без ніякого нещастя.

Торг був дуже маленький, впро-ім ходило більше о здобутє для фірми права істнованя, чим о хвилеві зиски. Замітне, що найбільший попит мали між україн. салдатами стінні образи накладу „Достави“, Іс. Хр. і М. Божа в народних строях.

Годить ся також піднести, що всі військові, офіцири і прості, коли прийшли до skleпу, поводитись супротив нашої уряднички, як женщины, дуже чемно.

За те в магазині у Львові відчули ми руку наїздника.

Цілком ненадійно явилась в марті 1915 р. в нашім бюрі під проводом підполковника охрани Лукіянова спеціальна комісія, зложена з пристава, двох поліційних і двох прибраних свідків(мабуть служачих в електровні), опечатала замкнену касу, зробила ревізію з магазину і сконфіскувала всі готові прапори і гафти з націон. емблемами. Що було причиною ревізії, годі напевно знати; чи увязненє голови нашого тозариства, о. Др. Боцяна, чи обставина, що о. декан Іванець, коли шукали у него соківського прапора, сказав, що звернув його назад „Доставі“, чи може який донос, досить, що спала вона на нас зовсім ненадійно.

З огляду на ювілейний рік 100 літних уродин Т. Шевченка, який припадав саме в р. 1914, плянували наші Соківські і Січові організації великі свята; длятого стоваришенє наше приготувало заздалегідь прямо чудові французькі гафти на прапори, з укр. гербами св. Михайла і Льва, і з портретами Шевченка, Хмельницького, Мазепи і Франка.

Все те забрала згадана комісія до послідного кусника, а крім того взяла нам також цикльостиль. Шкода виносить на тодішний час двацять кілька тисяч К., але нині представляли би для нас ті гафти в четверо більшу вартість, бо се були справді артистичні вироби, які тепер не є взагалі до набути.

В Станиславові і Перемишли були склади, можна сказати, цілий час земкнені. Ключі від складу мав в Стан. о сов. Порайко, а в Перемишли о. крил. Зубрицький, отвирали склеп тільки деколи, щоби видати щось для місцевої церкви, або коли хто приїхав зі села за церковною утварю. Оба Впр. Отці опікувались цілий час нашим майном, за що нехай зволють прийняти щиру і горячу подяку, бо тільки завдяки їх опіці не понесло стоваришене наше в складі в Перемишли зовсім ніякої, а в Станиславові тільки дуже незначну шкоду.

Тим членам нашого персоналу, які опинились поза Галичиною, виплачувала Дирекція в міру можности з почтової Щадниці невеликі підмоги на жите.

Так проминув рік наїзду, а рівночасно і наш рік адміністраційний 1914/15.

Річ ясна, що мусів він випасти відємно, бо торгу так, як би не було, а треба було заплатити відсотки від щадниці і банкового кредиту, заплатити льокалі, удержати персонал, а до того прилучилась страта з причини зрабованого товару.

Все те становить нашу претенсію до держави з титулу воєнного відшкодованя.

Коли би держава наша була в можности давати воєнні відшкодованя, в такім разі і „Достава“ буде мала право з них користати; коли ні, тоді буде мусіло стов. щорічними своїми чистими зисками амортизувати сей недобір.

В третім році адміністр. 1915/16 вже були чинні всі три наші склади: в Станиславові провадив заст. начальника п. Лихопатер, в Перемишли помічник п. Костек, а у Львові нач. П. Федорович.

Торги були о половину менші, чим в нормальнім часі.

А прецінь рік сей, коли би взято його під увагу зовсім окремо, випав цілком вдоволяючо, бо стоваришене було в сил сплатити готівкою К. 28.122.24 кредиторам і 55.050 — на рахунок банкового кредиту, значить ся сплатило в тяжкім воєннім році К. 83.172.24 своїх зобовязань.

Однак в звязи з попереднім білянсом стоваришеня, з огляду на потребу відписаня деяких дебіторів, збільшив і сей рік позицію нашої претенсії до воєнного відшкодованя.

В тім білянсі з 30. VI. 1916. повволю собі звернути увагу Світлик Зборів на третю позицію в стані чиннім, т. є. товар, який представляє вартість нетто К. 228.660.84. Колись

було воно великою хибою стов., що за так великі суми магазиновало товар, який не процентував ся. Нині случайно, в наслідок нечуваної дорожнечі викликованої війною, коли всі артикули, а особлив: матерії, пішли дуже значно в гору, сей товар представляє що найменше в двос більшу вартість, длятого коли би завели нас навіть надї на воєнне в'дшкодованє, то коли Бог дозволить нам дочекатись мирного часу, стоваришенє наше буде в змозі само, о власних силах, як раз завдяки значним запасам товаровим, вигоїти свої воєнні рани.

Так отже перебуває стоваришенє наше вже від 19 2 р. тяжку, правдиво огневу пробу; що воно існує, не подає ся і має повну надїю выдержати до кінця, треба завдячити в першій мірі нашому Всч. Духовенству, яке не відмовляє нам свого довіря і ласкавого попертя, о яке і на будуче горячо просимо.

Однак розвиток, або занепад кожного стоваришеня залежить також в значній мірі від тих людей, в яких руках воно опинилось, в совістних і солідних, чи недбалих і лінивих. Длятого, як директор стоваришеня, уважаю за свій обовязок висказати перед Світлими Зб:рами повне признанє для цілого персочалу „Достави“ за єго ре:ну і видатну працю, хотия серед дуже тяжких об:тавин.

Вкінци прошу, щоби Світлі Збори зволили висказати свою подяку Комітетови контрольнєму в Перемишли, в якого склад входять: о. канцлер Зубрицький, дир. Білинський і о. катихит Комарницький, за їх ласкаві труди, які від кількох лїт поносять зерез частє контрольованє і опіку над та мошним нашим складом.

Звіт сей прийняли Збори по короткій дискусії одног:лосно до відома, затвердили на внесєнє Контрольної Комісії предложені білянси за час в'д 1. липня 1913 до 30 червня 1916, уділили Дирекції і Раді Надзорній абсолютрїю, чисті зиски призначили на спеціальну резерву втрат з причини воєнних подій, а що до персоналу, то висловили бажанє, щоби в міру можности признати всім воєнний додаток до платні.

Відтак переведєно збори заряду з ось таким вислїдом:

Членами Ради Надзорної вибрані:

1. о. Др. Йосиф Боцян, ректор Сем. дух. у Львові.
2. о. Тит Войнаровський, крилошанин Капітули у Львові,
3. о. Александер Зубрицький, крилошанин і канцлер в Перемишли,
4. о. Теодозий Лежогубський, директор ж. гімназії у Львові,

5. о. Іван Пора 'ко, ц. к. професор Сем. учит. в Станиславові,
6. Др. Любомир Рожанський, дир. Зем. Банку гіпот. у Львові,
7. о. Іван Рудович, проф. Сем. учит. у Львові,
8. Микола Заячківський, директор Народної Торговлі у Львові,
9. Др. Володимир Бачинський, посол сойм. і адвокат в Підгайцях,
10. о. Александер Стефанович, емер. ц. к. проф. Сем. учит. у Львові,
11. Др. Кирило Студинський, ц. к. проф. університету у Львові,
12. о. Іван Чапельський, крилошанин Капітули у Львові.

Заступниками членів Ради Надзорної вибрані:

1. о. Євген Монцібович, ц. к. професор гімназії у Львові
2. о. Др. Ярослав Левицький, ц. к. проф. гімназ. у Львові,
3. о. Юліян Дзерович, ц. к. професор Семинарії учит. у Львові.

Членами Комісії контрольної вибрані:

1. Др. Василь Стасюк, урядник „Карпатії“ у Львові,
2. Іван Семчишин, урядник Нар. Торговлі у Львові,
3. Микола Левицький, урядник Краєвого Союзу кред. у Львові.

Дирекція:

1. о. Василь Лициняк, ц. к. проф. VII. гімназії у Львові,
2. Іван Петрушевич, хвилево в Вінніпег (Канада),
3. Др. Володимир Мацькевич, урядник Зем. Банку гіпот. у Львові,

Заступники членів Дирекції:

1. о. Дамян Лопатинський, ц. к. професор V. гімназії у Львові,
2. Др. Григорій Саїк, урядник Краєвого Союзу кред. у Львові,
3. о. Василь Лиско, катихит у Львові.

З кінцевої загальної дискусії замітний був голос о. сов. Стефановича, б. члена Дирекції, а тепер председателя Ради Надзорної, який звертав увагу, що по війні зачне ся ско

рим кроком відбудова краю, а з нею також відбудова наших знищених і оброблених церков, для того „Достави“ повинна загалегідь приготувитись до сего, щоби в тій важній хвилі сповнити не тільки торговельну задачу, але також культурний обов'язок через піднесенє церковної штуки в наших обрядах.

Гадка дуже слухна і треба би її конче зреалізувати.

Наші церкви, а радше їх внутрішнє урядженє, були чистим ярким доказом, як у нас нема найменшого зрозуміння для штуки, про стиль духа нашого одряду, символічне значінє, нема бесіди, скрізь такі богомази, що хіба втікай з церкви, бо замість побожного настрою збере тебе сміх, а відтак чувство застидження, що ми потрафимо дивитись на те все рівнодушно.

Які вражіння мусить винести з такої нашої церкви н. пр. культурний Німець, призвичаєний до оглядання у себе справдішних творів штуки, що він собі подумає про наш смак, очевидно не тільки про наших малярів і різьбарів, але й про духовенство, яке має право рішати в справах устроєня церкви.

Для того час би нам справді звернути увагу і на сю сторону нашого релігійно-культурного життя, та стремити безуслівно до сего, щоби фірми, які витворюють церковну утвар, дивились на свою роботу не тільки з торговельного боку, але і з точки церковної штуки.

Се дасть ся досягнути тільки тоді, коли торгівля церковною утварю перестане бути жерелом зисків, а радше визисків приватних осіб, а стане спільним добром церков і Духовенства.

Памятаю ще часи, коли неохрещені торговельники їздили по селах і продавали фелони та інші церковні ризи, яких вартість була низше всякої критики, за солені гроші, а нарід купував, платив і такою тандитою „окрашував“ наші церкви!

Богу дякувати вже ті часи минули і хіба не вернуть ся більше, але за те тепер торгівля нашою церковною утварю спочиває в многих місцях в руках приватних підприємців, котрі як чужі нам обрядом і народністю не можуть причинитись ніяк до піднесеня нашої церковної штуки, бо по перше не розуміють ся на тім, а по друге, що їх обходить, чи в нашій церкві будуть богомази, чи твори штуки, їх цілю є заробок. А мимо сего не тільки прості селяни, але й деякі священики йдуть безкритично і безмисльно до такої фірми, купують там і гріш зібраний на тацу в рідній церкві, дають в ворожі нам руки.

Се також свідоцтво нашої „карности“ і нашого „думаня“.

Отже, щоби змінити ті нездорові відносини, треба на мою гадку, щоби наше Духовенство, змонополізовало в своїх руках виріб і торгівлю церковною утварю, взяло її виключно в свої руки, диктовало спосіб виробу і ціни, а відтак солідарно держалось дотичної своєї інституції.

До сего треба би порозуміння поміж „Доставою“ і „Українською Ризницею“, а передовсім, щоби Духовенство узнало потребу акції на сім полі.

Учасник зборів.

о. Др Андрій Іщак.

Проповідь до жовнірів.

(Перед відмаршом в поле).

Оболицте сѧ кѧ крону вѣрнѧ
и любеє и шлемѧ оупоканіѧ,

(1 Сол. 5., 8.).

Др. Бр.! Зібрали ся ви нині тут численно, щоби в останнє перед відходом в поле вислухати Сл. Божої, щоби упросити в Бога ласки на далеку дорогу. За пару хвиль зложите також публичну присягу вірності найвисшому нашому Монархови, що хоробро будете боронити державу і краю перед ворогом та повинувати ся будете розказам вашої старшини. В таку хвилю чую ся і я зобов'язаним промовити до вас словом божим. Бо слово божє іменно має після слів Апостола сю велику силу, що доходить до найглибших комірок людського серця неначе обосічний меч (Евр. 4, 12). Не що инше, як слово божє має сю високу власть, що підносить духа і утримує на вижині своєї задачі.

Тому коли розходить ся нині о піднесенє духа в нашім полку, нехай сего доконає слово Божє.

Жовніри! Крім відваги, крім завзятости і витривалости, крім дисципліни і технічно удосконаленої зброї, потребує армія передовсім духа, щоби успішно боролась з ворогом. Тому смію кликнути до вас за Апостолом: Возьміть на себе єще зброю душевну! Оболицте сѧ кѧ крону вѣрнѧ и любеє и шлемѧ оупоканіѧ. Уберіть ся єще в зброю віри і любови і приодягніть шолом надії!

1) Най у всіх ваших походах і у всіх ваших змаганнях з ворогом присвічує вам сильна віра, що остаточно побідите ворога. Сильна віра в остаточної перемоги най все оживляє вашу грудь, бо стаєте перед ворогом в обороні слушної і святої справи.

Станете на полудневій фронті перед віроломним союзником Італією, що підло зрадила приятельський союз заключений з Австрією і Німеччиною. Погадайте собі, що не один з вас по всіх трудах і невгодах, по цілорічних кровавих змаганнях проти північного ворога, Росіянина, бувби вже спокійно заживав мира в дома між своєю родиною, наколиби не віроломна Італія. Якраз тоді, коли північний ворог був цілковито розбитий, коли по погромі під Горлицями гнали його наші хоробрі війська аж за Бересть литовський на пинські багна і за Буг та за Стрипу в Галичині, якраз тоді віроломний союзник Італія зачав грозити нам ударом з заду від полудня. І коли би не було треба розділювати наші сили звернені проти Росіян, щоби боронити ся з полудня, то певно, що були би наші війська зимували минулу зиму в Києві і в Петрограді а на весні були би вернули по заключенні мирі до дому. Але той ворог полудневий зменшив наш розмах, з яким ми перли Росіян, проволік війну, віддалив надію мира, виставив родину не одного нашого жовніра на нову руїну і нову долю під Росіянином. Поступила Італія неначе той негідний сусід, що видить, як горить хата його поміжника, але не поспішить на ратунок. Що гірше, він заложить руки в кишені і зачне говорити: „Що даси мені, сусіде, за се, що я буду лиш спокійно дивити ся на твою пожежу а не піду з другого боку підпалити твого обійстя?“ А в кінці по довгих коровадах таки підлий сусід підложить власною рукою огонь з другого боку. Так як той сусід палій поступила Італія.

Дятого кілька разів прийде вам бороти ся з полудневим ворогом, будьте переконані, що його віроломство мусить бути покаране. Майте кріпку віру, що правда віднесе перемогу над неправдою, а справедливість над несправедливістю. Витревайте в вірі на остаточної перемоги, будьте мужні, тримайте ся на своїх становищах проти полудневого ворога. Стойте як крік, майте сміливість, відкидайте сміливість.

2) Другою зброєю духовною крім віри є любов. Не о тій любові є бесіда нині, котра називається головною християнською чеснотою, але о тій любові, яка тепер одушевляти повинна грудь кожного жовніра, о любові до вітчизни. Любов до вітчизни наказує нам боронити свого краю і своєї монархії перед ворогом. Не для примхи, не для заборчих інтересів, не для охоти пановання над другими і гноблення других народів провадимо ми сю тяжку війну, але для власної оборони і з konieczности. Коли перша Сербія розпалила пожежу європейської війни і витягнула братоу-

бійчу руку на представителя нашої держави, престолонаслідника Франца Фердинанда, то не що інше, як конечність вимагала жадати сатисфакції за сей злочин. Почуте справедливого обурення повставало в серці кожного горожанина австрійської держави — всі знали і розуміли, що війна з Сербією є неминуха, що покараний мусить бути злочин. А дальше, коли Росія нібито беручи в опіку славянські народи — а в самій річі для рабунку і нищення нашого народу в Галичині, проголосила війну, то рівнож конечність вимагала, щоби ми боронили ся проти північного ворога. Від Залозець аж до Перемишля і Ніска боронили ви своєї землі. Через цілий рік зносили ви воєнні труди і невигоди, доки не відкинули ворога далеко поза границі нашого краю і нашої держави. Нехайжеж та сама любов вітчизни, що дозволила вам поконати північного ворога, оживляє вашу грудь у всіх ваших кровавих змаганнях проти полудневого неприятеля. Окріпніть сж синове Бєніаминьки посередк Іерусалима, коєстрєбніть трєскою и над Бєтахармомъ коздкигніть хорєгокъ (Із. 6. 1). Як укріпляли ся ви, сини українського народу, під Красним, Яновом, Перемишлем і Ніском, так укріпляйте ся на ваших становищах на полудни над Ізонцо, Манфальконе, Добердо, на Карсгі і в долині Віппах, піднесіть високо вашу хоругву і ідіть до остаточної перемоги.

3) А трета чеснота, яка присвічувати повинна жовнірови, поставленому на сторожі краю — се надія „шлемъ ѡпеканіа“.

Серед найтяжших трудів і невгод будьте витривалі. Ідіть все вперед в тій надії, що ідете на зустріч скорого мира, бо чим скорша перемога, тим скорший мир. Ідіть все в тій переконанню, що по вашій стороні є поміч божя, бо наставляєте свою грудь за слушну справу, за щастє і спокій, який видерто нам і нашим родинам, в обороні справедливих прав, які належать ся нам, нашому краєви і державі. Тому будьте переконані, що прийде день божої справедливости і божого суду над кождим ворогом, що розпалив сю велику європейську війну між супокійними народами. День кари божої на кожного гнобителя, на кожного наїздника і розбійника справедливости і права і він буде присмирений. День же Гда Саваота на кожного гордецького и досадителя на кнєського и великого и смирить сж. (Із. 27. 1). Амінь.

о. Михайло Дороцький.

Науки про церкву

християнсько-католицьку і схизматичько-православну.

НАУКА VIII.

Про чистилище і відпусти.

„Заправду кажу тобі: не вийдеш звідтам, аж віддаш останній кодрант“.

(Мат. V. 26).

Дорогі християни католики!

В попередніх науках перейшли ми вже чотири точки християнсько-католицької віри, яких православні схизматики не хотять узнати. Днес перейдемо науку про чистилище і про відпусти.

О, Господи, виведи із темниці невіжества тих, що правди ще не знають; та ізбави і душі померших із темниці чистилища.

1.

Російська схизматичько-православна церква вчить, що є лише небо і пекло, а чистилища нема, та що чистилище вдумали самі католики.

Як же о тім учить Господь наш Ісус Христос? Спаситель учить про небо й пекло в притчи о богачи і Лазарю. Там читаємо так: „Стало ся, що вмер убогий і перенесли його Ангели на лоно Авраамове; умер же й багатий і поховали його. І в пеклі, бувши в муках, підняв свої очи і побачив оддалеки Авраама і Лазаря на лоні його. І покликнувши він, каже: Отче Аврааме, помилуй мене, та пішли Лазаря, нехай умочить кінець пальця свого в воду та прохолодить язик мій: бо я мучусь, у полум'ї сьому. І відказав Авраам: Дитино, спогадай, що ти прийняв добро твоє в житю твоїм, а Лазар так само зло; тепер же він тут утішається, а ти мучиш ся; Та ще й до того між нами і вами пропасть велика утвердилася, щоби, котрі схотілиб перейти відси до вас, не могли, ані звідтам до нас не дістались“. (Лука XVI. 22—26).

Чиж не ясно з тих слів св. євангелія, що з пекла нема вже ніколи ніякого виходу до неба, бо між пеклом і небом

утвердила ся величезна пропасть? Тому згідно з наукою св. евангелия учить і наша церква католицька, що хто раз до пекла дістав ся, то вже ніколи звідтам вийти не може.

Бачимо дальше з повисшої притчи, що грішникам в пеклі не pomoже молитва ані церкви ані святих в небі. За пізні всякі за ними благання!

Мусить отже бути поза пеклом таке містце кари і покути, де би перебували душі тих людей, що помирали без гріха тяжкого, але ще не спокували тут на землі кари за свої гріхи.

І о такім містци згадує сам Ісус Христос в св. евангелию, коли говорить: „Заправду кажу тобі, не вийдеш звідтам, поки не віддаш послідний кондрант“. Значить, є таке містце поза гробом, звідки можна ще видістатись, але по цілковитім сплаченю довгу Божій справедливості.

Таксамо навчали Апостоли, коли казали молитись за душі померших. Св. Павло споминає о тій покуті словами: „сам же спасеть ся, тільки так, як через огонь“. (1 Кор. III. 15)

Так навчали все і св. Отці; о тім нас переконує і чин парастаса і прочі церковні поминальні богослуження і молення.

Тай наш розум на те годить ся. Бож знаємо, що нічо нечистого не може ввійти до Царства небесного. Але знов не кожда душа є така нечиста, щоби Бог міг її на віки осудити. Колиж отже не може йти до неба, але не має за що йти і до пекла, значить, коли має на собі лише повсяднєвні гріхи або неспокувані дочасні кари, то мусить іти до третого місця, де би така душа з того всього очистилась, і так очищена могла в красній одежи Божої ласки явитись на гостині в щасливості небесній. І тому справедливо називаєм се місце „чистилищем“.

Вірні на землі можуть помагати душам в чистилищі через жертву св. Літургії і добрі діла, як піст, молитву, милостиню, приймає св. Тайн Покаяння і св. Причастия в тім наміреню, як і через жертвованє відпустів. Найліпшою, або науспішнішою помочію для душ в чистилищі є Жертва Нев. Тіла і Крови Господньої. Як через кроваву Жертву на Голгофті спас ся весь рід людський з неволі пекла, так і днесь безкровна Жертва новозавітня ратує і випроваджує душі з чистилища. Служба Божа помагає все сама від себе і через себе, бо в ній жертвуєсь за душі сам Ісус Христос. Щобиж душам помогли і молитви і добрі діла вірних, то мусять вони походити зі щирого серця і чистої душі, котра є в стані ласки Божої. Бож не може чужих довгів сплатити той, хто сам має перед Божою справедливістю власні довги до сплати.

Така то є наука католицької Церкви про чистилище. Бачимо, що не видумали сеї науки католики, а сам Спаситель і Апостоли і св. Отці нам ту науку переказали.

2.

А тепер розгляньмо ще науку о відпустах. Схизматики, лютерани, кальвіни і другі протестанти відпустів цілком не признають. Ще до того насміхають ся, що будьто би католицька Церква через відпусти продає небо богачам, а бідним дорогу до неба загороджує.

Погляньмож, чи то справді наша християнсько-католицька Церхва продає богачам спасенє, а бідних від царства небесного відсуджує.

Та вже наперед мусимо осудити сю несовісність православних схизматиків, що, не знаючи науки катол. Церкви про відпусти, таку клевету і очерненє на католицьку Церков кидають.

Щож то є відпуст? Чи католицька Церква має право відпусти уділяти, та під якими услів'ями?

Відпуст є то звільненє від кари дочасної, яка ще належить ся чоловікови по відпущеню гріхів в св. сповіди, а яку чоловік мусів би спокутувати на землі або в чистилищі.

Отже відпуст не дає відпущеня гріхів, як то ложно і несправедливо думають схизматики; через відпуст не відпускають ся чоловікови анї тяжкі анї легкі гріхи анї кари вічні, лише якраз доперва по відпущеню всіх гріхів і кари вічної при св. сповіди, можемо доступити відпусту — звільненя від кар дочасних, тоді, коли сповнимо те, що св. Церква приписує.

Щоби се добре порозуміти, треба нам знати, що кождий хріх потягає за собою кари. Ті кари є вічні і дочасні. Як тїнь за чоловіком, так кара вже тут на землі переслідує грішника. Возьмім пр. страшні кари з п'янства, з розпусти і т. д. Св. Тайна Покаяня нищить лише вину гріховну і кару вічну, а кару дочасну звичайно лише зменшує. Оправданє чоловіка в св. сповіди звичайно не є полученє з цілковитим відпущенєм кар дочасних. Г. Бог приймає каючого ся грішника до своєї ласки, однак лишає йому кари дочасні до спокутування, щоби чоловік не легковажав собі на будуче гріхів, і щоби не впадав в гріхи на ново. Сю кару дочасну, полишену по відпущеню кари вічної і вини гріховної, мусить чоловік відпокутувати або тут на землі, або в чистилищі.

А так як чоловік дуже часто грішить, то і таких дочасних кар на себе настигає дуже багато. І тому то св. Церква в своїх початках накладала за кождий тяжкий гріх тяжку покуту. Ті покути були часто прилюдні і то дуже

довгі і строгі. Колиж однак каянник виявляв глибокий жаль і велику ревність в покутуванню, або коли який мученик, ідучи на смерть вславляв ся за каянником, то Церква уділяла йому тоді відпусту, то є. звільняла його від дальшої покути, від дальшої кари, і то або в часті, або цілковито.

З часом знесено ті тяжкі покути, однак кари за гріхи все таки оставили неспокутувані. Їх треба було конечно якось спокутувати, щоби оминуті тяжких кар Божих чи тут чи в чистилищя. Щоби людям в якийсь спосіб і тепер помочи, св. Церква, завісг давних строгих покутничих діл, почала накладати на вірних яко покуту побожні діла, милостині, молитви, піст і г. п., привязуючи до них частинні або цілковиті відпусти, т. є. звільнення від кар дочасних, тих кар, котрі би був мусів грішник-каянник покутувати після давніших покутничих приписів в початковій Церкві Христовій.

Хто отже отримав відпущенє гріхів в св. сповіди, а хоче еще доступити відпусту, звільнення від кар дочасних, які його такиб не минули в чистилищя, такий мусить сповнити якийсь добрий учинок, чи то відмовити якусь приписану молитву, чи заховати піст, чи дати милостиню, чи взагалі щось такого сповнити, до чого Церква привязала відпуст.

І се цілком слушно. Так — як чоловік грішить через гордість, тому Церква накладе на него діло покори, молитву, щоби чоловік, як блудний син перед отцем своїм, так і грішник щоби впав перед своїм Господом і в покорі молив Бога о прощення. Але чоловік грішить і своїм тілом, через обжирство, п'янство, нечистоту, лїнивство; тому Церква накладе на него піст, повздержність. А скільки то чоловік наробить своєму ближньому кривди?! Чиж не справедливо отже, що Церква накладе на грішника кару, яка дотикає його маєтку, кажучи йому дати який даток на Церкву чи то на бідних! Не є то отже купованєм за гроші Царства небесного, але радше надолуженєм за ті безчисленні кривди, які чоловік заподіває своєму ближньому!

3.

Та на якій підставі і яким правом робить се католицька Церква?

Ото на підставі скарбниці заслуг Спасителя, Матери Божої і св. мучеників. Бо Господь наш Ісус Христос перетерпів за нас і заслужив нам більше, як сего вимагало надолужене за наші гріхи. Виразно про се згадує св. Павло: „Де намножилось багато гріха, там ще більший явив ся наддостаток благодати“ (До Римлян V 20).

Отже заслуга страстий і смерті Ісуса Христа має безконечну вартість. Подібно терпіла і Мати Божа, але Вона не мала найменшої тіни гріха; а коли терпіла, то тому, щобими терпіннями причинитись до нашого спасення. Рівнож і багато святих терпіло власновільно великі муки, які жертвували Богу не лише за себе, але й за спасене інших людей. Так отже Церква має велику скарбницю надмірних заслуг Ісуса Христа, Матери Божої і других Божих Угодників. І ті то надмірні заслуги предкладає Церква Господу Богу за тих вірних, які за свої гріхи жалують, їх сповідають ся, і які хотять ще понадто досягнути відпусту від кар дочасних, а то через сповнене певних п. божних учинків, до котрих Церква сей відпуст п. вивязала.

Церква, надаючи відпусту людям, наче молить ся: Отче небесний, глянь на страсти, терпіння, рани і смерть злого возлюбленого Сина Єдинородного, а нашого Спасителя, Ісуса Христа; глянь на терпіння Пренепорочної Діви Марії; глянь на муки мучеників, на великі покаянні діла св. Твоїх Угодників, і не зсилай строкої, справедливої кари на людей Твоїх; бо коли на беззаконня взирати будеш Господи, Господи, то хто встоїть ся перед справедливістю Твоею. Тому умилосярди ся над ними Господи і відвертай від них кари дочасні, відвертай від них всякі нещастя, на які вони своїми гріхами заслужили.

А чи Церква має право сї відпусту уділяти? Має, бо Церква робить се на підставі влади, даної Ісусом Христом св. Петрови і його наслідникам словами: „що зв'яжеш на землі, буде зв'язане на небі, а що розв'яжеш на землі, буде розв'язане і в небі“. А так як неспокутувані дочасні кари суть також перешкодою до неба, тому св. Церква через відпусту сих дочасних кар помагає людям не лише в дорозі до побожности, але і приготує їм через відпусту дорогу до щасливої вічності.

Церква може ті відпусту приміняти також за душі в чистилищі, приносячи їх Г. Богу яко офіру, щоби Г. Бог зволив почислити ті доступлені відпусту душам в чистилищі, та щоби за них скоротив тим душам ті дочасні кари, які вони там малиби ще терпіти.

А якіж то є услів'я до позискання відпустів? 1) Стан ласки осягаючої; 2) оминане і обмерзїне всіх гріхів, навть повседневних, коли хохить о відпуст повний; 3) цілковите вповнене приписаних побожних учинків; наконєць 4) намірене, відпуст узискати.

Така є наука католицької Церкви про відпусту. І деж тут в тій науці те, що закидають нам православні схизматики? що буцїм то багатї можуть собі закупити відпущами царство небесне. Не багатствами доходить ся до позискання відпустів, а через св. сповідь, св. Причастіє, через богоугодне житє, через добрі діла милосердия для ближнього,

для слави Церкви, через молитви, з глибини щирого серця, через пости та інші побожні чинності.

Правда, лучали ся нераз і тут надужитя злих людей; але, мій Боже, чогож то злі люди не надужують? Правдою є однак, що католицька Церква всякі надужитя все строго осуджувала. І правдою є наконєць, що як ми пересвідчились, відпустів не видумала Церква католицька, лише переняла сю спасенну практику ще від первісної Церкви. Отже і в тій точці правда по стороні Церкви католицької. Амінь!

Свщ. Юліян Дзєрович.

Матеріяли до історії мартирольогії нашої Церкви в часі всесвітної війни.

(Продовженє).

Відібране уніятам церков в Щирцю.

Росіяни поставили собі засадою опановувати передовсім міста і місточка, щоби в той спосіб робити собі осередки своєї православної пропаганди і на села. Тим способом опанували вони Броди, Лешнів, Зборів, Щирець, та заміряли відобрати Перемишляни, Золочів, Холоїв, Стоянів і Камінку.

Щоби бодай упозорити своє безправство, поставили вони собі загальне, страшно несправедливе і кривдяче право, що там, де наш свящаник „бежал“, там вони *per fas et nefas* мають право давати свого священика, хоч би ні одна душа їх не хотіла, та хоч би наш священик втікав не з остраху перед ними, а зпід граду куль і шрапнелів, густо часто примушений до сего нашою армією. А коли до того наш священик в змислі наших русофілів був „неблагодяжний“, то хоч би ему духовна власть могла виставити свідоцтво найліпшого священика, найревнійшого слуги Божого, все пропало!. Нашого священика в найліпшім разі проганяли, пускали з торбами з жінкою і дітьми, а коли і того було замало, то арештували і вивозили в „неісхадімую Сибір!..“

Марку „неблагодяжного“ не так то трудно було дістати. Хто працював як голова тов. „Просвіта“, „Сіль-

ський Господар"; голосував при виборах на українського кандидата, той вже в очах русофілів був: „мазепинцем“, а коли ще до того наші влади превентивно арештували когось з прихожан „мазепинця“ священника, то вже — на думку русофілів — ніхто інший не був винен арештованню, як „мазепинець“ священник!..

Таке було і в Щирцю... Жив був в Щирці дяк Хомин, якого всі знали як руссофіла, бо він з тим зовсім не крився, особливо, коли підпив собі у Ханці. Публично тоді викрикував на Українців та на свого пароха о. Мих. Баричка. Хоч не раз прихожани жадали від пароха усунення дяка, той все обстоював за ним та думав собі: „от старий загонистий, нема чого противитись йому, ліпше ігнорувати!“ і старий Хомин дякував собі спокійно аж до війни. Особа його, як рівнож особа старшого брата Михайла Куриласа, теж завязаного русофіла, не могла бути незвісною місцевій жандармерії, тому їх обох арештовано і вивезено. Хто був сему винен? Після „Прикарпатської Руси“ Митрополит Шептицький і священники мазепинці. Очевидно русофіли з Владиміром Теофіловичем во главі мали в тім своє вираховане в і арештованія звалювати на плечі мазепинців, бо їм розходилося о се, щоби перед російським правительством показати себе за найльотнійших „істинно русских“, на яких російська адміністрація може опертись і нагороджувати чинами. А між тим фактом є, що між арештованими аж роїлось від Українців... На чийже донос Українці (ули арештовані)?..

Але лишім сумні рефлексії і вернім до щирецьких подій. Два факти вже маємо ско статовані: По перше: Щирець се місто, з гарною церквою на горі, яку здалека видно, особливо коли їдеть ся залізницею зі Львова до Стрия, якраз годилось на осередок православної агітації. Другий факт: Парох Щирця о. Мих. Баричко, звісний зі своєї патріотичної діяльності, як щирий Українець був все солию в оці русофілів, отже коли двох його парохіян арештовано за русофілство, можна було на него вину арештованія звалити, Баричка усунути а на його місце поставити православного батюшку. А щоб була „правна“ (!?) причина до його усунення, то від чогож слазне, безправне право, що о. Баричко „бежал“...

Справді о. М. Баричко виїхав, але лише на час бою, який шалів якраз під Щирцем в страшний спосіб... Хто нині погляне на розвалену церкву, спалене мешканє пароха, гору пориту шрапнелями і гранатами, той певно оправдає о. Михайла Баричка, що ратував своє житє і зовсім непотрібно не виставляв себе на певну смерть. Не минуло два тижні, як о. Баричко по тяжкім скитальстві, по прикрих переходах головно від „своїх“, вернув ся до Щирця, щоби пити гіркий полин, який йому приготувала нещаслива рука Евлогія і его поплечники в Щирці.

2. вересня був бій під Щирцем, а 18-го вже о. Баричко був назід в дома. І що застав? Цілий дім розбитий, все майно зрабоване. Двері від комнат, пивниці, стриху, кухні позабирані на окопи. Нема де скритись перед вітром, дощем. Комнати застелені грубо соломною, занечищені, служили за хвилевий шпиталь. З конюшини і сіна ані сліду, дрова всі забрані до патичка. Пивниця розбита, дивани, лампи, начинє зрабоване, книжки порозкидані по землі, бюрко погаратане. З кухонного начиня і з шпижарні ані сліду. Та нехай там! Як праведний Йов сказав собі о. Михайло: „Бог все дав, та ще дасть! Най буде ім'я єго благословінне...“ Та тут починають ся душевні муки, страшні терпіння, які більше гризли, непокоїли, як втрата цілого майна.

Щойно приїхав о. Баричко на свої згарища, сів на клунку та гірко заплакав — в тім приходить паламар до лішньої церкви і віддає письмо від батюшки, писане олівцем чисто-українською мовою, яке передаємо тут дословно з задержанєм батюшкової правописи:

Доношу до Вашої відомости, що на підставі розпоряження львовскаго губернатора Господина Мельникова, всі священники, котрі утікли в часъ війны немають права вертатися въ свой приходъ. На тій підставі прошу Васъ Отче оставити приходъ до слідуящего дня т. є. суботы вечера

Временный священ. для Щирця й окрестностей

Отець ієромо-ахъ Ісаннь.

Нема що робити! Треба іти до батюшки. О. Баричко переказав через паламара, що рано прийде з батюшкою видітись. Вставши рано, пішов о. Михайло на Службу Божу і по відправі пішов на вікарівку, де в порожнім мешканю соотрудника о. Ярослава Янкевича замешкав батюшка. Крім батюшки застав о. Баричко єще уроженця Щирця Грицька Куриласа, що прогнаний з української гімназії у Львові, чмихнув до Росії і там в Тулі скінчив свої богословські студії! Сей Гринько Курилас зараз по щирецькій битві приїхав конем з Любіня і тут став російським організатором православія: що єму легко удавалось, бо майже пів Острова (прилученої Щирця) були крезні єго батька Куриласа або рідня його матери з дому Мокрої. До того надія безкарности за крадежи і рабунки робила своє.

Оба т. є. батюшка і Гринько прийняли о. Баричка стоячи. На столику лежала якась церковна книжка отворена, — видно батюшка єромонах Іоан обучав Куриласа до його

будучого звання, бо в коротці Курилас виїхав і за кілька тижнів вернув вже і жонатим і попом. Батюшка був молодий, рудий, якийсь Угророс. Показав своє „удостовіреніє“, що є іменованій військовою властю душпастирем на Острів і охресність і заявив тепер устно, що на підставі розказу губернатора о. Баричко має забратись. На представлене о. Баричка, що в Щирци живе ще багато католиків, та що є друга церков, батюшка заявив, що тепер є „военное время“ і треба послухати власти, а то буде біда — тюрма, Сибір! Опісля був ще на тільки безличний, що зробив предложене о. Баричкови, щоби перейшов на православє. Але Курилас перервав батюшці, кажучи: „Е, шкода о тім говорити“. Тоді сказав батюшка своє мудре слово: „Я не знаю, що з вами цар зробить і з тими, що не хочуть перейти на православє. Може вас всіх пішле на Сибір!“...

О. Баричко просив о позволенє*) поїхати до Львова до губернатора шукати правди, але Курилас сказав: „Ідьте, але ви вже зі Львова не маєте чого вертати ся, бо вам в Щирци мешкати не вільно“. О. Баричко примістив рідню в Пісках (прилученій до Щирця) в школі, а сам поїхав до Добрян, звідтам по двох днях до Львова „шукати правди“...

В четвер, дня 24. вересня почались ті „ходженія по мукам“ о. Михайла. Передовсім удав ся він до намісниківської палати. В коритарі було багато людей, що прийшли на авдієнцію та салдати з штиками не впускали. По якімсь часі вийшов штаб-капітан Гусарський і почав питати: „Ви к губернатору? так ступайте в австроненгерський банк“. Товла заметушилась та подалась в австро угорський банк. Але там не прийняли, бо там поміщалось градоначальство а губернатор таки на губернаторських валах, отже треба було назад іти, звідки прийшов. Салдат не пускає, але радить просити офіціра якого, щоби впровадив за собою. Справді вийшов в коритар якийсь рослий мущина, з еполетами, ордерами. Приступив о. Баричко, представляєть ся і просить о інтервенцію, показуючи йому письмо від батюшки. Сей, коли лише почув, що се священик з Щирця, накинув ся з брутальною лайкою таки на місци, на коритарі: „Я вас знаю, я бил в Щирці! Ви ізменнік, ви враг русскова народа! Ступайте в Вену к сваєму германцу! Ви мазепінец, Ви праводір мазепінцоф! Ви указалі Хоміна! Пайдьоте в Сибір“...

Вже по авдієнції та і по цілій правді! Оголошений, прибитий вийшов о. Баричко з палати і по дорозі стрів свого socius a doloris о. Володимира Семкова, пароха Миклашева, також прогнаного Росіянами з парохії, який також шукав .. правди і справедливости!

*) Бо батюшка і Курилас справували рівночасно і адміністративно-поліційну власть і видавали людям перепустки.

В п'ятницю пішов о. Баричко до св. Юра. Та тут о. офіціал радив самому за всім походити... отже о. Баричко написав подане і з тим пішов еще раз до губернатора, вистерігаючись пильно, щоби не натрафити на того самого сердитого офіціра, що його так передше без переслухання лаяв і ганьбив. В тім надійшов згаданий вже Гусарський і оповістив просителям, що вже приїхав львівський губернатор Мельніков і мешкає на разі в готелю Жоржа, отже до нього треба іти з всіми справами. О. Баричко пішов туди. Мельніков їв обід, але его ад'ютант сказав, що ся справа належить до уездного начальника. Ним був гр. Ламбсдорф Галаган. Той вислухав все, але відіслав до свого помішнікз, а сей відослав о. Баричка до Мельнікова. Мельніков знов вислухав все і відсилав таки до генерал-губернатора гр. Бобрінського. На представлене о. Баричка, що в Щирці є дві церкви, тож коли одну взяв батюшка, то друга нехай йому останеться і хто схоче бути православним то буде мати свою церкву, а хто католиком то свою, Мельніков сказав: „Ви оба там не можете бути, бо оба будете собі перешкаджати!“

О. Б. сказав дальше: „Алеж я не можу лишити моїх парохіян! Духовна моя власть наказує мені остатись!“ „На се вже з криком сказав Мельніков: „Какая духовная власть? — „Наша“ — відповів о. Б. — „Ми не узнаєм нікакой духовной вашей власті. Ми імеєм сваю духовную власть. Я нічого не магу зделать“ — відвернув ся плечима і вийшов забравши зі собою подане до генерал-губернатора.

Терпеливий о. Михайло написав нове подане і знов посунув з ним до намісниківської палати. Подане се відобрав Гусарський і передав його в канцелярію для „особих порученій“ себто до господина Глушкевича, пана над житєм і смертю всіх мазепинців.

За рішенем ходив о. Баричко до тої канцелярії цілий тиждень день в день, поки наконєць один з наших русофілів, які писали в тій канцелярії, не заявив єму, що „не разрешено!“ На просьбу о. Барички, щоби йому се дати на письмі, сказав той сам: „Я вам єго лічно сасбщаю!“

Зачались тепер різні інстанції через оо. Давидовича, Пакіжа, та інших русофілів, та всі на ніщо придалися, треба було вертати домів. А тут пропуска нема і треба було іти за ним до уездного начальника. Тут як раз прийшов був свіжий донос від щирецьких русофілів і начався „допрос“. Сей зложений протокол треба було підписати, а на послідок приказано о. Баричкови ключі від церковної скарбони віддати щирецькому „войтови“ при свідках, який запечатає „казну“ і предложить протокол.

Пропуск до Щирця дали, але о. Баричко сидів то в Добрянах, то в Гуменці, то в Сороках. Одного дня вечером вийшли до п. Стрільбицьких в Сороках застрашені п. Фітьо

і дяк о. Баричка та розповідають, що нині самоходом приїхали зі Львова чиновники і шукали всюди за о. Баричком, лазили навіть по стрихах, пивницях і приказали о. Баричкови явитись на другий день у генерал-губернатора. Нема що робити, треба втікати, бо і так вже Куриласова розпустила по Щирці вістку, що о. Баричка вивезуть на Сибір.

Лугами, полями, болотами такі тої самої ночі, втік о. Баричко в напрямі Комарна і так по добрих людях укривався аж до приходу наших військ. Щоби його не пізнали, запустив довгу бороду, купив цивільний одяг і так доживав повороту нормальних відносин. Родина його бідувала в злиднях, в тривозі про мужа і батька, бо російські влади доконче хотіли дізнатись, де о. Баричко укривається. Щоби заманити о. Баричка, видав генерал губернатор навіть дозволене на приміщене його в іншій парохії, тільки не в Щирці. Розрішене се звучало:

Военный
Генераль - Губернаторъ
Галиціи
Апрѣля 30. дня 1916
№ 16.148

Генеральному Викарию Львовской
Епархіи о. Бѣлецкому.

Не признавъ возможнымъ допустить
священника Михаила Баричко къ испол-
ненію обязанностей настоятеля прихода
въ с. с. Щирцахъ и Пескахъ, прошу
Ваше Высокопреподобіе намѣтити для
названнаго священника какой либо дру-
гой приходъ внѣ предѣловъ Львовскаго
уѣзда.

За Военнаго Генераль Губернатора
Галиціи Свиты ЕГО ВЕЛИЧЕСТВА

Генераль маіоръ Половцевъ.

Начальникъ Канцеляріи: Криловъ.

Але о. Михайло не дав ся підійти, тим більше, що се вже було по Горлицьким проломі, і небавом освободителі Галичини освободили нас від сього „освобожденія“...

Але вернім ся ще до Щирця, та пригляньмось роботі батюшок та способам православної агітації.

Отже, як вже висше було сказано, приїхав Гринько Курилас до Щирця на Острів до своєї матери, в два, три дні по вступленю російських військ на кони з Любіня. Замешкав у мами, де утворив свою прибічну раду з Куриласів і Мокрих і сейчас вив ся за організацію громадської управи і православля. Клюб сей становили: гершт: Іван Курилас-Гудзоватий, Михайло Яремків, Олекса Гнаткевич, два Ількови і пр. які всі виїмігрували до Росії перед приходом наших військ.

Ся громадка гаходила на хати людей і вимушувала у них підписи за „батюшкою“... Люди втікали від них, ходили заулками, боками, поза городи і не хочаючи з ними стрінутись та ходити там, де батюшка відправляв богослуженне, ходили до сусідних церков, щоби там брати участь в католицькій відправі. Людям страшно докучувано, висилано на „форштан“, насилано на їх хати салдатів, яких мусіли годувати, а всі русофіли були від того вільні. Окремими вартами обставляли вони дороги, щоби завертати тих, що йшли до сусідних сіл на відправу, висмівали їх, прозивали і жаден Москаль, жаден козак, жаден Черкес чи До нець не був так лянний та страшний як місцеві ренегати.

По великодні батюшка Курилас заміняв ся і пішов до Розвадова коло Миколаєва, а до Щирця прийшов инший яничар ренегат Велигорський з Буковини. Вїїкаючи з Щирця обрабував віч долішню церков, в чім йому помагала згадана вже шайка. Батюшка забрав три чаші, пушку на найсв. Дари, срібну казильницю, Євангелія, требники, три дорогі фелони, три дальматики і гроші.

Аргументи „переконуючі“, якими воювали батюшки против нашої віри, були:

1. Треба вернутись до православля, бо се є наша прадідна віра, і ми від неї відступили тому 200 літ.

2. Треба ходити до „своєї“ „нашої“ церкви — розуміючи під тим будинок, бо се великий, неспасенний гріх покидати „свою“ церков, на яку складали гроші або самі прихожани Щирця або їх батьки та діди! На що шукати других церков, коли є своя церков...

3. Ісус Христос носив бороду — дивіть на образ — і бороду носять православні священники.

4. Уніяти роблять звичайного чоловіка „святим“, називають „святим“, почитають як „святого“, а прецінь ми молимось о отпущенні гріхів его!

5. Ті аргументи підпирала і апровізація, отже мука, сало, гроші, обітниця поділу ерекціональної землі, бо мовляв „батюшка“ має високу пенсію (100 рублів в місяць) і землі не потребує і треб від людей брати не буде, як уніятський священник!

Нерозбірчиві се аргументи, але на безхарактерних русофілах робили своє сильне вражінє. Всеж таки більшість

населення заховала свою віру і з радістю повитала прихід наших військ, а з ними і свободу своєї Церкви і своєї прадідної віри. 27. червня 1915 відправив о. Мих. Баричко торжественне, благодарственне богослуження в міській церкві з подякою за звільнення Щирця від звільнителів.

(Дальше буде).

ВСЯЧИНА.

Жалі Німців до Ватикану. Берлінська „Vossische Zeitung“ подає в числі з 31. січня с. р. статтю Рудольфа Райнгарта під заг. „Романізм в Ватикані“, в котрій читаємо:

Із слізми в однім, а з усміхом на другім оці глядять римські пралати на довершене під впливом правлячої італійської преси очищене урядової їх області із всього, що пахне німеччиною. По видаленню середно-європейських послів в Ватикані, мусів також і генеральний венедиктинський опат Штоцінген, а рівночасно і генерал Єзуїтів Ледоховський покинути вічне місто. Цілий почтовий та телеграфічний оборот між святою столицею а осередними державами підтято. Врешті попрашав ся з Ватиканом примусово німецький тайний підкоморій Герлях, котрий помимо папського довіря мусів уступити супроти протигерманських клевет. Швайцарський підданий полковник Репон, начальник папської гвардії, наражений також на безнастанні шикані, очікує так само хвилі, коли його відїзд станеть ся певним.

Ми вже чули про заняті і продаж палати австро-угорського посольства через італійське правительство і про відомий протест Ватикану проти насильного сим актом порушення міжнародного права. Автор статі каже, що і по сім безправстві успокоїли ся всероманські достойники курії, бо се довершило ся коштом Німців, котрі і так не мали в Ватикані ніколи жадного впливу. Рішачі впливи в Ватикані має тільки італійська народність, з котрою найтісніше спржена французька. Для того можна обі обняти спільною і втертою назвою: романізму. Ватиканські сфери чують отже, думають і працюють в романським дусі. Не один також німецький священик, що прибув ще в мирних часах до Риму, коли тільки якраз в ватиканських урядах не мав якоїсь справи безпосередно полагодити, оминав ті уряди із страху, що не зазнає там належної ввічливости.

В іравді від занятя Риму в часі німецько-французької війни 1870 р. не устали ніколи напружені відносини між Ватиканом а Квіриналом, котрий, користаючи з воєнного замішання, положив тоді кінець свіцькій власти папи. Була се однак проява з часом більше теоретична, бо в дійсности маємо тут тільки дві партії того самого народу, котрі в часі погоди в отвертім полі ведуть спір, але під захмареним небом за кулісами майже братають ся. Приміром сього недавно триполітанська війна, коли то Ватикан або бодай ватиканський грошевий промисл зраджував очевидну ревність за заборчою виправою. Вкоротці опісля пішла в непамять довголітна ватиканська засада, заборонююча правовірним італійським католикам всякої діяльної політики. Була се виразна проява наближення Церкви до держави.

За виразним зізволенєм Ватикану утворило ся пізнійше католицьке сторонництво з італійсько-національною програмою. Члени сеї партії зобовязали ся до послуху королеви, а в разі війни мали ставити ся без застережень до диспозиції держави. І тільки природним наслідком основаня такої партії був факт, що католицький письменник Меда не бояв ся зовсім клятви, вступаючи на візване Боселія до воєнного італійського кабінету.

Автор каже дальше, що кождий німецький католик по теперішних досвідах більше ще, як давнійше, бажав би собі щиро територіяльної незалежности папи. В тій однак мірі мусить його зразити фактична суперечність, коли Ватикан схильюєть ся до Італії і Франції, де найгірші противники його незалежности стоять при кермі. Жадаємо матеріяльної незалежности, а не здобуваємо ся навіть на духову незалежність.

В ватиканських сферах проявила ся тепер дуже сильна струя, яка зміряє до того, щоби папа мав заступника на будучім мировім конгресі. Супроти відносин, які панують в Ватикані, слід отже поспитати, що доброго можуть Німці, а з окрема німецькі католики сподівати ся на конгресі від італійських і французьких князів Церкви? Примір бельгійця Мерсієра ділає досить відстрашаючо.

Сяк чи так — по війні належить ся німецьким католикам сильнійша від дотеперішньої репрезентація в Ватикані. Сього домагаєть ся політичний вплив Німеччини, їх привязане до віри, степень пересічної просвіти, а також не на останку щедрі жертви на Петрів гріш. Сього жадає також не тільки спільна потреба католицької Церкви в Німеччині, але загальний державний інтерес.

Глибоко сягаючих змін безперечно трудно було би перевести. Історичні і географічні причини зложили ся на те, що римська курія має переважно італійську ціху, що уряди і достоїнства займають там майже виключно Італійці, що самі папи — бодай від чотирох століть без перерви — по-

ходили з італійського роду. Ті самі причини діляють вправді доси, але помимо того слухних домагань католиків в Німеччині не повинно ся на будуче легковажити в інтересі самої Церкви.

Золотий кодекс (Codex argenteus), що находить ся в університетській бібліотеці в Упсалі має незабавом появи́ти ся в докладнім фотографічнім виданю. Крім високої лінгвістичної і біблійної вартости, яку представляє сей найдавніший (з IV. віка) переклад св. Письма Ульфїлі на старогерманський язык, піднести належить також вартість технічну кодекса. Є се взір мистецької каліграфії виконаної золотими і срібними буквами на пурпуровім тлі пергаменту. Від половини 17 віка появило ся більше видань сего цінного кодекса. Послїдне виданє доконане Андреем Уппером в р. р. 1854—57 визначає ся великою докладностию і вірностию. Однак фотографічне виданє буде мати сю висїсть понад всі дотеперішні виданя, що дасть правдиве понятє про вигляд первісного письма, а тимсамим стане підставою численних наукових дослїдів над критикою тексту.

З Калушини пишуть нам. При кінци падолиста 1916. розіслав заряд ц. к. повітового суду в Калуши зазив до парохіяльних урядів і листи для збірки для вдів і сиріт на різдвяні дарунки. В деяких церквах зібрано і більші суми; пр. в Новици звиж 90 К і в Берлогах тільки. Хотяй наших сиріт по селах є досить, доси ні одна не одержала жадної заповомги. Цікаве, де сі гроші пішли.

Реколекції для духовенства. Видїл Товариства св. Павла уладжує під проводом о. спиритуального Леонтія Куницького в церкві духовної семинарії у Львові реколекції для духовенства з слїдуючим порядком: Дня 19. марта одна наука о год. 3 $\frac{1}{2}$ з полудня, а друга о 7. год. вечером. Дня 20. марта перед полуднем в годинах 9. і 11 $\frac{1}{2}$, а з полудня в годинах 3 $\frac{1}{2}$ і 7. Дня 21. марта з рана подїбно як в попереднім дни, а з полудня коротка наука о год. 3 $\frac{1}{2}$, а по нїй св. сповідь. Науки будуть лучитись з суплікацією, або з читанєм молитвослова, або з розважуванєм, або з яким богослуженєм. — Запрошуючи Всеч. Духовенство до участи в духовних вправах, жалїє виїїл над тим, що в виду занятя цілого семинара на військовий шпиталь не зміг узискати по-

міщення для приїзших священників, і тоді будуть мусіли глядіти місця в недалекій „Народній Гостинниці“ (ул. Костюшки ч. 1.) або в других домах. — Від виділу Товариства св. Павла у Львові.

Виділ Товариства св. Ап. Павла просить П. Т. членів всі письма як також грошові поси́лки адресувати: Виділ Т-ва св. Ап. Павла у Львові, гр. кат. дух. семинарія з листами Вп. о. ректора Ілярія Паньківського.

Загальні Збори Товариства св. Ап. Павла. Як було заповіджено, бідбули ся дня 2. лютого с. р. у Львові Загальні Збори Товариства св. Ап. Павла. Явило ся понад 70 священників з усіх трех наших дієцезій. Зібраних привитав в імени Впреосв. Ординаріату Впр. о. офіціал Андрій Білецький. Предсідателем вибрано Впр. о. декана Яримовича. По зложеню секретарського і касового звідомлення виголосив Впр. о. совітник Ал. Стефанович реферат про задачі нашого духовенства, який в цілости подаємо на иншім місци. По рефераті вивязалась довша і інтересна дискусія, в якій брало участь кільканайцятьох бесідників. До нового виділу вибрано переважно дотеперішних його членів. Головою Товариства став Впр. о. совітник Ал. Стефанович. Збори вислали привітну телеграму до Цісаря.

В слідуючім числі, що появить ся невдовзі, подамо докладне і подрібне звідомленє про сі Загальні Збори.

Переписка.

Вп. о. К. Шеремета в Оровчику. За р. 1916 не заплачено нічого. — Вп. о. Л. Вань у Відни. Числа з р. 1914 тепер вислати годї. Просимо переждати ще якийсь час. — Вп. о. С. Шпіцер, полева почта 26. Рік 1916 заплачений. На р. 1917 вислано 20 кор.

7 КОР.

ДОМАШНЯ БІБЛІОТЕКА

7 КОР.

ДОМАШНЯ БІБЛІОТЕКА

7 КОР.

ДОМАШНЯ БІБЛІОТЕКА

7 КОР.

ОБРА НАГОДА

бо майже за безціні!

Кождий може набути собі сі прехороші книжки і в сей спосіб покласти основу вартісної домашньої бібліотеки; тим більше, що в часах такої дорожньої дехто заплатили 7 К — як 17-40 с. Продаємо по коштах власних і то ще з мир. часів, хто купить не пожадує!

- А. Франс: Бог жадаєть крови 2 —
 Володимир Б. і Латачки, онов. 1 —
 В. Т. Зелігер: Сина флота, сві-
 тва повість. Часть I. і II. Пере-
 клад Д-р М. Довинський 6 —
 М. Нациобинський: Листи до Во-
 лодимира Гнатюка 1-50
 Д-р А. Крістенсен: З філософії
 політики, переклад Д-р М. До-
 винський 1-80
- Б. Бр. Нольде: Автономія У-
 країни з історичного по-
 гляду. В перекладі і в переклад.
 М. Залізняка 40
 „Russica“ розвідки й статі
 М. Гіло: Про блемн сучасної
 естетики. З франц. мови перекл.
 Д-р Шурат 1-60
 Леонід Андреев: Семеро пові-
 шених, перекл. Д-р В. Станович 1 —
 Наші християнські сусільники — 50

Замовляти: „Діло“ Львів, Ринок 10

Замовлені книжки на попередньому надіславем грошей відсилаємо того самого дня так на провінцію як і на Feidrosz-y. — Порто 80 с. — Feid p. 1-50 (само поштоно коштує 1 К) — Надіслані книжки можна замовляти з 50% ошту, тоді просимо на вислику ознайму получить 20 с. на поручену 60 с.

ДОМАШНЯ БІБЛІОТЕКА

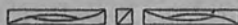
НИВА

МІСЯЧНИК ПОСВЯЧЕНИЙ ЦЕРКОВНИМ
І СУСПІЛЬНИМ СПРАВАМ.

Адрес Редакції:
Львів, ул. Якова Стшеме 15.

З М І С Т :

Загальні Збори Товариства св. Ап. Павла . . .	89
о. Володимир Лиско : На тему проповідництва . .	99
о. Юліян Дзерович : Матеріяли до історії мартиро- логії нашої Церкви в часі всесвітньої війни	106
о. Михайло Дороцький : Науки про церкву . . .	116
Відозва Товариства св. Ап. Павла до Всечестного Духовенства	124
Всячина	131

ЛЬВІВ 1917.

З друкарні „ДІЛА“ Львів, Ринок ч. 10.

НИВА

**Виходить з початком кожного місяця в об'ємі
чотирох до п'ятих аркушів друку.**

ПРЕДПЛАТА ВІНОСИТЬ :

Річно 10 К. Піврічно 5 К. Поодинокі число коштує 1 кор.

АДРЕСА РЕДАКЦІЇ І АДМІНІСТРАЦІЇ:

Львів, ул. Якова Стшеме, ч. 15.

НИВА

МІСЯЧНИК ПОСВЯЧЕНИЙ ЦЕРКОВНИМ І СУСПІЛЬНИМ СПРАВАМ.

Ч. 3.

Львів, за март 1917.

Рік XIII.

Загальні збори Товариства св. Ап. Павла.

Загальні збори Товариства св. Ап. Павла відбулися у Львові в дні 2. лютого с. р. при участі 80 членів-священників зі всіх сторін краю.

Наради отворив іменем виділу короткою промовою сов. о. Лужницький. По с'їм забрав слово Впр. о. офіціал Білецький і вітаючи зібраних підніс вірність і преданність нашого духовенства до св. Апостольської Столиці і до Їго Величества Цісаря Карла I, помянув теїм словом Преосв. Митрополита, котрий доказав тільки пожертвования і страждає тепер в полоні, та побажав скорого єго повороту, а вкінці візвав духовенство до ревної праці в сих часах для добра церкви і тяжко навіщеного народа. В звязи з сим словом ухвалили збори вислати вірнопідданчу телеграму до Їго Величества Цісаря і співчуваюче письмо синівської любови і привязаня для Преосв. Митрополита.

Звіт з діяльності попередного виділу.

Відтак подав о. Евг. Монцібович звіт з діяльності виділу, від 8. грудня 1913 до кінця року 1916. Сей звіт ділився на дві часті: за час від послідних загальних зборів до російської інвазії, і за час по уступленю інвазії. Що до першої часті: В доповненю до послідних загальних зборів з дня 8. грудня 1913, в котрих обходжено 300-літню річницю смерті митр. Іпатія Потія торжественною академією, оголошено держані там реферати в „Ниві“ і видано ювілейну книжочку М. Чубатого „Митрополит Іпатій Потій, Апостол церковної єдности, Львів 1914“, — дальше видано для народа як п'яту часть видавництва товариства

книжочку „О заповідях Божих“ о. Л. Лужницького, а для робітників - виселенців в Німеччині просвітні листки тов. св. Рафаїла: „Десять Божих заповідей для емігрантів“ (о. Хик. Садовського) і „Набільший ворог емігрантів“. „Як жити на чужині“ і др. Приступлено також до перевodu св. евангелій і віддано довершений перевід св. еванг. Матія до языкової рецензії д-рови Шуратови і д-рови Франкови. Перенято видавництво людової часописи „Основа“; а коли вона не виплачувалась, застановлено її до відповіднішого часу. Для розбудження наукової праці між членами оголошено конкурс на наукові твори і патріотичні проповіді, котрий однак задля наставшої війни лишився без успіха. Уладжено ще реколекції у Львові для світської інтелігенції в днях 7. до 10. цвѣтня 1914 і введено правильні богослуження на львівських передмістях Баторівка, Замарстинів і Клепарів. — По уступленню інвазії був виділ дуже zdeкомплетований (др Боцян, о. Щепанюк і др Горникевич попали в полон, о. Малицький остався в занятій території, двох членів перейшли на парохії, а в марті 1916 мусів виїхати також голова о. Гузар); крім того була ситуація через значну часть минушого року непевна, — а все те спиняло працю виділу і товариства. Всеж таки старався виділ і в сїм часі сповняти по можности свої обовязки. О. Рудович зложив на однім засіданню звіт з праці організаційного духовного комітету в Відни. З нагоди доповнення Ставропігійського Інститута новими членами вислав виділ до ц. к. намісника Колярда меморіал, в котрім покликуючись на давну практику Ставропігії, що вона приймала в своє брацтво архієреїв і духовних, домагався й тепер прийняття деяких священників в члени Ставропігії; однак п. намісник, опираючись на новітнім регуляміні сего товариства, дав відмовну відповідь. В марті 1916 обговорювано справу зміни церковного календаря, а поважне число членів внесло в сїм ділі через Апост. Нунція в Відни представлене до Конгрегації de propaganda fide в Римі. В січні с. р. зложив о. Николай Стисловський з Девятник до рук виділу 1000 кор. на желізний капітал, з котрого відсотків мала би видаватись з церковним дусі часопись для народа. — Поза сїм звітом виділу подано ще до відома зборів, що громадне число членів (над 120) Товариства св. Ап. Павла внесло до церковних і світських найвисших кругів обширний меморіал, в котрім представлено мартирольогію нашої церкви від давних часів по нинішні дні, виказано причини, для яких наша унія не могла в попередних віках сповнити сподіваної місії на сході і мусіла остаточно впасти, піднесено й нинішню вагу нашої св. унії для зближення і зєдинення східної церкви з католицькою, та домаганося в тій ціли усунення всіх завдаваних їй кривд, попирання її в Галичині і привернення в Холмщині і занятих землях.

Дальші обради загальних зборів.

По прийняттю повисшого звіту слідував вибір нового виділу, в котрого склад війшли: о. Александер Стефанович як голова, о. Т. Лежогубський як заступник голови, як члени виділу: оо. Дамян Лопатинський, Леонід Лужницький, Ілярій Паньківський, Юліян Дзерович, Євген Монцібович і Омелян Радикевич з Вишенки Великої, а як заступники: оо. Іван Лучинський, д. р. Гавриїл Костельник і Симеон Біленький. До контрольної комісії вибрані: оо. Василь Лициняк, Іван Туркевич і Василь Лиско.

Після програми зборів виголосив о. Александер Стефанович реферат, в котрім подав начерк тих задач, які мало би духовенство в сім тяжким часі сповнити для церкви і народа. (Сей реферат напечатаний в ч. 2. „Ниви“ з с. р.). На сім тлі вивязала ся опісля дуже жива дискусія, в котрій брали многі священники участь (як оо. Маринович, Лиско, Іванець, Білинський, Герасимович, Онишкевич, Семків, Ганицький, Лежогубський, Дудинський, Баричко, Мусій, Лициняк, Яворський і др.), висказуючи багато цінних гадок, які заслуговували на увагу. Ми хочемо тут бодай деякі думки зібрати і подати їх для ширших кругів до розважання.

О. Маринович підніс, що в нинішнім важким часі не може духовенство вижидати для своєї праці аж поручення з висше, а повинно само відчувати положене народа і свою задачу, та брати ся з власного почину до роботи. Вже в першій році російської інвазії ухвалили наші священники на еміграції в Відні доповнити статут нашого товариства і поширити його діяльність. Уложений проєкт треба як найскорше ввести в жите. Відтак повинні ми в сих часах частійше зіїжджати ся на загальні збори, обговорювати пекучі справи і обдумувати способи, як би ріжним потребам зараджувати. Разом з сим повинні ми по всіх сторонах краю закладати кружки нашого товариства і організуватись в них для переведення церковної, суспільної і становой праці.

О. Волод. Лиско з Городка домагає ся також відновлення або створення кружків товариства по всіх деканатах, а для оживлення їх жадає основаня при львівським виділі окремої канцелярії, котра вела би безнастанну переписку з кружками, давала їм інструкції і старала ся о виконане всяких рішень і праць. Дальше предкладає, щоби при виділі отворено видавничу комісію, котра занялась би видаванем християнської часописи для народа і періодичних популярних книжочок і брошур, які дали би в краю почин до основаня християнських парохіяльних бібліотек, а за границею заспокоювали в браку священників бодай в части релігійні і духові потреби наших виселенців. По сім вносить ще, щоби виділ поробив стараня у правлячих кругів, головнo через „Червоний Хрест“, щоби наші полонені в чужих

державою одержали свою духовну опіку, вкінці щоби виділі обняв своєю діяльністю також заняті українські області (Холм і Волинь) і старався о приверненні тамошній людині давньої церковної унії.

О. д. е. Іванець з Ременова вказує на одно досліджене ним средство в веденню громади, а то: скаликуване дварази в році церковного брацтва на нараду, на котрій обговорюються всі біжучі справи, не лиш церковні, але і громадські. Тим приходять поважніші люди села до порозуміння між собою і однодушності в громадських ділах, а се причинюєсь багато до впорядкованя села і до улекшеня праці священика.

О. Стефан Білинський з Жовкви сказав, що наша проповідниця і церков повинна бути матерю і школою для народа, котра учила би его не лиш релігійних правд, але і любови для рідної землі і слова та пожертвованя для рідного народа. На сю сторону ми досі не зважали, а наслідком того досвідчуємо тепер, що наш жовнір, котрий не боїть ся армат, багнетів і смерти, страхає ся признатись, що він Українець. Зі всіх сторін приходять прикрі вісти, що наші люди, які стоять на фронтах, лякають ся чогось признатись до своєї нації, що в шпиталях годять ся на означуване їх Поляками. Було і таке, що один жовнір, представлений Найясн. Монархови до відзначеня, аж на усилені допити Цісаря (позаяк се діяло ся в українськім полку) здобув ся вкінці признатись тихим голосом, що він Українцем. З огляду на те повинні ми при кожній нагоді доторкати національної струни народа і будити в нім свідомість і приналежність до свого обряду і української нації. Ось польське духовенство працює від давна в тім дусі і виховує своє стадо не лиш під зглядом релігійним, але і національним і використовує для тої цілі всі свої чинности: проповідниці, сповідальниці, захристії, парохіяльні канцелярії і всякі зносини з парохіями. В костелах слова: Polska, ojczyzna, królowa Polski не сходять з уст священика, а так само при канонічних візитаціях з уст єпископів; на престолах і костелах видніють написи: *Boże zbaw Polskę!* Чому ж би і нам так не поступати? Чому не озиватись до національних чувств народа, — чому не поміщати написів: „Боже великий єдиний, Русь Україну спаси“ і т. д. А кому би вже тяжко вимовити слово „Україна“, тому могли би надаватись слова церковної народної пісні „Пречистая Діво, Мати руського краю“. — В звязи з сим спішім з подаванем народови духовного потішеня всюди, де він того потребує. Ось недавно писав д. р. Пулуй з Праги, що там для численних наших людей і ранених українських жовнірів є лиш один слабосильний гр. кат. священик. Тай з многих других сторін доходить жалі, що наші вояки по шпиталях лишені без всякої духовної опіки, що туди заходять всякі ксьондзи (німецькі,

чеські, польські), навіть жидівські рабіни, а не має тільки наших духовних. Іншим жовнярам доставляють ся для розради часописи, книжки, пастирські послання єпископа Бандурського і др., а про наших ніхто не тямить. Подібно тиняє ся багато наших евакуованих людей по західній Галичині і в дальших краях в найбільшій розпуці і не мають своїх священиків, щоби подали їм якесь потішене або бодай висповідали на смерть. Сим потребам повинно би як найскорше зарадитись. Не поминати нам і наших закордонних православних братів, що опинились тепер в полоні ссюзних держав. Як зачуваємо, чужі люди (Німці) беруть ся їх учити, давати їм наші книжки і часописи, — чому ж не мали би й ми духовні зблизитись до них і не отвирати їм очий поученнями і відповідними книжками? З огляду на всі ті справи звертаю ся до нового виділу з отеими бажаннями: 1) щоби упросив Всеч. Ординаріят і Консисторії о видане для наших жовняр теплого пастирського послання, 2) щоби подбав для наших жовняр в шпиталях, таборах і окопах о книжки з релігійним змістом, 3) щоби постарав ся о вислане наших гр. кат. священиків для евакуованих в західній Галичині і других краях, 4) щоби в нашім товаристві утворив секції, котрі занялись би моральною і матеріальною помічю для евакуованих, інвалідів, сиріт і других нещасних жертв війни.

О. Герасимович вказує, що для успішнійшої праці в народі повинні ми забезпечити також свій власний становий бит і подбати й про наші справи. Ось по всіх урядах признано нині з огляду на дорожню підвисшені платні, так упімнутись і нам о таку поміч. Многі священики стратили при евакуованях або знищенях сіл все своє добро і не знають де шукати відшкодованя. Подібно знищені многі церкви і парохіяльні будинки а їх пастирі стоять безраді. Вносять на вибране окремої комісії, котра занялась би всіми тими справами. До сеї комісії війшли крім внескодавця оо. Маринович, Донарович і Яворський.

О. посол Онишкевич вказує, що німецький клир має в Відні для своїх станових справ окреме товариство „Рах“ і радить війти з ним в звязь.

О. Лежогубський звернув увагу на бюро правної поради при товаристві „Просвіта“, яке дає даром фахові інформації.

В дальшій ході нарад піднесено гадку, щоби для священичих сиріт і дітий основати окремий захист, котрий улекшував би священичим родинам виховане дітий і за певнював їх релігійно моральне виховане *).

*) Пригадуємо, що таке внесене було поставлене вже на попередних загальних зборах Товариства, р. 1913, однак остало ся досі без наслідків. — *Ред.*

Також висказано великий жаль, що представлення наших Орди-арятів, внесені до церковної і політичної влади, о вислані в Холмщину і в другі заняті землі наших священників і о привернені там давньої унії, остали досі без успіху. Тому поручено виділові підняти в сій справі ще раз енергічні заходи.

Вкінці дискутовано ще про книжку д-ра Смольки „Die Reussische Welt“ і про його інвективи на наше духовенство і прийнято слідууючу заяву:

З А Я В А

українського гр. кат. духовенства на інвективи
д-ра Смольки.

В останніх часах вийшла книжка краківського університетського професора д-ра Смольки, повна злобних інвектив на український нарід, а з окрема на нашу греко-уніятську церков і її духовенство.

Ся поява для нас не нова і не дуже то дивна. Давна Польща поклала собі від першого вступу на українські землі головною цілю: повалити український нарід, а з особна важну его підпору, грецький обряд. Свою неприязнь супроти нашого обряду не залишила вона й тоді, коли наша церков приступила до унії з католицькою церквою. Які брутальні міри піднімала вона проти нашої церкви і унії, свідчать безчисленні історичні документи, тай не заперечують їх й самі польські історики. Наслідки сего нещасного поступвання вийшли такі: що наша св. унія, котра після ідеї тодішніх геніяльних пап мала бути посередницею для зєднання цілої східної церкви з католицькою, мимо зусиль наших архієреїв щораз низше упадала, тратила свої висші верстви на користь польського латинства, вкінці зійшла на підданче мужицтво і нарочно в темноті удержуване духовенство, і як така мусіла під напором першого насильства упасти, — а через се наша св. унія не тільки не сповнила своєї ідейної католицької місії на сході, але стала своєю долею ще пострахом для прочого сходу. Рівночасно з угнетенем нашої церкви і обряди пішли страшні церковно-суспільні борби українського народу з Польщею, котрі закінчили ся упадком Польщі, України і нашої св. унії, а запанованем на тих областях Москви і схизми. Очевидно, давній Польщі не ходило о католицьку церков, але о власний політичний інтерес, — і через се то она не тільки не поперла справи католицької церкви на сході, котра находилась у нас на так красній дорозі, але противно завдала їй найбільші удари.

Та мимо сих страшних наслідків в історії обох споріднених народів і їх католицької церкви, нещасний дух давньої

Польщі товче ся й нині. Хоч оба ті народи і їх св. церкв страждуть під чужою кормигою, то виступають звідтам заєдно цілі ряди мужів, що змагають ся добивати жите українського народа і ншої св. унії, де їм ще свобідно розвиватись. Одним з таких безтямних мужів являє ся др. Смолька.

Не будемо входити у всі інвективи, а відопремо бодай головнійші.

Др Смолька сміє закидати нашому духовенству безвірність, а нашим духовним семінаріям неспосібність до виховування нового клиру в католицькім дусі. Безвірність! Се найтяжша інфамія, котра може бути на якесь духовенство кинена. Др Смолька каже, що він свідомий одвічальности за так важкий закид, і після того здавалось би подасть на се докази; однак замість фактів і доказів збуває річ лиш порожнім словом „загально відома поява“ (стор. 168), а відтак бере ся ще за такі здогади, що священничі діти попадають нераз в шкільних бурсах в невірство, а опісля вступають в духовні семінарії і стають священниками. Отже найперше що до самого священничого стану відповімо, що так страшного закиду не підносить ся проти поважного стану без трівких фактів і доказів. Колиж др Смолька їх не навів, то не хочемо в свідокство нашої релігійности відкликуватись ні на прилюдний голос самого клиру ні всієї нашої суспільности, котра своїх пастирів найлучше знає, ні з ним на сій точці дальше розправлятись, а п'ятуємо его поступок як негідну і злобну клевету! — Щож до наших дітей скажемо, що загал їх є релігійний і є щиро відданий своїй св. церкві. Не перечимо що бувають случаї, що деякі діти (як се зрештою й у всіх других станах лучаєсь) підпадають в часі шкільних наук при поміщеню їх по чужих містах і домах некорисним впливам; однак тому винен не дім священничий. Ми боліємо над такими проявами, стараємо ся по силам їм запсбігати, а в послідних роках піднесли гадку, щоби створити власні дешеві бурси для убезпеченя релігійно-морального вихованя наших дітей. Однак сї звихнені одиниці не заважають нічим в духовнім стані, бо і самі до него не горнуть ся, і духовні власти пильно досліджують попередню кондуїту зголошених кандидатів, тай прикрі матеріяльні і суспільні відносини нашого духовенства не є приманчиві і склонюють до духовного стану лиш людий справдішної посвяти. І се є наше рішуче твердження, основане на добрім знаню нашого життя! Впрочім коли вже бесіда про релігійність молодіжи, то замітимо нашому критику, що як з урядового сконстатованя звісно, релігійність і мораль серед української молодіжи стоїть ще без порівняня висше, як по другій стороні. Тому порадили би єму: „Врачу, ісціли ся сам“, „видиш трісочку в оці брата твого, а не видиш поліна в своїм оці; передше вийми поліно з свого ока, а відтак бери ся виймати трісочку з ока брата

твого". — Що до духовної семінарії, вона посідала в останніх десятиліттях — бож о сей час тутки ходить — своїми настоятелями як раз мужів (д-ра Хомишина, д-ра Жука, д-ра Боцяна, Дольницького), що звісні були з сильного католицького духа і старалися влоїти його всіма силами також в своїх учеників, а то з огляду на сусідуючу схизму і на можливу місію діяльність на сході. І ся праця приносила гарні успіхи. Колиж д-р Смолька на доказ свого твердження наводить один розрив в львівській духовній семінарії з переду йни, то сей епізод доказує власне щось протилежного і кидає знаменне світло на стійність всіх його аргументів. Згаданий рух пішов звідси, що семінарицькі клирики підозрівали кількох своїх товаришів о русофільство і домагалися конечно їх видалення. Так отже чутке католицьке чувство молодих людей грало тут роль! Наш благородний Митрополит оцінив сей молодечий порив і тому лишив его без дальших наслідків.

Дальше болить воно д-ра Смольку, що наше світське духовенство остав в родиннім житю, бачить в сїм корінь і жерело всего лиха, та бажав би конечно введення у нас обшязкового цілібату. Разом з сим хотів би бачити в нашій обряді введення як найбільше практик латинської церкви (Причастія під одним видом, рожанця і др.). Що до першого відповімо, що як ціла східна церква, так і наш нарід відносився від давна з великим пієтизмом до монашого життя. На сході находились цілі області монастирські (як Атос і др.); тай у нас була вся земля покрита безчисленними монастирями, котрі аж за цїсаря Йосифа II були знесені. Однак з другої сторони вязався наш нарід традиційно з родинним житєм світського душпастирського клиру. І ся поява мала глибоку причину. Наше духовенство просвічувало через те народови завжди строго моральним житєм, на котре наш люд в поведеню священика був незвичайно чуткий, — жена священика була звичайно Тавитою і спомічницею в его праці, іменно супроти сільського жіноцтва, а весь дїм приміром для парохіян в родинних і горожанських чеснотах. Родинне житє священика було взором для життя люду, а повдовіне его уважалось через люд завжди великим нещастєм не лиш для їх пастиря, але і всеї громади. Се глибока традиція і філософія нашого народа, і того добра не дасть він собі ніякими ворожими заціями відняти. До сего додамо, що ту додатну сторону родинного життя в нашій духовенстві для морального і горожанського веденя народа оцінюють і високо ставлять також дуже поважні мужі польської суспільности, котрі мали нагоду пізнати наші відносини. Колиж мимо сих цінних сторін нашого родинного життя д-р Смолька так завзято виступає проти нему, то ми розуміємо его наміри. По давнім переведеню всеї української шляхти

і багатшого міщанства в польський табор, остав ся в українським народі еще священичий стан, котрий звязаний з собою званем і родинними узами в одну касту, представляв поважну силу і заступав своему народови висшу і незалежну верству. Крім того, находячись в трохи ліпшим положенню від зuboжilого люду, мав лекшу спроможність образувати свої діти і через те доставляв народови значної части свідомої інтелігенції. І ось: *inde irae!* По сій то причині підносили вже від давна ріжні польські політики поклик, щоби введено в нашій клирі обовязковий целібат. Очевидно, їм ходило о усуненє сильної корпорації з життя українського народа, о розбите клиру в люзні частки, о відірване від суспільности і зроблене его мертвим її членом. Словом: се був один з проєктів на *zniszczenie Rusi!* І се є також задушевна тенденція д-ра Смольки. Розуміє ся, ні при чім тут справа католіцької церкви, під котру п. Смолька лицемірно підшиває ся; а тим менше нашої св. унії, але виключно егоїстичний інтерес польський, — котрий, як показала історія, не виходив навіть на її добро, а звичайно на пожиток ...півночі.

А що до введення латинських практик в наш обряд, то скажемо, що ми не противились річам, котрі були для нас спасенні або відповідні. Так прийнялись у нас недавно маєві богослуження (розумієсь з нашим молебнем), почитанє Найсв. Серця і др. Громаднє же перейманє латинських звичаїв уважаємо за злишне а навіть шкідне. Злишне, бо у нас є велике багатство ріжних богослужень і чинів, не рівно більше, як в латинським обряді. Шкідне, бо затирало би ціху східного обряду, противилось би духови і традиціям народа, а вкінці не годилось би з загальним інтересом церкви. А вже не розуміємо сего, чому по гадці д-ра Смольки св. Причастіє під обома видами мало би спиняти розширений нині культ Найсв. Евхаристії, коли Найсв. Тайна удержує ся у нас завжди в престолі і уділює ся потрібуючим кожної хвили, й по за Літургією. Однак ми понимаємо і тугки інтенцію д-ра Смольки. Він бажав би, щоби наш обряд як найбільше латиншив ся і помагав відтак до польщення нашого народа, як се по части в холмській області стало ся. Ми знов стоїмо за строгим задержанєм у нас характеру грецького обряду. Раз тому, бо се дорогий скарб, переданий нам від великих Учителів грецької церкви, від славянських Апостолів Кирила і Методія, та від перших просвітителів Руси України, — бо творить в собі певну органічну систему, в котрій чужі придатки являють ся часто невластиві, — а вкінці, що він сплїв ся від давна з цілим житєм народа і став ся невіддільним его добром. По друге, що задержуючи строго наш обряд, заховуємо тим звяз з цілим сходом і можемо мати надію, що наша св. унія сповнить ще колись свою місію не тільки в закордонних українських землях, але зможе сильно впливати й на зєдиненє цілого сходу. Важкою пересторогою під сим

зглядом служать нам галицькі Вірмени, котрі облатинщившись втратили тим самим всякий вплив на своїх орієнтальних краян і стали ся для католицької справи цілком безхосенними. Миж віримо, що хоч би результат війни й не був так світлий, то наша унія, користаючи з сподіваних в Росії внутрішніх змін, піде таки за кордон і найде там радий приєм. У виду тої місії ми перестерігаємо перед обличчям Бога міродайні круги — котрих д-р Смолька радби своїми очерненнями спонукати до насильного видавання церковних заряджень, противних духови нашого обряду і народу — перед такими мірами. Се роздратовувало б і огірчувало б нарід в найглубших чувствах і не принесло би користи, а противно найбільшу шкоду для справи католицької церкви!

На заключенє висказуємо наше велике сожелїне, що в нинїшній передомовій хвили, коли важить ся доля обох народів (польського і українського) і нашої св. унії, можуть находити ся католики, котрі місто піддержати діло св. унії і помочи їй до сповнення знеслої місії, не вагають ся підняти каїнову руку і завдавати їй ще й тепер важкі удари. Ціль сеї роботи для нас ясна. Українське духовенство і народ зеднали собі в послїдних часах в широкім світі більше розумінє і пошану, — а за сим здавалось отвирала ся нашої церковній унії дорога у всі українські области. Та се-го злякались деякі люди, що не покинули ще своєї утопії на наших землях, — і они ужили всі сили, щоби спинити похід на Холм, Волинь і другі православно українські области. З тим наміром підняли они перед лицем сьвіта, перед високими церковними і політичними кругами тяжкі очернення, щоби визвати в них недовіре до нас, настроїти неприхильно до нашої св. унії і здержати їх від попираня єї. Се й головна задача книжки д-ра Смольки, написаної нарочно в німецькій мові і розкиненої по всім чільнійшій німецькій і католицькій світі. По рації тих кругів: радше най буде схизма і Москва, як щоби була там українська церковна унія!

Яка медвежа прислуга робить ся тим католицькій церкві, не треба доказувати. Коли зважити, що латинський обряд є для східних народів чужий й їм противний і поширене католицької церкви можливе там єдино при помочи унії в грецькій обрядї, то стане ясно, що повисшою затїєю здержує ся тільки і убиваєсь поширене католицизма на сходї.

Вельми болїємо над сею протикатолицькою роботою і молимо Бога, щоби просвітив тих людей і післав їм духа правди і справедливости, щоби стямились вже раз і перестали заєдно розоряти Христовий виноград нашої св. унії, а взялись радше будувати і нести в сусідні народи мир і братню любов—на славу Господа, на добро єго зєдиненої церкви, тай на кращу долю і свого рідного і нашого народа.

Відповідь Єго Цісарського і Королівського Апостольського Величества.

На вислану Загальними Зборами Товариства св. Ап. Павла вірнопідданычу телеграму до Єго Цісарського і Королівського Апостольського Величества наспіла по рішенню Пана Міністра внутрішніх справ з дня 16. лютого с. р. слідуєча відповідь:

До Ххальної Президії Товариства св. Павла у Львові. Його Цісарське і Королівське Апостольське Величество припоручили наймилостивіше висказати Президії Хвального Товариства подяку за вискази вірнопідданычих почувань переслані телеграфічно з нагоди перших Загальних Зборів Товариства.

о. Володимир Лиско.

На тему проповідництва.

Чому нераз проповіді без наслідку? — Питають ся люди і дивують ся, що в деяких парохіях, хоч на місці є священник, хоч що неділі голосить проповіді, парохіяни подекуди не мають основного знання своєї віри, не знають правд віри, або провадять жите, що зовсім не відповідає життю з віри. Чому нераз проповідь без наслідку — таке питанє задає собі священник, коли бачить, що єго добра воля переляти ту або другу чесноту в серця повірених собі слухачів, не находить такого відгомону, якого він собі бажає. Таке питанє мусимо і ми собі поставити, коли бачимо, що наша праця в проповідництві за часто оказує ся за мало успішною.

Нім приступлю до відповіді на се важне питанє, мушу ствердити, що у нас ще до сего часу легковажить ся науку проповідництва. Недоцінює ся ще і тепер сего великого післанництва, яким наділив І-ус Христос Апостолів і перемців їх уряду священників, коли сказав: „Ідіть в мір весь, і проповідуйте!“... На науку проповідництва виробили ся у нас дивні, подекуди собі суперечні погляди.

Одні понехуючи засаду: „Orator fit“ уперто стоять при ствердженю, що проповідництво — то дар, хто єго має, той буде проповідником, а кому вже в колиці сего не дано —

шкода труду викрешувати там, де не дасть ся викресати. А щоб успокоїти себе і подібних собі, бо кожний священик має обов'язок проповідати „слово Боже“ і то не лише проповідати, але переконувати, ловити людей для Христа, покликають ся на цитат: „В той час дасть ся вам“. Сила Духа св. — кажуть — так поділає, що буде наслідок.

Другі знова, та тих у нас не багато, таких більше у чужих народів, попадають в прогивний екстрем. Коли переглянемо деякі підручники, які ще до недавна подавали гомілетичні правила, так бачимо, як ті підручники переповнені безчисленими формами краснорічності. Автори тих підручників умисно так широко і довго розводять ся над: Тропами, метафорами, метоніміями, сінегдохами, гіперболями, антигедами, полісиндетонами, асиндетонами, релетиціями... і т. д. і т. д. будучи того переконання, що суть проповідництва лежить головнo в уживанню і застосованню реторичних форм. В однім навіть підручнику*) сказано, що зазначену гомілетику є: „научити, як дану матерію поділити і стилістично перевести“.

Та велика ріжниця в погляді на проповідництво і то в суцтнім его опрeдiленню вже сама свідчить о не перзоряднім інтересованню сим питанем, а рівночасно є свідомством легковажання собі его.

Та однак як довго св. Церквoз, Обручниця Христова буде сповняти свою місію, як довго буде оживляти свої духові діти, так довго кожний з тих трех чинів: учительський, священичий і пастирський буде актуальний. А хто є післаний сей чин виконувати, хто „стоїть — як каже Христос — на сторожи дому Ізраїля“, щоб в тім організмі духовнім — Церкві бив живійше живчик духового життя, той тим яснійший повинен мати погляд на се післанництво.

Пригляньмо ся тепер критично тим двом поглядам на проповідництво. Перші кажуть, що проповідництво, краснорічності не можна научити, тож не треба учити ся. А хто має голосити проповідь то „в тім часі дасть ся ему“, під час голошення проповіді прийде тo, щоб проповідь мала свою ціль і наслідок. На се відповімо словами Гетінгера: Правдою є, що природні здібности, знане і досвід є основою, без якої не можна подумати доброго проповідника, як рівнож правдою є, що і ті дари ума і серця, без яких не можна собі представити великого бесідника, не дадуть викресати ся там, де природа їм того відмовила. Ясність ума, тепло і глибіню чуття, богата і сильна уява, енергія волі, що приковує слухачів, не дадуть ся ніякою наукою ані штукаю заступити. Хто ті дари має, того бесіда є живим і оживлячим жерелом, що засилає ся Божою росою, яка під час розважання і молитви спадає на его душу, є тим жерелом, що

*) Schweizer: Homiletik, 1848., § 163.

щораз то новими струями витрискує і оживляє серця слухачів. У других натомість проповідь є лише як би збірником. Там старанно зіbrane, що можна було зібрати і приготуване до ужитку — не буде лиш оригінальності“ *).

В першій случаю то єсть талант, в другій старанне приготуване, наука.

Щоби зрозуміти, як велике значінє має наука мимо талану, загляньмо на подібне і дуже до штуки проповідничої зближене поле ділання, пр. малярства або плястики.

Перейдїм розвій творчости і єго фази котрого небусть зі знаних нам творців штуки а пізнаємо, кілько знаня, кілько студій, скілько спостережень і роздумувань коштував кожний такий образ, який ми подивляємо. Чи ж при твореню штуки проповідництва має бути інакше? Клясичним приміром нехай послужить нам Демостенес.

Та відповідають, що проповідь повинна бути природна.

Цілком слушно! Але до того самого стремить і штука, бо ціль кожної штуки є і не може бути иньша, як представленє природи. Хто протиставить штуку, яку можна набути лише наукою, вправами і досвідом, той не знає, що є штука, той міняє штуку за манеру.

Але що штука — кажуть? Проповідь належить говорити поєдинчо, природно! Ото власне в тім суть річи. Тота поєдинчість — то найбільша штука. Хто пише так просто, як Марко Вовчок? Чиї мови суть більше вільні від непотрібних прикрас, як мови Демостена, що взнесліше від пророка Ісаїї, а чейже єго мова так плине природно. Підїм ще висше. Як глибокі і взнеслі є слова Євангелія, а прецінь так зрозумілі і присгупні для народа і єго світогляду. „Малий ручай — як каже св. Григорій Вел. — який може перейти і ягня а рівночасно нескінченна глибінь, якої і велит не згрунтує.

Збудити в ученику змисл оттої взнеслої „поєдинчости“, устеречи єго перед тисячними манівцями, охоронити від навичок або пересади — отсе задача науки.

Який погляд на приготуване до проповідничого уряду мали св. Огцї, вистарчить навести лиш слова св. Григорія Наз., який сказав: „Все проче лишив я без надуманя: власть, рід, славу, богацтво — одно лиш задержую собі: проповідництво і не жалую, що задля єго набутя перенїс я так много трудів“

Представмо собі тепер священика, що без основнійшого приготування зачинає свій уряд проповідничий. Хто з природи мав наклін до бесїдництва, або в попередних студіях случайно на се звертав більшу увагу, сей при помочи добрих підручників буде давав собі раду. Хто однак сего

*) Aphorismen über Predigt u. Prediger, Freiburg 1907 стр. 6.

„дару“ з природи не мав, підчас студій через легковажене в'ясне або учителів не навчився цінити значіння проповідництва, не пізнав основ гомілетики, на ось таким сповняють ся слова; „non dat, qui non habet“.

Чому отже так часто проповіді без наслідку?

Тому: 1) що без належитого попереднього приготування приступаєся до проповідей.

Один священик і то один з молодих признав ся перед мною, що в своїй бібліотеці немає ніякого богословського підручника. У нас суть ще і такі унікати!

А як часто трапляєся, що священик приступає до оголошення проповіді без вироблення собі бодай диспозиції, не годен проповіді скінчити і нарід свідомий того, коли бачить, як проповідник все коло тої самої точки обертаєся та безпотрібно продовжує проповідь. Чи ж може така проповідь мати добрий наслідок?!

Нераз потішає себе проповідник, що вдаривши начувство, згадавши про один або другий сумний епізод побудить слухачів до сліз — та се не може бути цілюю проповіді. Нарід заплаче, але наукою серця не збогатив, правди ніякої не набрався. Чому ж отже проповідь без наслідку, чому в деяких парохіях не бачимо основнішого обзнакомлення з правдами віри, не бачимо життя опертого на заповідях Божих?

Бо по 2) нема доброго приготування і оброблення проповіді.

Для кожного проповідника провідною зорею повинні ути слова прор. Ісаїї: „Якоже бо аще снидет дощ или світ небесе і невозвратить ся, дондеже напоїть землю і родить і прозябнет і дасть сімя сіюшому і хліб в їдло — тако будет глагол мой, иже аще із уст моих, не возвратить ся ко мні тощ, дондеже совершить вся елика вохотїх і поспішу пути твоя і заповіді моя“... Та сего не може бути без труда..

Сівач, коли виходить сіяти, приготуває зерно і вибирає, щоб було чисте, бо знає, що з сего має бути хліб, бо знає, що як посіє, так виросте..

Жиємо в таких часах, які вимагають від нас великої праці, незвичайної чуйности. Наш нарід може бути під ріжними впливами — тож треба виробити в нїм народню і релігійну свідомість. „Аще віру їмєт, спасєть ся. Аще не їмєт віри осужден будет!“ А влити ту віру в їх серця нам поручив Ісус Христос: „Ідїт в мїр.. і проповідите“...

Занедбанє з нашого боку потягне за собою страшні наслідки на народї.

Важність хвилі зрозуміли наші чільні одиниці: В „Ниві“ в сегорічній 1. числі о. сов. Юліян Дзерович в статі „Моральна відбудова Галичини“ кличе всіх священиків до чуйности і каже, що „точність у відправі богослужень, ядерні,

цікаві, відповідні до часу проповіді, сповідальницькі, катехизаційні... зможуть рази завдані душі народу вилічити". О. Сов. Стефанович на Заг. Зборах Тов. Ап. Павла в своїм рефераті взиває рівнож до більшої солідності в проповідях, уважаючи се за головний обов'язок свещеника і могучий чинник в душпастирській праці.

Та ту зараз насуває ся друге питанє, як того приготоване перевести?

Щоби на се відповісти, треба пригадати собі, на чім полягає наука гомілетики. Бо декотрі учителі, а навіть підручники проповідництва — як висше сказано — подають, що задачею гомілетики є „научити, як дану матерію поділити та стилістично представити“, значить вивчити всіх реторичних форм.

Та з тим безумовно згодити ся не можна. Вже Цицеро сказав: „*Quid est tam furiosum, quam verborum vel optimorum atque ornatissimorum sonitus inanis nulla subiecta scientia*“. В тім — здає ся — ціла причина, що коли молодих adeptів проповідництва трактовано абстрактними формами, наука та не викликувала такого, як би належало, заінтересованя.

Кожний з нас на власнім досвіді пізнав, що найтяжшою річю з початку нашого душпастирства було винайти відповідну тему, ту тему відповідно представити, значить ся, так представити, щоби вона відповідала потребам і вимогам слухачів. Бо яку користь може мати проповідь, хочби і найкрасше, після всіх засад реторичних виголошеня, коли зміст буде пустий, або коли проповідь не буде відповідала вимогам слухачів? Тому-то гомілетика повинна попри красну форму виробляти в ученику змисл вишукування матерії і спосіб її переведеня. Гетінгер, один з найбільших теперішніх німецьких гомілетиків пише: „...*Es ist die Erfindung, auf welche der geistliche Redner sein vorzügliches Augenmerk zu richten hat, und in ihr liegt auch der Schwerpunkt des homiletischen Unterrichtes*“*). Отже в тім головна річ. „Наперед знайти, що говорити“ — каже Цицеро**).

Вправді до інтелектуальних прикмет кожного душпастиря належить основне загальне особливо-же богословське образование. Але хто того образования, набутого в часі університетських студій не буде відновляти і доповняти, то таки стане неуком. Впрочім коли би хто і відзначав ся надзвичайною памятию, то застосоване знаня богословського до проповідий потребує певного обробленя — головно моральні принципи і застосованя їх до практичного життя вимагають конечно студій, розважуваня і досвіду.

Якже ж сему радити?

*) *Reperire primum, quid diceret.* (De orat 1., 31.).

**) Dr. Franz Hettlinger: *Aphorismen über Predigt und Prediger*, Freiburg 1907 стр. 46.

Не маю ціли тутки розводити ся над методою науки гомілетики*), хоч і ся справа в виду вимог нашого теперішнього положення повинна взбудити як найбільше заінтересоване, я хочу звернути увагу на самопоміч тих молодих священників, які справді хотілиб уряд проповідника виконати після свого звання. Ту великою помочию буде духовна лектура. Потреба читати, багато читати богословської лектури. Читане святого Письма, щоби пізнати справдішнє „слово Боже“, читане св. Отців, які представляють так взнеслий зміст св. Письма, читане підручників клясичних проповідий, щоби набрати способу представлення правд Божих. То перше.

По друге: Положене духовного проповідника є о много відмінне від кожного иньшого світського бесідника.

Коли говорить в суді судія чи адвокат, коли публіка з напруженою увагою слідить кожде єго слово, то актуальність єго бесіди надає кождоразова справа, яка сама собою все є нова. Коли в парламенті міністер предкладає начерк нового закона, послі слідають кожду єго гадку, бо виринає справа, яка дотичить тих, яких вони заступають. Коли говорить проповідник якоїсь партії, слухають єго уважно принайменше єго партнери, бо знають, що певно їх боронить перед якимись новими напастями.

Не так звичайно буває з духовною бесідою. Коли священник тримає ся в проповідях перекопів зн. недільних євангелій, зміст тих євангелій звичайно є слухачам знаний, вони що року єго чують. Коли священник вже довгий час в одній парохії проповідує, коли слухачі привикнуть не лише до тону єго бесіди, але і до змісту проповідий, які що року повтаряють ся, то проповідь така не будить вже у них інтересу. У них виробляє ся переконанє, що вони все се знають, і ледви чи можна вже що новго про се місце сказати.

То переконанє тим більше узасаднюєть ся, коли проповідник справді не задає собі труда, щоби своїм слухачам подати нову гадку, заанімувати до нової чесноти, яка потрафить їх побудити до аналізу свого життя.

Вони забувають на слова псалмопівця Давида: „Зіло углобища ся помишленія твоя, Господи. Муж безумен не познаєть“ **). Власне задачею проповідника є розвинути перед слухачами силу, взнеслість та невичерпане багатство га-

*) На мій погляд бесідництва належало б учити в висших клясах гімназій. Краснорічivosti потрібно не лише священникам, але і професорам, судіям, адвокатам і и. Се мало би і той добрий вплив, що молодіж заправляє ся до ідеалу, до штук красних. Такий був первісний плян науки гімназ. Та тепер замінено реторику на „realia“, так, якби наш вік був ще за мало реальний.

**) Пс. 91., 6.

док зі змісту нібито знаного їм тексту Євангелія. Розказати не лиш поверховно, що само насуває ся, але ввійти в глибину Божого слова, як се тільки прикладів дали нам св. Отці, богослови і справдішні проповідники. Тисячне і невичерпане є відношене Божого слова до людського життя. Лише на березі — каже св. Іван Золотоустий — видно дно моря, але вийди на повне море і там вглянь в его нескінчену глибину^{*}. А сего може нас навчити лише роздумуване, медитація.

Тож 2) не може бути добрим проповідником, хто правд Божих не передумує, хто за недбує розважання.

Шляхотний діамант — каже св. Іван Золотоустий — в ночі до терва світить повним світлом — в скупленю до перва учимо ся розуміти Боже слово.

* * *

В тій праці кожному поодинокому проповідникови повинен прийти з помочию загал духовенства. В який спосіб?

Читаємо в „Geschichte der Schulen in Bayern“, Lipo-wsk-ого^{*)}, що в Баварії в 18 ст. р. 1777 założено Краєвий Інститут — Товариство для плекання проповідництва. До сего товариства могли належати священники з цілого краю. Членом компетуючий зістав тоді, коли апробовано его власну проповідь, яку мусів предложити. На щомісячних сходах обговорювано питання з обсягу проповідництва, видавано гомілетичний журнал, подавано вказівки для проповідників і ремунеровано надслані проповіді. В тій діяльності баварського духовенства, в тій чуйности над проповідницвом, належить дбачувати причину, чому Баварія по нині остала найсильнішим католицьким краєм.

Коли нині у нас говорить ся про „моральну відбудову краю“, то в першій мірі належить в тім напрямі нашому духовенству звернути увагу.

До сего покликане в першій мірі Тов. Ап. Павла, яке одиноке релігійне товариство нашого духовенства. Тому я на сім місці піддаю під розвагу Головному Виділови сего Товариства.

Чи він не уважав би за відповідне тепер у нас:

1) з'організувати таке товариство, або бодай секцію при головній віділі Тов. св. Ап. Павла, яке мало б на цілі плекати проповідництво, та морально і матеріально підпомагати проповідників;

^{*)} Стр. 313 і слід.

2) заложити періодичне видавництво, яке обговорювало б справи гомілетичні та подавало вибрані і ремунерсовані проповіді.

о. Юліян Дзерович.

Матеріали до історії мартирології нашої Церкви в часі всесвітньої війни.

(Продовжене).

Мартирологія Лешнева брідського деканату.

Містечко Лешнів положе в брідському повіті, 18 км. на північ від Бродів, недалеко Берестечка. Містечко старинне, колись вільний город, побудоване шляхтичем Лешнівським і наділене многими привілеями. Положене воно над річкою Солонівкою, ціле оточене старинним валом, на півночі монастир Бернадинів, оточений валом і баштами. Від півночі заслонюють містечко досить виокі вапнясті горби, 384 м. високі. Населене переважно українське (в $\frac{3}{4}$), головні наші давні міщани. Бесіда, як в загалі на Волищині, дуже чиста і гарна, посідаюча ще старинні форми. Нарід дуже релігійний, щиро до св. Церкви прив'язаний, а при тім патріотичний. З давна трудились там ревні священники, як Ганкевич, Шанковський, два Лотоцькі, отець і син, Онишкевич і другі, а також були там патріоти учителі, як: Ростікус, Сохацький, Бічай, Врецьона. В парохії шлекано з давна гарний церковний спів, ще від незвісного монаха о. Висаріона початий а удержуваний дальше згаданими вище учителями. Ще нині є кілька понад 70 літніх стариків, що визначають ся знанем церковного ірмольогійного співу, о гарних старинних напівах. Через се витворилось в парохії много характерних людей, що працювали з посвяченєм для Церкви і парохії, так що в останних двох десятках літ докупили для християнської громади понад тисяч двіста моргів сіножати і ліса, а до 300 моргів докупили поодинокі люди для себе (за б. п. о. Євгенія Лотоцького і за теперішнього пароха о. Герасимовича).

До парохії належить ще село Піски, оригінальне тим, що не має корчми, а попри се має людей дуже працюю-

витих і запопадливих, котрі в привязаню до св. Церкви Лешнівцям не уступають. В 1903—1905 рр. обі громади побудували з добровільних датків величаву муровану Церков.

Та в шалїючій світовій війні судилось Лешневови і єго мешканцям понести великий і тяжкий хрест.

Вже положене Лешнева є так нещасливе, що туди провадить одинока суха дорога в Росї до Бродів і через Лешнів, Станіславчик, Топорів, з твердині Ровно аж до Красного. І як раз сю дорогу вибрали Росіяни, щоби сфорсувати перехід до Бродів і Красного і в початках в 1914 р. і тепер. Зараз по розпочатю війни 6 серпня 1914, вже 8. серпня зведено битву в Лешневі і о 6. год. вечером російські війська обсадили Лешнів. Все населене схоронилось в лісах за Пісками над Стиром, уносячи з собою те, що попало під руку в послїдній хвилі.

Та вже сей перший наїзд показав, яка доля чекає нашу св. Церков. Вже тоді поставлено довкола Церкви понад 300 коний, і занечищено иминтар, хотяй і в місті і поза містом є много розлогих вигонів. Майно о. парсха розграблено, порізано коров і свині, коні одні забрали, другі без упину запрягали і знищили. В хаті все сістне забрали, а много понищили. Порозбивали всі замки, а навіть перчитали всю кореспонденцію, так що третього дня, коли о. парох хотїв вертати домів і вислав післанця, запитали єго з нечевя: „А твоя батюшка Українець?“ Колиж післанець-своак се потвердив, відозвав ся генерал спочиваючий на ліжку: „ну, да, да, Мазепинець“. А втікаючи по 14 днях в Росію умістили вуглем на стїні таку напись: „Встыдъ православному батюшкѣ ширить роздоръ между великой и малой Русью...“ та „Тебѣ первому шесть пулей послать“.

Коли ми вернулись домів, цілий Лешнів виглядав як одна гноївня, а довкола церкви були стирти гною.

Між тим по кількох днях надтягнула знов російська навала, десятки тисяч перемашерували через Лешнів, несучи з собою знищенє. Місцевий о. парох дістав між тим позволенє від Ексц. Митрополита поїхати до дітий до Львова і повернув по кількох тижнях вже по занятю Львова.

А вже тоді заінтересувались російські власти нашими церквами, хотяй сусїдні священики і місцевий латинський заступили о. пароха, так що потреби духовні парохіян не терпіли ніякого ущербку. Коли о. парох вернув, зіхавсь там і з приставом Проценком, котрий і привитав о. пароха словами: „от казали вас нема, а ви єсть“. Ся перша візита відбулась зовсім благополучно, відай була інформаційна. Між тим обняли батюшки церкви в Бродах, Боратині, Наквашу, Попівцях, де викинули старенького москвофільського

дїяча, звісного о. Єффиновича, що відказав ся прийняти православє. Опісля витягнули руку по Лешнів. Цікаве, що як раз сі місцевости мають гарні, нові муровані церкви...

В першій половині жовтня приїхали в гостину до о. пароха Герасимовича два батюшки, один з них Никольський з Берестечка, благочинний, другий з Київ, відай проповідник о. Шавельський. Перший з них промований з дїака, другий мав духовну академію. „Хочемо оглянуть церков.“ зарекомендувались вони, полишаючи звичайне представленє. Оглядали довго, випитувались про богослужє, обряд ризи і т. д. будову церкви, дотацію, та порівнювали з тим же в Росії. Цікавий епізод приключив ся при огляданю Євангелія. Євангеліє се перепачкували люди з Берестечка в 1875 р. до Лешнева, коли там нищено з заведенєм православя дотеперішні уніяцькі книги церковні. На Євангелію була і дедикація. О. Никольський завважив і усміхаючись каже: — „Ов, а се що свідчить?“ — а о. парох відповів — „о правді“.

В помешканю побачив Київський гість портрет Експ. Митрополита Шептицького і по довшій на ту тему розмові, не могучи оборонити вивезеня, тим більше, що о. парох був личним свідком всього у Львові, закінчив: „ну єму нічево не будет, ми єво аташльом в Рим“. Доперва після обїду вияснила ся ціль їх приїзду. Почали запрошувати о. Герасимовича до Почаєва. — „Вот приїжджайте, ми вас пасетїлі, там Архієрей сам, скучает, пазнакомїтєсь, а после перейдьоте в наше...“ а о. Герасимович закінчив — „або ви в наше...“ і все закінчилось сміхом. При дальшій наляганю на о. Герасимовича звинив ся той же, що боїть ся виїжджати за границу.

Було се в понедїлок, а вже в суботу розійшла ся вечером алярмуюча вість: приїхав якийсь російський місіонар відбирати на другий день церков. Місіонар заїхав зразу до одинокого москвофіла селянина Хмїляра, котрий перед війною повернув з Америки, а тепер Москалі зробили його війтом, а опісля пійшли до учителя Василя Романова, дотепер „przyjemnego w obcowaniu“. На щастє був там один з академиків і чув привитанє місіонаря, як пізнійше показалось Аркадія Осталовського. Вступаючи в хату з війтом сказав він: „Ви знаєте ціль мого приїзду. Але щож вас двох за мало, навіть як би було пятайцять, то ще мені мало“. Потім до пізна всі три нараджувались. Та вже і се була цінна вказівка для нас. На другий день по Богослужєню, о. Аркадій сидїв між селянами а потім в захристїї, війт з земськими зігнав людий до школи. Поважні господарі відрадили пароху, о. Герасимовичеві їти до школи, кажучи, що то післанець до них, а вони знають, що єму відповісти. Може в гостину опісля прибіг один з них і повідомив, що при голосо-

ванню всі відкинули російське православ'є, але тепер просять прийти, бо війт почав тероризувати. Коли о. парох ввійшов, говорив як раз війт свою грізну бесіду про Мазепинців. О. парох поздоровив присутніх словами: „Слава Ісусу Христу“ і нараз наступила велика констернація. Війт гаспадін Хміляр замовк, а тоді о. парох промовив ось-так: — „Прийшов я до вас, мої парохіяни, щоби вас повідомити, що коли я ще виїжджав зі Львова, то вже тоді оголосив там губернатор свободу віри кожному чоловікові. Єще хочу вам пригадати, що наші австрійські закони наказують віротерпимість і пригадую вам, що було описано в газетах, що десь там покарали вязницею тих, що насміхались з жидів, як молились над водою. Тому тим більше тепер заховайте віротерпимість і стережіть ся що-небудь сказати на російську віру. А впрочім учив я вас, учили мої попередники, котрих так ви любили. Майте свободу совісти і після неї віддавайте голос.“

На те встав о. Аркадій і гикаючись почав поясняти, що ввійшло прошенє до Архієрея Евльогія від тутешних людей, отже Евльогій вислав його на балотіровку. На те люди закричали: „хто вносив“, але о. Аркадій не знайшов відповіді. Відбулось отже знова голосованє, однак знова ніхто не підніс руки за рос. православ'єм. Тоді о. Аркадій почав знова поясняти, війт Хміляр почав знова свою промову, але на протест о. пароха мусів перервати і приступлено до третього голосованя з контрапробою. Але і тепер не удалось і салдати вигнали людей домів. Справа на якийсь час утихла. Але вже 29. жовтня приїхав пристав Проценко вдруге і почав робити якесь слідство. Але коли зібрав 94 господарів до школи, всі підписались, що з о. пароха вдоволені під кожним зглядом і Проценко прийшовши до о. пароха впевнив, що вже тепер буде спокій, але радить перейти на православ'є, бо о. парох має в Бродах много ворогів. Се він думав про ту компанію, про котру писав б. п. Павлик в своїй Брідській Одисей.

І дійсно. Тепер почалась робота з долини, котру повірено війтови Хміляреви. Таку пароль видали вже в Києві наші „бежавші“ москвофіли, в брошурі, яку довірочно для „русской“ армії надрукували: „А українських батюшок по селах оставити місцевим старостам, себто війтам, котрі з батюшками вже сами упорують ся“.

Перш усього зачав Хміляр тероризувати людей за ніби то крадені річи. Але вже в коротці показалось, що при нападї 8. серпня 1914 р. самі російські війська всьо понищили, а у селян ніяких річий не було. Тому скінчилось на грозьбах і страшеню, але відступників від віри війт Хміляр не здобув і коли приїхав Проценко і спитав, кільки має на православ'є — Хміляр міг сказати тільки, що „може буде кільканайцять“...

Тоді почав війт Хміляр розвивати терор в другім напрямі. Перед війною була в Лешневі сторожа пожарна „Січ“, потрохи уніформована. За тими то уніформами, та їх властителями почалась ревізія. Знова протоколи, грозьби, позірні арештованя, щоби нарід став податливий. Але і се не зеднало поклонників для православя.

Згодом почав староста Хміляр виконувати терор і в інших напрямках. Опікунів взивав до складаня рахунків з майна сиріт, там сварились супруги, він взяв сторону одного з них, там знова набив нагаєм довжника, чому не віддає другому довгу, в сусіднім селі набив поважного господаря нагаєм за межу; одну жінку Н. Г. набив нагаєм на голі пяти за те, що обстала за вірою. Одного страшив Сибіром за те, що перевіз через Стир нашого утікаючого лянштурміста, другого знова, що є військовий, отже має йти в плін і т. д. в безконечність. Нарід ходив як в горячці, непевний завтра, слухав зневаг і на свою віру і на свій нарід без кінця. Однак все те не довело їх до ціли.

Тоді рішилась русофільська рада в Бродах на діланє з гори.

В другій половині падолиста подіставали всі священники з деканатів брідського, залозецького, лопатинського і підкаменецького (около 90 священників) ось таке запрошенє: „Ваше Впреподобіє! Не могучи задля воєнних занятій лично посітити Ваше Впр., чого не залишу вчинить при найближшій случайности, маю честь пригласить на понеділок до Бродів для наради над деякими урядовими справами. З високим почтенієм. Кульбіцький.“ Запрошенє по українськи, тільки, що давнюю етимольогією. Та вже пару день перед тим розносить ся вість, що до Бродів приїхав Евльогій, звісний Бобринський, Дудикевич, та що зготовлено єму браму тріюмфальну і що батюшки з Евльогієм відправляли в наші церкві молебєн, в котрім брали участь і наші два священники, Мриглодович і Сухаровський. Віжджаємо згаданого понеділка до Бродів і справді поражає нас коло церкви тріюмфальна брама з написію: „Витай Высокопреосвященнійшій Архіерею!“ Зашеміло коло серця, кождей подумав: Не вжеж зачинає ся? Перед очима станула мимоволі хвиля з перед десяти літ, коли то в 1904 р. тисячі народа витали нашого дорогого і любого Архипастиря Експ. Митрополита Шептицького в тріюмфальнім поході при Його візитації брідського деканату. Станула перед очима і Холмщина і Підлісе і Біла Русь!... Витають нас відіжджаючих і Українці і Поляки, стискають руки, без слова, без жесту, самі очі говорять. Всі відчувають се одно, що хвиля рішаюча.

Входять в салю брідського магістрату всі наші священники запрошені; майже всі явились. Як раз відбуваєсь читанє присутних, читає Начальник уїзда Кульбіцький і витає всіх поданєм руки. По сконстатованю числа присутних зачи-

нає він промову такого змісту, що з причини, що декотрі священники споминають ще цїсаря Франц - Йосифа „что не должно быть“, він спросив всіх на нараду і просить, щоби се оставити а також приказує, щоби не споминати Папу римського і Шептицького, бо він вязень, отже не може бути поминаний. Своє жаданє попер відчитуючи письма Губернатора, в котрім однакож говорилось лиш о Цїсарю. Его виводів присутні не дали єму навіть докінчити. Счинив ся гамір, всі зачали голосно протестувати: — „Як то, прецінь маємо свободу віри, Папа римський є голова нашої Церкви, ми не позволимо на подібні жаданя, ніхто не має права зборювати поминаня Митрополита Шептицького і т. д.“... Так що десять хвиль слова не мож було промовити, а Кульбїцький стояв збентежений і безрадний. Коли утишилось, наступили офіціальні протести. Впр. О. Декан Витвицький заявляє: „Догмат о первенстві Папи Римського є основою нашої гр. кат. Церкви, тому ми рішучо протестуємо проти подібного жаданя“. Подібно заявляє о. Дорожинський з Висоцька додаючи, що ми маємо свою Консисторію і без її рішення в справах Церкви, віри і обряду не можемо нічого змінити, анї ніяких приказів відбирати“. — „Так їдьте в Консисторію“, відрубав Кульчицький. Подібні заяви складають і другі священники, о. Декан Каранович з Николаєва, Мінько з Шнирева, Бутринський з Черниці і другі. О. Громадка з Ляшкова просить о виданє письменних наказів, але нач. уїзда Кульбїцький перебиває: — „Вот я сказал і імієте бумагу“. Зголошує ся до слова і о. Сухаровський з Конюшкова, що в суботу вже разом з о. Мриглодовичем правив молебен з Євлогієм і батюшками. Але ледво промовив: — „Отці, я би радив...“ — заглушено его мову окликами — „ми вашої ради не потребуємо“. Тепер забрав голос Кульбїцький, і реасумуючи все предкладає балотіровку т. є. голосованє, над тим, чи оставити богослуженє як доселі, чи викинути дотеперішні поминаня, але додає: „Отци, я саветую, даби Ви не пратівіліс Уряду, бо кагда Ви будете проті Уряда, так Уряд будет проті вас“. Предложено, що хто є за удержанєм дотеперішнього поминаня, зволить встати. Встаємо, всі оглядають ся довкола. Здає ся всі встали, встав і о. Сухаровський, що підчас сего горячо диспутував з о. Герасимовичем. Та не всі, остав сидіти один старенький о. Мриглодович. Думаємо, не дочув, підходять, питають, чи не зрозумів, та на жаль, чуємо відповідь: „Як перейти, то перейти“. Та страшну кару післяв Бог небавом. По пару тижнях занедужав, викинуло боляк на ногу, відобрало мову і еще перед Рождеством Христовим станув апостат на суд Божий.

Сейчас по голосованю, начальник уїзду попрошав солодко кожного поданєм руки і опустил салю, заповідаючи, що пришло „приказ“.

Нагоду тих зборів хотіли деякі священики використати для наради над положенням, се пропонував о. Мінко, але слабші духом і убіжденнями почали нарікати на Консисторію, що вона вже не існує, так що о. Герасимович був змушений пояснити, що так не є, що він був до останньої хвилини у Львові, аж коли вивозили Експ. Митрополита Шептицького, що Тойже передав справи Церкви в руки Впр. о. Офіціяла Білецького, що Консисторія згуртувалась, урядують і що з повним довірем можемо дивитись в будучність, бо справи Церкви мимо всего мають своїх оборонців. Та до наради уже не дійшло.

Між тим Євлогій очікував наших священиків, що ось-ось прийдуть зложити греміяльно „homagium“, такі були певні нашого заячсердя. Та Бог кермував інакше. Лише пару москвофілів пішли звітатись з Бобрінським і Євлогієм, котрі сього дня увільнили кілька соток наших плінних домів в надії, що з вдячності будуть піонерами православя. Але як оказалось пізнійше і ці надії завели.

Се рішуче становище нашого духовенства дуже роздратувало рос. начальство. В кілька днів опісля раненько вже завітав до о. пароха Герасимовича в Лешневі Проценко і почав представляти, що його справа стоїть плохо, а показуючи на маленьку 6-літню донечку сказав: „ратуйте отсю маленьку, в неїж матінки нема, а що буде, як вас заберуть?“ На те заявив о. парох, що до сего, що він доси потерпів, коли Бог жадає, він радше пожертвує ще і дитин, але віри не змінить. Проценко склонив голову а в очах блиснула сльоза: — „То я вам посовітую ось що, каже по хвилі, ви напишіть листа, що перейдете тоді, як Галичина остане під Росією, а я, вірте, нікому, в запечатанім коверті передержу. Щоби лиш Євлогій знав“.

О. парох усміхнувся і каже: „Добродію, виж укінчений богослов, отже-ж обіщати, однаково що і зділати“... Попрошались, та ще й на прощанє каже Проценко... „Поміняйте батюшка у ваших молитвах Тихона“... Він звав ся Тихон.

Точно в неділю по сій візиті, дня 13. грудня 1914, явив ся у о. Герасимовича жандарм Мокшин зі Щурова з війтом і увідомив, що „па висшому приказу“ ему віднімає ся приход. О. парох жадав письменного рішення, мотивів, однак всьо надармо. Тільки устно заявив, що се тому, що виїхав до Львова а коли о. парох виказав ся відпусткою на письмі від Експеленції Митрополита, тоді додав жандармський: „Та ви враг русскаго народа, на вас в Бродах вігаворівають даже, что ви падстрекаєте народ, как би я его праследіл, так вам нет места в целой Галиціє“. Годі було спорити. Треба було підписати росписку, що зістав повідомлений. На відходнім додав ще жандарм: „А ти староста сматрі, даби батюшка в Церков не вхаділ“.

На св. Николая храмовий Празник в Лешневі і день Ангела о. Николая. Люди поїхали до нач. уїзда, щоби позволив бодай сусідньому священникови правити, але той же відмовив. За те рано на св. Николая прийшов віт Хміляр до о. Николая, пожелав з днем імянин, та при тім силою мимо протесту о. пароха взяв ключі до Церкви. А з Берестечка вже ждав о. Никольський з людьми, числом пару соток, щоби закуповати Церков. Сумний був празник. В Церкві правлять батюшки, повно людей з Росії, а свої парохіяни, що своєю кєрвавицею сю Церков будували, ходять по під Церков плачучи. Коло 10. год. надіхав звісний атеї Клубок з жандармами на службу Божу, котрі і хвалились, що як би батюшка був не дав ключів, булиб сейчас вивезли в Сибір. На Службі Божій віт Хміляр і учитель приступили до причастия. Вилізло шило з мішка.

Дня 23. грудня поїхав о. парох до Бродів з жалобою до нач. уїзда Кульбіцького. Але по довшій розмові дав єму той же до пізнання, що се всьо зорудовано у Львові, натякнув на Дудикевича і дав єму пропуск до Львова. Рівночасно остерегли о. пароха приятелі, що в уїзді вже є наказ вивезти єго в Сибір, отже не радять вертати до Лешнева. Так і сталось. Лешнів остав без священника, а діти о. пароха остали в дома без батька.

Начав ся для Лешнівців єще тяжший час. Ціле Різдво без відправи в церкві, а тут лишень серед небезпеки можуть люди поїхати до сусіднього села. Місцевому лат. священникови заказали рос. власти піклуватись греко-католиками. Віт не позволяв сусіднім священникам ані сповідати, ані хоронити людей. А все, щоби змусити людей попросити о російського священника. Але мимо того не йшло. Противно. Люди внесли прошенє через Митр. Ординаріят о допущенє назад до парохії о. пароха, але відповідь не надходила. Три місяці вже люди жили без священника. Серед того приїхав до Лешнева якийсь Федь Яцишин, вигнаний ученик з Бережан, вивчений вже на батюшку, вдер ся до церкви, забрав Антимінс з головного олтаря і повіз до Почаєва. Та Бог покарав єго сейчас, бо занепав на тиф, так, що не міг явитись аж перед Великоднем. Тоді ввійшов знова насильно в церков і викинув Найсв. Тайни з Дарохранительниці. На заміт дякуючого господаря Данила Мельничука, що се тяжкий гріх, сказав: „Я маю своє“. Так само насильно зачав відвідувати греко-катол. парохіян з молитвою перед Великодніми святами. Але многі хати застав зачинені, що вправляло єго в скаженість, так що зневажав всіх і вся і Церков кат. і о. пароха і людей. Бували відважні, що ставали в дверях і за-являли: тут мешкають католики (Л. К. — Н. П. — Д. М. — і другі). Мимо всего люди приступили до св. Сповіді в сусідніх священників катол. або в костелі. Щоби людей змусити ходити на російське Богослуженє, заборонено виїжджати

на друге село, а з костела виганяли салдати одної неділі греко-катол. нагаями. Рівно-ж і дітий о. пароха не оставив батюшка в супокою. Все нападав упоминаючись о церковні річи, котрі жертводателі позабирали домів, не хочачи віддати на рос. богослуженє.

Також дяка Стефана Клепарчука переслідували тяжко, а в самі Великодні свята побив его війт Хміляр, кум і колись приятель тяжко по лицю, за те, що ходив з хрестом до греко-катол. і що не хотів співати в церкві з батюшкою. Так само увязнено і побито 75-літнього ревізора Льва Колодзінського за те, що не хотів співати в церкві. Так само і другі селяни і селянки діставали нагаї за неходженє на російські відправи, мусіли копати тижнями рови, або їздити на підводи. Навіть правника 4 року Івана Ганчарика вислав війт яко фірмана за кару на підводи.

Прийшла Велика Пятниця. Зігнали нагаями троха людей особливо дітий. Батюшка дав людям плащаницю, а usługуючий братчик показав єму монстранцію. Не розуміючи обряду, обносив батюшка порожню монстранцію без агнца на обході в Пятницю і на воскресній Утрени, а люди шептали довкола Церкви: „Нема Ісуса Христа між нами...“

Між тим парохіян зібрави кільканацять сот підписів і внесли знов до Консисторії прошене о наданє кат. священника, коли не дотеперішного о. пароха то сусідного о. Василя Павулу. З тим приїхали вони до Львова. І сталось чудо, губернатор віддав парохію Лешнів о. Павулі. Коли тойже явив ся в тій справі у начальника уїзда, тоді вже камерюнкра Євреїнова (бо Кульбівський пашол в дуракі), той привитав його ось якими словами: „Ідьте до Яцишина, нехай вам віддасть Церков, але се не легка справа, бо то з ваших (себто Галицький русский). Коли не схоче, приїжджайте до мене. Так і сталось. Яцишин заявив імпертиненцко, що его обходить лиш Євлогій, котрий єму віддав церков, і тому не віддасть ключів. Не було ради, о. Вас. Павула поїхав вдруге до начальника уїзда. Сей дав єму письмо до жандармерії до Щурович. Означеного дня приїхав о. Павула, приїхав і жандармський. Зібрав ся і народ, кілька соток голів і ждуть. Та жандармський зробив вперед нараду з війтом і учителем, а опісля покликав до себе на послуханє місцевих трех академиків. Почав їх ганьбити, грозити, а побачивши зібраний народ, вибіг на двір з нагаєм і почав парити немилосердно по головах і плечах з кроком: „Ви бунтівники, мазепинці, я вас всіх постріляю“. Народ розбіг ся, побитий до крови.

Серед того прийшов о. Павула до жандармського, але сей крикнув розюшений: „Я вас не требую“. І так всьо покінчилось, а за кілька день дістав Митр. Ординаріят ось таке нове рішенє: „Потому, что о. Вас. Павула имѣетъ свой собственный приходъ Бѣлявцы, патому не могу єму отдать

прихода Лешневъ, который отдаеть ся русскимъ“. А о. парох Герасимович дістав таке рішене на свій рекурс: „Священнику Николаю Ив. Герасимовичу можно надать инной приходъ внѣ уѣзда Бродского, потому что пребываніе етого священника въ уѣздѣ Бродскомъ считаю нежелательнымъ Бобрынскій“.

Між тим відносини в Лешневі ставались що раз тяжші. Народ не хотів прийняти православя, за те гнали его на підводи до ровів до робіт і т. д. Грозили виднійшим селянам, грозили і малолітнім дітям о. пароха, що мовляв через них не хотять люди прийняти рос. православє і не ходять до церкви. А коли дітий о. Декана Іванця з Ременова вивезли в Сибір, о. Герасимович побоюючись о подібну судьбу своїх шестеро діточок, казав їм рідню хату покинути і приїхати також до него до Львова.

Батюшка Яцишин лютив ся, кидав в проповідях шляхами, і ріжними назвами на людей, на Церков катол. але і палець Божий був вже над ним. Упав Львів, а з тим впала страшна тревога на право і цареславних. Рабуючи майно Церкви забрали дзвони, чаші, фелони і в червни спаслись бігством в Расею. Однак лінія станула на Бузі. Тоді вернулась та страшна трійця, батюшка, вїйт і учитель і думали зажити наново давним житєм. Привезли і церковне майно, окрім давонів церковних. Та незабавом коли втікали вдруге, не мали вже часу забрати церковного майна. Тільки батюшка обрадував о. пароха попродавши кресценцію з его поля.

Та чаша горя Лешнева не була єще сповнилась. Прийшов сегорічний відворот, а лінія перейшла і через Лешнів і через Піски. Люди розбрились, дехто в Гмінді, дехто валяєсь по світі без даху, а деякі остали і на місци. Та чи на місци, коли і до нині там грають гармати. А може і знова несуть хрест від цареславія?

о. Михайло Дороцький.

Науки про церкву

християнсько-католицьку і схизматичько-православну.

НАУКА IX.

О часі освячення, о св. Причастію і прочих відмінних точках.

„Се творить на мій спомин“.

(Лука XXII. 19.)

„Я хліб животний, що зійшов з неба. Коли хто споживає сей хліб, житиме по вік; а хліб, що я його дам, се Тіло моє, котре я дам за жите світа“.

(Іван VI. 51.)

Дорогі християни католики!

Так при Божій помочи доходимо до кінцевих наук о різниці між Церквою католицькою і схизматичькою. Ми нулої неділі чули ми, які то ложні поняття мають схизматики о чистилищі і о відпустах. Переконали ся ми, що лише наша св. християнсько-католицька Церква навчає про чистилище і відпусти згідно з наукою св. євангелія і з найдавнішою практикою Церкви Христової. Пересвідчили ся ми там, що мусить бути поза гробом таке місце, де душі за гріхи повсякденні і неспокутовані кари не лише карають ся, але і Божій справедливості надоложують, і що католицька Церква має право надавати відпусти, т. є. частинні або цілковиті звільнення від кар дочасних.

Днесь перейдемо ще відмінні науки о св. Літургії, о св. Причастію, о св. Хрещенню, о св. Тайні Покаяння і про спосіб спасення людського роду через Божого Сина.

О найсолодше Серце Ісуса, любовю до нас горіоче, наповни і наші серця любовю до св. правди!

1.

Вчать схизматичько-православні богослови, що в часі св. Літургії честні дари, хліб і вино, переміняють ся, пересуществляють ся в Нсв. Тіло і Кров Господню не на слова Спасителя: „Прийміте, ядїте, сіє єсть Тіло моє“, і „Пийте от нея всі, сія єсть Кров моя“, але аж відтак на пізнійшу молитву самого священика, коли то про-

сять ся Ісуса Христа, щоби зіслав Духа св. на честні Дари і щоби їх освятив.

Дорогі! Пригадайте собі послідню Тайну Вечеру. Як то там звершилось пораз першийте непоняте Таїнство. Ото як описують сю хвилю св. евангелисти: „Як же вони їли, взяв Ісус хліб і, поблагословивши, ламав і давав ученикам і говорив: прийміть, споживайте, се єсть Тіло моє. І взявши чашу, і хвалу віддавши, подав їм, глаголючи: Пийте з неї всі: се бо єсть Кров моя нового завіта, що за многих проливаєть ся на оставленне гріхів“. І „се творить на мій спомин“.

І так наша св. католицька Церква творила і творить по нинішній день. В часі Служби Божої бере священник до рук честний предложений хліб, благословить його і вимавляє ті самі слова, які сказав Спаситель на тайній Вечери. Таксамо відтак бере чашу, благословить і вимавляє слова Спасителя. І в тій хвилі, а не аж потому, предложені честні Дари, хліб і вино, всемогучою Божою силою перемінюють ся, пересуществляють ся в Нсв. Тіло і Кров Господню. Отже християнсько католицька Церква робить так, як робив і приказав сам Ісус Христос.

А щож означає пізнійша молитва?

Пізнійша молитва самого священика, як видно з самих слів сеї молитви, відносить ся до того, щоби се Нсв. Тіло і Кров Господня вийшли „причащаючим ся на правдивий, здоровий корм душевний, на оставленне гріхів, на прийняте св. Духа, на умноженне Божого царства між людьми, на скріплене нашої надії на Господа Бога а не в страшний, караючий засуд, не на вічне осуджене“.

Отже не мають слушности православні схизматики, навчючи, що честні Дари пересуществляють ся не на повторені всемогучі слова Спасителя, але аж на сю просьбу, на сю пізнійшу молитву священика.

2.

Але не мають слушности православні схизматики і в наущі о св. Причастію.

Дорікають вони нам іменно, що наша греко-католицька Церква ошукує вірних, бо буцїм то причащає їх лише з чаші, та замість Господнього Тіла подає їм лише часточки хліба, омоченого в Крови Господній*).

Дорогі! Чи бачите, яку клевету кидають схизматики на нашу Церкву? Тай яка то їх віра в Нсв. Тайну Евхаристії! Таж на слова: „Прийміте, ядіте, сіє єсть Тіло

*) Зри Поч. Листок 1905, ст. 50.

м о є", переміняє ся в Нсв. Тіло Господне весь хліб, що лежить приготований на дискосі, а не лише один агнець для самого священика. Бож повисші слова Спасителя, повторювані священиком на кожній Службі Божій, відносять ся до всього хліба, до всіх частиць предложеного хліба, який лише і на се є приготований, щоби був перемінений на Нсв. Тіло Христове, та 1) яко новозавітня жертва безкровна був принесений Богу Отцю, і 2) щоби служив вірним яко душевний корм в св. Причастію.

Треба бути справді-хита дуже злосним, щоби таку клевету видумати і кидати на нашу св. католицьку Церкву, щоби таке ложне понятє мати про Нсв. Тайну Евхаристії.

Та не досить сего. Ото знов навчають вони, що під одним видом не можна причащати ся, лише кожний християнин мусить приймати св. Причастіє під обома видами. І при тім покликують ся на слова Спасителя: „Коли хто не буде споживати Тіла Сина чоловічого, і пити Крови Єго, не буде мати життя вічного“. (Іван VI. 53.).

А чомуж то вони забувають на попередні слова Спасителя: „Я хліб животний, що зійшов з неба. Коли хто їсть сей хліб, житиме по вік, а хліб, що я його дам, се Тіло моє, що я дам за життя світа“ (Іван VI, 51).

А з тої цілої науки Спасителя наглядно видно, що можна в данім случаю причащатись і під одним видом хліба, бож де Тіло, там і Кров Господня, бож ціле живе Тіло, враз з найсв. Кровию віддав Спаситель на муки і смерть за наше спасенє; та що можна Причастіє св. приймати і під обома видами. Сеж така виразна воля і наука Спасителя. Коли отже можеш, а св. Церква на се зізволяє, приймай св. Причастіє під обома видами, хліба і вина; колиж годі інакше, приймай св. Причастіє під обома видами, хліба і вина; колиж годі інакше, приймай св. Причастіє і під одним видом хліба, памятаючи на слова, які сказав сам Спаситель: „хто споживає Хліб сей, житиме по вік“

Дорікають ще православні схизматики латинському обряду, що там Службу Богу правлять на пріснім хлібі. Мій Боже, чого то вони вже не нарушать! Чиж прісний хліб не є хлібом? Чиж впрочім не було, ба чи й дотепер не є звичаєм у Жидів на праздник Пасхи їсти опрісноки? Дорогіі! Вільно в нашім обряді уживати хліба квасного, вільно і латинянам уживати хліба прісного, бож один і другий се таки хліб. І ти, брате, не диви ся на зверхні види хліба, але памятай на Того, хто під тими зверхніми видами укриваєть ся! І тому старай ся лише о се, щоби ти се св. Причастіє приймав все як найдостойнійше і найчастійше, та з як найбільшою душевною користію, щоб воно вийшло

тобі дійсно на вічне житє, а не на вічне о:уджене! Щоби се св. Причастіє умножило в твоїм серцю любов до Бога і ближнього, а викорінило з него зависть і ненависть і всяку иншу погань погану.

Так отже бачимо, що і о св. Причастію не мають схизматики доброї науки.

Та йдїм далше, до св. Тайни хрещеня. Ісус Христос так сказав до Апостолів: „Идїть же, навчайте всї народи, хрестячи їх в Імя Отця і Сина і св. Духа“. І так все хрестила і до днесь хрестить людий наша св. Церква католицька.

А православні схизматики учать, що мусить ся так хрестити: „во імя Отця, Амінь, і Сина Амінь, і св. Духа, Амінь“. Дорогі! Чиж не бачите, як вони самі перекручують слова самого Спасителя? Та ще до того кажуть, що то ми зле хрестимо людий. Далше, схизматицько-православна Церква, не маючи єдності не лише з Церквою католицькою, але й між собою, не має сталого погляду на те, чи пр. навертаючих ся єретиків треба поновно, ще раз хрестити, чи ні. І так Церква схизматицька в Греції навчає, що єретиків треба ще раз охрестити, а схизматицько-православна Церква в Росії навчає, що ні.

Що до Тайни Покаяня заходить також між нами і ними ріжниця в науці о надоложеню. Знаємо, що до св. Тайни Покаяня треба пять услівій: 1) іспиту совісти, 2) жалю за гріхи, 3) постанови поправи, 4) визнання гріхів і 5) відправлення покути. Отже якраз що до тої пятої точки, ми учимо, що ся покута є і караюча і надоложуюча, а схизматики вчать, що покута є лише караюча, що нею грішники каючі ся надоложують Божій справедливости. Дорогі! Син образить батька. Отець за кару каже синові впасти собі до ніг, обцілувати стопи, обцілувати руки вітцєви. Чи то буде лише кара, чи zarazом і задоситьучинене за нанесену обиду? Розумієсь, що одно і друге! А як каючий ся грішник упадає до стіп Розпятого Спасителя, цілує Його пресвяті Рани, підносить свої очи до неба і кличе: „Отче наш, котрий єси на небеси, остави же довги наші, яко же і ми оставляєм довжникам нашим — то чи ся покута буде для нього лише карою, чи рівночасно і надоложенєм Божій справедливости? Самі бачите, що одним і другим! Отже і тут православні схизматики ошибають ся, зглядно сьуть за вузкоглядні.

Щось подібного заходить і в науці про спосіб, в який Ісус Христос довершив відкуплення людського роду. Православні схизматики вчать, що Ісус Христос відкупив нас лише в той спосіб, що прославив наше людське єство через свою тісну злуку з ним, зєдинивши Божу і людську натуру в одній своїй Божій особі, та що навчив нас чесного і побожного житя, поставивши нам самого себе за найвисший взір

всякої чесноти, а не, як учить Церква західна, через надолжене Божій справедливості за нанесені їй безмірної обиди. Між тим правдива наука католицької Церкви є, що Ісус Христос відкупив нас не лише виключно одним з повисших своїх діл, але всіми разом, значить і надолженем, і прославленем людської натури і поставленем себе за найвисший примір до наслідування. Взагалі отже бачимо, що науки Христової не треба замикаати по приміру старозаконних книжників і фарисеїв в тісні і вузькі рами якогось партійного доктринерства, бо інакше ніколи не виплине ся на чисту воду. Лише в той один спосіб, поєднуючий, можна би неодну на позір і велику ріжницю легко погодити, і то без низької полеміки і взаємної сварні, а з любов'ю і з вірою в конечне і успішне переведення діла зєдинення всіх християн в одну християнську суспільність, в одно стадо.

О подай Господи Духа єдності, згідливості і доброї волі в розуміню правд віри Христової всім християнам! Амінь!

НАУКА Х.

З а к і н ч е н є.

„Се є незмінною Божою волею, щоби було одно стадо і один пастир. Тому годить ся доложити всього старання, щоби засипати сю пропасть, яка ділить Христове стадо“.

Так сказав один православний Росіянин, який по довгих та совістних розслідах церковної схизми прозрір, і пересвідчив ся, що схизма роздор се тяжкий, непростимий гріх, що отже належить конечно занехати всякі упередження, та злучитись з церквою католицькою в один видимий Союз любови.

О тім переконались і ми в попередних науках. Бачили ми, що цілий схід відорвавшись від Римської столиці, зробив се не по Божій волі, а з намови і підшептів духа незгоди.

Щоби ж отсі всі науки заховались добре в вашій пам'яті, щоби ви могли кріпко в добрім утвердитись, а від неправди держатись здалека, повторю вам на закінчене отсего цілого ряду наук вкортці всьо, про що ми доси научились.

Господи! Дух Твій святий найскріпить наші сили, щоби ми могли собі як найкрасше спам'ятати всі отсі науки для найбільшої нашої духовної користі.

3.

Насамперед чули ми науку про се, що правдива Христова Церква є та, котра переховує всі а всі правди Христової віри, і є так уряджена, яку установив сам її Божественний основатель, Ісус Христос.

Бачили ми, що найгорячішим бажанєм Спасителя було, щоби всі християни держались одного стада, а тою силою, яка має їх в єдності вдержувати, є любов.

Чули ми відтак, що єдність між поодинокими церквами, головнож між східною і західною тревала менше більше около 1000 років, та як то дух гордості спричинив в стаді Христовім розкол, роздвоєне, і то так, що на заході остав наслідник св. Петра з повнотою христ. правовіря і церковної найвисшої власти, а на сході остали поодинокі церкви самостійні, т. зв. автокефальні, як царгородська, антіохійська, александрійська, єрусалимська і другі, які вправді заховали зверхне православє, але затратили дещо з християнського правовіря, та відорвались цілком від послуху найвисшій Власти церковній.

Чули ми дальше, що вправді були обосторонні змаганя до поновного поєднання сходу з заходом, та що сі змаганя для браку найважнійшої чесноти любови не принесли трівких успіхів.

Переконались ми також, що ріжнородність обрядів не стоїть на перешкодї до зєдинєня церков, що зазначили самі Папи Римські, затверджаючи обряд греко-словянський за св. Кирила і Методія та в часї зєдинєня нашої української Церкви з Римським Престолом.

Перейшли ми вкортці історію і нашої церкви, та переконались, що наш Князь, св. Володимир Великий, приняв віру Христову від Греків в тім часї, коли між Греками і Римським Престолом була згода і єдність, і що аж доперва пізнійше почали царгородські патріярхи заціплювати в наших предках їдь неохоти, а го й ненависти до Церкви католицької. Бачили ми, що хотяй багато злого ті царгородські патріярхи наробили між нашими предками, то однак таки їм не повело ся задержати в схизмі весь наш український народ, як пр. всю Москву-Росію, бо часть українського народу, злучившись з церквою Римською в одно стадо, позістає в тій єдності і доси, та має в Бозї надію, що за нею і інші - другі блукаючі вівці почують наконець ласкавий голос свого правдивого видимого Пастиря і злучать ся в одно стадо під його верховною властію. Знаємо, що до сеї щасливої частини українського народу належимо ми, Українці греко католики в Галичині і Угорщині.

Чули ми також науки про ті відмінні точки віри, які становлять різницю між православним Сходом і Заходом, а то чули ми, що схизматицько-православна церква не хоче узнати того, що Ісус Христос віддав найвисшу власть ключів, власть управи цілою своєю Церквою одному св. Ап. Петрови, що на ній, як на видимій основі, збудував свою церкву, та що йому одному, яко найвисшому Пастиреві, припоручив пасти всьо своє стадо.

Та ми також переконались, що Ісус Христос таки на правду лише одного св. Петра вибрав з поміж прочих Апостолів на найвисшого Ключаря в своїм туземнім Царстві, верховного пастиря свого стада, та на тверду, непохитну скалу-основу своєї Церкви, якої і врата т. є. сили пекольні ніколи не одоліють. І бачили ми, що св. Петро при помочи св. Духа дійсно сповняв сей високий уряд, поручений йому самим Г. Ісусом Христом.

Чули ми далше, що такий лад в Христовій Церкві мусів остати і на далше по смерти св. Ап. Петра і Апостолів, бож Церква Христова має стояти по кінець світа. Коли так, то і власть найвисша з св. Петра перейшла на його правних наслідників, а тими його правними наслідниками є лише єпископи, чи то, Папи Римські, а не всякі інші. Між тим, як чули ми, православні схизматики, не узнаючи первенства св. Ап. Петра, не хотять узнати первенства і Папи Римського, мимо того, що св. Петра так само величають в церковних богослуженнях як і ми, т. є. верховним Апостолом, каменем і основою віри, та хотяй цілий Схід через 10 століть, отже 1000 літ, се первенство Папи Римск. узнавав і йому підчиняв ся.

Далше чули ми про різниці в вірі, а то, ми віримо згідно з св. євангелиєм, що св. Дух походить і від Бога Отця і від Бога Сина, а православні схизматики, держачи ся сліпо виреченя св. Отців, узнають, що св. Дух походить лише від Бога Отця. Однак при добрій волі та згідливості і ся на позір велика різниця дала би злагодитись, а навіть цілковито би зникла при докладнішій лише та глибшій студіюваню писем св. Отців із сторони православних.

Закидають нам також православні, що Церква катол. видумала догму про непорочне зачатє Матери Божої. Ми же пересвідчились, що і в їх св. богослужебних книгах Преч. Діва Марія величаєть ся так само непорочною, всенепорочною. Хоч отже Матір Божу на рівні з нами прославлять, то однак не на рівні з нами правовірять. Але і тут не далеко їм до правди: лише серцем і умом узнати то, що устами величають, а була би згода з нами.

Так само що до чистилища, відпустів, о часї освященя честних Дарів, о св. Причастію, о св. Тайні Покаяня, о способі відкуплення людського роду, як ви чули, вчать схизматицько православні богослови інакше від нас.

Але і тут, наколиб був у них правдивий дух єдності, згідливості та любови, могло би прийти скоро до вияснення, а враз з тим і до поєднання в вірі. Але як-раз у тім біда, що сего духа любови днесь так не слідно, а противно, як переконаємось в часі теперішньої війни, схизм.-православна Росія забажала собі ще й нас так від разу і насильно відорвати від послуху Папі Римському, вкинути в нещасте росколу, та попсувати і наше чисте католицьке правовіре.

І чи мали б ми на те так легко пристати, мали б ми на те згодитись, щоб і нам впасти в сіти сих блудних наук, в сіти роздору церковного? „Да не будет!“ — кликнім за св. Ап. Павлом! Як Христос не розділив ся, так і ми не сміймо прикладати рук до злочинної праці роздору, і ми не шарпаймо, не роздираймо Тіла Церкви Його!

В часі майже однорічного пановання в Галичині російсько-схизматицького насильства на тисячі наших греко-католицьких парохій, найшлося дещо — хоч не багато — і таких, котрі, на жаль, не встояли в часі сего важкого насильного досвіду, і посміли заміняти, запродали правду за блуд.

Дорогі! Анумо і ви самі себе тепер запитайте, але так по широму, як би то заховались і ви, коли би так дальше насильно царювала тут російська православна схизма? Чи є в ваших серцях на стільки кріпости, сили, відваги, відпорности проти ласих покус схизматицького православ'я? Чи потрапили би ви, чи були би ви в силі оборонити своє хр. катол. правовіре — навіть — навіть і своєю головою — своїм житем, — як би сего було потреба?

О просіть Господа Бога, як ті перші христ. мученики, щоби кріпив в вас віру, віру сильну, постійну і непохитну, щоби ви не то самі не дали збаламутитись, не дали захитатись ніколи в своїм католицьким правовірю, ніколи не дали склонитись в їх сторону, але противно, щоби вам Господь Бог до поміг причинитись до довершення великого діла прилучення не лише схизматицької православної Росії, але й цілого Сходу, доси не зєдиненого, до правовірности св. хр.-катол. Церкви, до єдності всього Стада Христового.

О, Просім Г. Бога, щоби не оставив і сих заблуканих овець, та щоби, зм'ягчивши їх тверді серця своєю св. ласкою, просвітивши їх світлом св. Духа, Духа Істини, прилучив і їх до одної з нами вівчарні, щоби таки дійсно настало на землі одно велике стадо Христове і один Пастир, одно Боже Царство взаємної любови, правди і справедливості!

О Ісусе, утаєний в Пресвятій Евхаристії, що кормиш при одній св. трапезі одним св. Найсв. Тілом і Кров'ю всіх христ'ян зєдинених і незєдинених, зєдини нас усіх у одно видиме, суцільне тіло Церкви своєї. Амінь. (Конець).

Відозва Товариства св. Ап. Павла до Всечестного Духовенства.

Комітет для справ духовенства, вибраний на Загальних Зборах Тов. св. Ап. Павла у Львові, звертаєть ся до Всч. оо. з отсим зазивом: Відомо нам всім, які страшні удари завдала всесвітна війна нашому духовенству у всіх трех галицьких дієцезіях. Під зглядом чисельним убуло нас більше як одна шеста часть всего духовенства. Під зглядом суспільного положення всі ми свідомі страшних моральних ударів, нашої Голгофти.

Під зглядом матеріяльного положення більшість духовенства зруйнована.

Полишаючи гоєне двох перших ран покликаним до сего чинникам, ми хочемо дати почин до гоєня нашої третьої рани, матеріяльного знищення. Хочемо зібрати потрібний до сего матеріял і так прийти з помочию нашим духовним і світським властям.

Нині ніхто не знає, як живесь загалови нашого евакуованого духовенства, котре потратило дорібок цілого житя. Ніхто не знає, як живесь родинам їх і родинам тих, що потратили свої парохії і мучать ся в далеких Сибірі. До тепер нема ніяких постанов, в рамках котрих ми могли би домагатись тревалої віднови наших зруйнованих рільних господарств.

Ми мусимо проте домагатись двоякої помочи:

а) Доразної негайної для духовенства евакуованого і его родин;

б) Введеня норм для відновлення рільних господарств і повернення страт матеріяльних понесених через реквізиції і военні шкоди;

в) Ми мусимо зорганізувати Самопоміч.

До всего того ми мусимо мати статистичний матеріял. Просимо проте Всч. оо. виготовити, кождий про себе, точний спис всіх понесених страт з зазначенем дієцезії, повіту і місцевости, а також, чи страти походять з реквізиції, чи є шкодою воєнною а також, чи священник є евакуований. В котрій парохії є родина якого священника вивезеного, просимо осібно предложити звіт про її положене і страти. Всі письма просимо надсилати до товариства св. Ап. Павла у Львові, духовна семинарія, з листами о. ректора Іл. Паньківського.

Рівночасно пригадуємо Всч. оо., що після конгруального закона прислугує парохови право жадати звороту з релігійного фонду задля неврожаю, або знищення поля через воєнні ділання від ц. к. намісництва, куди і належить вносити поданя.

Рівнож просимо вносити подання до ц. к. намісництва в Бялій, найлучше через ц. к. староство і просити о підмогу, зачет або позичку з титулу шкід понесених через реквізицію або через війну, наводячи по можності потрібну висоту шкоди та відділ війська, котре реквірувало і інші документи.

На кошти депутацій і інші просимо присилати датки у висоті один процент конгруи, на повисіцу адресу. Комітет: о. Микола Герасимович, о. Ст. Данарович, о. Маринович, о. Яворський.

О приступлене в Членн і закладане Кружків Товариства св. Ап. Павла.

Вже третій рік лютує ствашна війна на нашій землі, наносячи їй найбільші знищення. Богато сіл враз з церквами зметені з лица землі, а бездомний нарід скитає ся по чужих сторонах в тяжкій горю. Тай остала людність терпить чимало злиднів. А що говорити про релігійну і моральну руїну, яка йде на нарід! Якїж річі вийдуть ще на яву по війні, коли сотки тисячів сиріт остануть без батьків, без родительської їх опіки і без охорони родинного майна! Се прикрий образ, котрий переймає всіх нас великою тревогою.

По всіх краях забрав ся тепер католицький клир до ревної роботи над санацією завданих їх-народом ран. Тим більшим се довгом для нашого духовенства, бож наш народ переніс страшну грозу війни безпосередно на своїх плечах і потерпів зі всіх найбільші удари. До сегож діла ми обов'язані і з нашого пастирського звання і задля окремих суспільних відносин, творячи тепер по селах майже самотність нашу інтелігенцію.

Наше Всеч. Духовенство, зібране в дни 2. лютого с. р. на загальних зборах Товариства св. Павла, розбирало широко теперішнє жалке положенє нашого народа і церкви, тай застановляло ся над задачами, які мало би воно нині для повіреного собі стада сповнити. Многі з тих гадок подані в нашій церковній часописи „Ниві“ (в рефераті „Задачі нашого духовенства в теперішнім часі“ і в звіті з загальних зборів Товариства св. Павла) і можуть служити вказівкою для нашої праці тай основою до обміркованя дальших відповідних мір в нашій роботі.

Всі зібрані були згідні, що одиниці не годні пізнати всіх способів поступованя і вволити нинішнім великанським задачам. Для успішного переведеня сеї праці треба конечно кріпкої організації: сполученя нас всіх в одну солідарну цілість, поставленя певного обдуманого пляну, заставленя кожного собрата до одноцільного виконуваня того діла, а вкінці взаємного піддержуваня і помаганя одні другим в сповнюваню назначених цілій. Лиш громадна, плянова і солідарна

праця може перемогти всякі труднощі і принести в сих тяжких злиднях більші успіхи. Така організація конечна і необхідна. Ми бачили вже перед війною, як різні другі стани організували ся для досягнення своїх цілей і як справді осягали тою дорогою значні результати. Се тим більше пекучий обовязок для нас, коли живемо в так тяжкім часі і маємо нині до сповнення так важкі задачі. Сего вимагає і Божя справа і добро повіреного нам народа, а навіть в многих разях наш власний становий інтерес. Коли би ми того не учинили, тоді блукали би одиницями, утруднювали би собі всю роботу, не осягнули би успіхів, тай не мали би в суспільності і перед світом ніякого значіння.

Идучи за духом зібраного там Всеч. Духовенства запрошуємо передовсім всіх Всечестних Отців, котрі, хоч стоять морально з нами, однак досі формально ще не злучились, щоби зволили приступити в члени нашого священичого Товариства св. Ап. Павла і стати разом з нами до назначеної праці. На марних дві корони річної (мінімальної) вкладки може й найбільшого собрата стати, а пляновані у нас роботи будуть найбільшою окрасою їх душпастирського життя. Колиж станемо всі спільно і будемо від часу до часу збиратись на братні наради і обговорювати наші діла, тоді й виробимо собі одвітно до відносин і потреб одноцілу лінію нашої роботи і оборони, наберемо й самі свідомого і бодрого духа, тай створимо силу, до котрої і нарід відчує довіре, тай другі чинники наберуть більшої пошани і не зможуть відказати нам слушної помочи.

Для реального же переведення наших задач по цілім краю і серед мас народа просимо Всеч. Духовенство, щоби по всіх сторонах відновило або й помножило Кружки нашого Товариства, а де їх ще не було, щоби створило. Замітимо, що після статута і закона мають нові Кружки подати про своє отворенє до відома виділові Товариства (зглядно Філії), а також ц. к. староству, — а далше що спомагаючими членами можуть бути й світські добромислячі особи, не виймаючи женщин, і то не лиш для складання датків, але ще більше для помочи в ідейних працях, котрих буде у нас тепер так багато. Задачі Кружків виложені загально в нашім статуті, а з огляду на витворені нові відносини повинні тепер ще з окрема звертатись на віднову знищених церковей і скріпленє релігійно морального життя в народі, — на здвоєну просвітну працю через школи, брацтва, читальні і релігійні бібліотеки, — з особливою увагою на гуманітарну і економічну сторону: на опіку сиріт і пораду нещасним родинам в різних житєвих злиднях, — а вкінці на зараду нашім становим потребам. (Про опіку сиріт позволимо собі задля ваги сеї справи сказати ще осібне слово). Дивлячись на безчисленні горя нашої церкви і народа, та на важні завдання, котрі вижидають нині нашої пастирської помочи, ми

певні, що в кожній стороні найдуться ідейні і живі мужі, котрі займуться відновленням або створенням Кружків і доложать труду, щоби вони там як найскорше станули і справді сповняли свою задачу. Ми й просимо тих Всечестних Отців, щоби подавали зараз до нашого відомства, де такі Кружки отворилися і які спеціальні праці вони у себе на полі церковнім, релігійно-просвітнім і гуманітарнім підняли, щоби ми знали, котрі ниви почали вже зеленіти, а котрі дожидають ще сонця, які є у них потреби і якої помочи бажали би вони від нас.

Виділ Товариства буде зі своєї сторони працям Всеч. Духовенства і Кружків по-всім силам помагати. Іменно будемо збирати анкети і обдумувати способи на заряджене всяким нашим потребам, подавати бажані вказівки і поради, висилати меморіяли і депутації, ставати в обороні нашого обряду і духовенства, старатись о поправу незавидної долі клиру і його родин, видавати для селянства і молодіжи та для їх бібліотек будуючі книжочки і письма і т. п.

Отсе програма тої діяльності, яку мали би Товариство св. Ап. Павла і його виділ в теперішнім часі сповнити. Ся праця буде для Всеч. Духовенства безперечно дуже широка і тяжка; але виїмковий час вимагає також виїмкових трудів. Однак „горі ім'єм серця“! Маймо в Бозі надію, що він не оставить нас, своїх учеників. Злучімся, Братя, разом і йдімо з вірою вперед. Сповняймо своє діло широко і охотно, як се слугам Господним пристойть, не зражуючись ніякими хвилюваними трудностями і не оглядаючись, чи одержимо за се подяку („ничисоже чаюче“). Загріваймо одні других, щоби ніхто не приоставав в жатві. Колиж всі сповнимо як слід наші пастирський обов'язок, тоді і Бог поблагословить жатву своїх вірних і мудрих труженників і дасть нам скоро бачити овочі нашої праці, тай нарід вдячно нас поминатиме за те добро, яке єму в чорній годині вчинили.

У Львові, дня 8. марта 1917 р.

Від Виділу Товариства св. Ап. Павла:

о. Євген Монцібович,
секретар.

о. Александер Стефанович,
голова.

В справі сиротинської опіки.

Між многими обов'язками, які нинішня страшна війна на духовенство накладає, стоїть на однім з перших місць справа опіки над воєнними сиротами. Багато батьків полягло тепер на полях битв, багато родичів вигинуло від пошестних хороб і злиднів висилень, а по одних і других

остало дуже много дітей, лишених без отцівської або й всякої опіки. І яка доля сеї дитвори? Одні вимирають з голоду і стужі, а другі виростають в браку проводу в крайнім занедбанню і збочині. А які наслідки вийшли би звідси для нашої будучої суспільності!

Певно, що духовенство має нині премногі праці до сповнення, душпастирські і горожанські; всеж таки не може відказуватись й від сего обов'язку. Справа дітей є одна з найважніших. І Христос клав нам старання про немовлят так горячо на серце, поважно упоминав перед занедбанєм сего діла, і від виховання дітей залежати ме будучність на рода: чи буде у нас й на дальше тревати царство Христа, чи може стане пустар порожний або покритий диким буряном. Так мусимо брати ся й до сеї праці і старатись перевести її як найлучше, щоби ратувати наш Христовий виноград.

Гадаємо, що ся праця, коли би була відповідно уложена, не була би навіть так тяжка. Миж можемо запросити собі до помочи й других посвятих людей і повірити їм значну часть тої роботи, а собі задержати головню чуванє і добирање відповідної опіки для сиріт та нагляд над цілим ділом. Відтак маємо і те добро, що ц. к. правительство, почуваячись до морального зобов'язання зглядом воєнних жертв тай оцінючи виховавче значінє молодіжи для будучности державної суспільности, хоче поспішити тут з значною матеріальною псмочю і улєкшити нам сю роботу. Посідаючи отже і моральну і матеріальну поміч могли би ми добре і сему обов'язкови подужати.

Увірені, що Всечестне Духовенство само відчуває і розуміє вагу сего діла для церкви і народа, осміляємо ся подати тут деякі вказівки, як можна би сю працю корисно повести.

Найперше просимо зладити в кожній громаді спис всіх сиріт до 14 року житя, без згляду, чи воєнних чи й невоєнних, чи їх родичі померли, чи де пропали, — а то з слідуочими датами: імя і назвиско сироти, час і місце уроджеая; імя родичів, стан їх, коли і як померли або де перебувають; яке полишили майно; чи одержує сирота воєнний причинок, який і на чий руки; де ходили до школи; вкінци увага що до родини і здоровля сироти. Такий спис треба переслати до Епархіального Комітету у Львові (Ринок ч. 36.) або в Перемишли, бо правительство признає свою підмогу для всіх сиріт без виїмки лиш на представленє Епарх. Комітету.

Другою важною справою є поміщенє сиріт задля їх вихованя. Тут можна уживати ріжних способів: 1) Розмішувати сироти у їх родини або й чужих (особливо у бездітних людей), котрі давали би поруку, що займають ся щиро вихованєм дітей. Ц. к. намісництво признає в сім

случаю за одну або дві сироти по 10 кор. місячної підмоги, а за кожду дальшу дитину по 5 кор. Колиж би достатні родини або й поставлені правні опікуни не сповняли належно своїх обов'язків, тоді було би нашим ділом змінити виховавців або постаратись через місцевий сиротинський комітет чи повітовий відділ краєвого сиротинського Товариства о назначенє судом иншого опікуна. Справа відповідної опіки повинна би через нас і в громадських сирітських комітетах засадничо трактоватись: добро дітий повинно безглядно стояти на першій місци.

2) Коли би в місци або в сусідстві находила ся заоронка з СС. Службеницями, то було би дуже корисно, щоб при ній отворено захист для сиріт. Тут мало би ся разом поруку релігійного вихованя дітий. Колиж би заоронки не було, можна отворити захисти під управою инших відповідних осіб, прим. учительок і других інтелігентних женщин, котрим додавалось би для фізичних робіт (вареня і праня) якусь поміщищу прислугу. Гадаємо, що для такої знеслої праці повинні би у нас по всіх сторонах найти ся ідейні невісти або дівчиці, що не мають особливих обов'язків, котрі схотли би підняти сего красного діла для Христа і для своєї рідної вітчизни. — Для сих захистів може Епарх. Комітет одержувати від правительства сталу місячну дотацію по 150 кор. денно на одну сироту, а може й яку підмогу на перше урядженє і под. Не говоримо вже о дарах, які могли би самі громади в натураліях складати. Супроти тої помочи правительства являє ся отворене захистів ховсім не тяжке. Треба лиш мати хату (хоч би і по висилених властителях) і відповідну управительку, а вся річ готова.

3) Дуже вказане було би наклонювати бездітні подружжя, щоби брали собі одно або й двоє маленьких сиротятко на місци своїх дітий. Се було би і вельми богоугодне діло, тай нагородилось би тим людям колись стократно на старости літ.

4) В виїмкових случаях, коли не вдалось би створити захисту ні в місци, ні в повіті, можна зголошувати сироти в Епархіяльній захисті.

Предкладаючи сей образок, взиваємо Всечестних Братів усильно, щоби заняли ся справою сиріт, вихованєм нашого budouчого покоління. Переведене сего діла, при значній підмозі правительства, є легке до сповненя. А яке неоцінене добро давалось би сим нашому народови і бідним дітям! Яку заслугу поклали би сим перед Богом і перед вітчизною! Ми не сумніваємо ся, що Всеч. Духовенство приложить до сего діла свою ширю руку.

Таку працю змогли би й поодинокі священники переводити в своїх парохіях. Однак щоби діло вело ся одноцільно і систематично, бажали би ми, щоби Кружки на-

шого Товариства св. Ап. Павла сбняли кермо сеї роботи в повітах. В більших громадах могли би станути власні їх захисти; для інших же сіл можна потворити в повітах спільн заведення. Очевидно, всюди треба тямити про релігійне веденє дїтий вже від перших їх літ, бо ж се головна основа нашої роботи.

Позаяк Всеч. Духовенство обтяжене ще іншими обов'язками, проте було би порадою — як вже згадано вище — щоби для сирітської праці запросили й світських щирих людей і утворили з них для псвіта або й для поодиноких его частий сиротинські комітети. Кождий стан: урядники, лікарі, учителі і учительки, жєнщини, міщани і селяни, могли би, всякий у своїм крузі діла-чя, віддати справі цінні прислуги. Тут згадаємо, що у Львові отвирєє ся статутове Краєве Товариство для опіки сиріт, котре буде мати в кождім судовім повіті свої відділи. Так зложений нами комітет міг би стати заразом відділом сего Краєвого Товариства, щоби користати перед властями з прав того Товариства. Ми певні, що в кождій стороні найдуть ся многі охочі особи, котрі схотять в так красній справі помочи. Особливо покладаємо наїю на наші жєнщини. Для них отвирєє ся рідка в історії хвиля, в котрій можуть своєму різному народови віддати неоцінені прислуги. Ми знаємо, що у нас находить ся багато ідейних невіст і дівчат, котрі могли би посвятитись сій справі, — а кїлько є жєнщин, прибитих воєнними нещастями, котрі найшли би в сій службі Христа полєкшу для свого душевного стражданя. Нічого не значить, що вони для такого занятя може не приготовані, коли би мали лиш щирυ волю. Епарх. Комітет гогов їх вислати на якийсь час до взірцевої інституції, де скоро познакомились би з веденєм такого діла. Най тільки зголосять ся в сим до нас або до Епарх. Комітету. Опісля найдуть ся для них місця праці, чи в їх стороні чи в другій. Вже нині допрошують ся деякі священники о управительки для захистів, котрі раді би у себе основати. Розуміє ся, що за свою працю мали би в захистах удержанє і якусь рємунєрацію на покритє своїх конєчних потреб.

Маємо в Бозї надїю, що при спільній праці всіх добрих сил народу буде справа належно успівати. По вїх других краях і народах створено вже множество сиротинських інституцій і розвинєно дуже широку діяльність для ратованя дїтий. Так берім ся і ми, Братя, до діла. Колиж би успіли ввести які захисти, просимо повідомляти про се нас і Епарх. Комітет, щоби мали перегляд тих справ. Наколи би Вам чого недоставало, ми з Епарх. Комітетом будемо готові допомогти в тїм дїлї. Так ідімо вперед — для слави Бога і добра вітчизни.

Від виділу Товариства св. Ап. Павла.

У Львові дня 24. марта 1917.

ВСЯЧИНА.

До наших письменників. Виділ Товариства св. Ап. Павла наміряє — по бажанню многих членів — видати ряд повісток для бібліотек старшого селянства і сільської молодіжки. Підкладом їх має бути якась християнська горожанська чеснота, а ціль моральне ублагороднене люду. Особливо були би пожадані річи, котрі змагали би до злагодження деяких пороків визваних війною або до розбудження і розвинення таких чеснот, що будуть власне тепер на часі, як: адоптоване або заопіковане ся опущеними сиротами, милосерна поміч для нещасних і знищених і т. д. Повістки можуть бути оригінальні, переведені або перероблені. На жадане признасть виділ ремунерацію. Позаяк нарід бажає нині сеї лектури, просимо людий доброї волі прийти нам в сім ділі чим скорше в поміч. — За виділ Товариства св. Ап. Павла: о. Александер Стефанович (Львів ул. Чарнецкого 26.).

Для воєнних інвалідів У. С. С. має товариство „Маківка“ до надання десять канцелярійних посад на провінції, кільका посад інструкторів на селі і ріжні місця в торговлі, промислі, ремеслі і при господарці. Рільникам, котрі не мають де повернути, допомагаємо до веденя власної самостійної господарки в других повітах.

Взиваємо отсим всіх немічників У. С. С., котрі уже зістали звільнені з війська а ще не зголосили ся в Тов. „Маківка“, щоби безпроводочно заподали свої адреси і написали про свої потреби і бажаня. Подати треба літа, причину звільнення з війська і заняте перед війною.

Рівночасно просимо всіх, хто має якунебудь посаду до віддання, щоби безпроводочно зволили заподати свої услівя, а всі наші організації просимо написати нам як найскорше, де і під якими услівями можна наймити сільські господарства, котрих власники находять ся за границею, а котрі з огляду на якість землі і добрий стан будинків мешкальних і господарських надають ся до управи.

Уділи (10 кор. і 1 кор. на вписове), заяви членські і одноразові жертви на оселі для інвалідів належить посилати на адресу Товариства „Маківка“ в Новім Санчи. Про посади для інвалідів і про опущені господарства писати виключно на адресу директора Василя Сідельника, хутір Біжків в Лаврикові почта Добрусин.

Як боронять ся французькі місіонарі? Що війна європейська остала не без страшного, уємного впливу і на поширене Христової віри, про се не може бути нині двох гадок. Передовсім той застій вміняють загально в вину французьким місіонарям, які відложивши хрест, взяли в руку оружє і поспішили на поле бою. Голосне негодоване з того

згляду виявила зараз з самого початку війни католицька американська преса. Щоби оправдати, принайменше хоч в часті, своїх товаришів, підняв ся франц. місіонар Руссель написана в тій цілі одної брошури (*French Catholic Missionaries and the European War. By A. M. Roussel, Miss. in Tokyo N. York 1916*).

В ній старає ся він холодним тоном відповісти передовсім на два закиди: Чому підчинили ся франц. місіонарі неправному закону військової служби і друге, чи через свою безпосередну участь в війні не підпирають вони ма-сонського режіму Франції? На перший закид відповідає він в сей спосіб, що повинуючись військовому закону, вони вибрали лиш „*minus malum*“. Устава з 1890 р. зобов'язала весь клир без виїмку до чинної служби. Протест, який піднесли католики проти того безправ'я остав без успіху. Оперти ся тепер було сему, значилоби стягнути на себе кару дезертира, що на французській території, отже і в колоніях і на кораблях Франції, тратить горожанські права. В чужих колоніях не міг би подорожувати франц. місіонар без пашпорту, бо франц. конзуль не сміє видати его ніякому дезертирови. А набуте нове горожанство дезертиром, не має в очах франц. властей ніякого значіння! Отже навіть і в тім случаю франц. колонії булиби для місіонарів замкнені. А крім того, каже Руссель, правительство з ненависти булоби замкнуло усі інститути і семінарі місійні і французька церков-не була би мала за час війни ніякого приросту духовенства.

На другий закид, начеби тут ходило о активне підпирание вільномулярського режіму, відповідає автор зовсім негативно. Французькому місіонареви — каже дальше автор лежало на серці ратованє вітчизни. В тім випадку, на его гадку, уступають всі ріжниці — бо ціль для віруючих і не віруючих одна! В оборону наводить Руссель і той факт, що священники на фронті мають великий вплив на жовнів, про що свідчать многі наведення. Але сейчас можнаби сказати авторови, що він тішить ся зисканем одиниць, коли може сотки тисячі полишені без пастира. Другу користь бачить він в тім, що духовенство зискало тепер в франц. суспільности на опінії — а коли Франція побідить, то він надіє ся великих полекш для католицької Церкви а тим самим місії. Радше однак насувалаб ся гадка, як впрочім загально припускають, що програма Франції повалила би теперішнє правительство і кат. церков моглаб знов відзискати давнє становище. При тих всіх оправданнях Руссель признає ся, що і чувствений французький патріотизм відіграв свою ролю.

С.